

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Arbor Vitæ Sive Vita Et Doctrina Christi

Ex Quatuor Evangeliiis In Meditationes Quotidianas Velvti Totidem Ramos
Distributa

Illsung, Jakob

Dilingæ, 1693

Meditationes De Vita & Gestis Christi Tertio Anno Prædicationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60727](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60727)

MEDITATIONES

De Vita & Gestis Christi

Tertio Anno Prædicationis.

MEDITATIO CCCL.

Christus defendit Apostolos,

& arguit Phariseos.

Matth. 15. v. 1. Marc. 7. v. 1.

PUNCTUM I. *Post hæc autem* (postquam scilicet Iudei Doctrinâ & Præcepto manducandi, & bibendi Corporis ac Sanguinis Christi per obstinatum contumaciam & insensationem suam graviter alienati, & animo adversus ipsum commoti sunt) *Ambulabat JESVS in Galilæa non enim volebat in Judæam ambulare* (adeoque Capharnaum relicto, reliquam illam Galilææ regionem peragravit, intermittens tempore isto Paschali ascensum in Judæam, ubi sita erat Jerusalem, ad quam tunc solitus erat ascendere) *Quia querebant eum Iudei interficere*, Principes nempe Sacerdotum, postquam illis Doctrina Christi Jerosolymam delata est, tanquam ad supremos Judices in Spiritualibus. Ita S. Joannes c. 7. v. 1. Ubi quæ deinde ab hoc mense, nempe à Martio usque in Septembrem gesta sunt, pernitentius reticet. Verbis autem relatis insinuat S. Evangelista Exemplum Christi, quo docet, etiam absque nostra culpa offensis ac commotis animo cedendum esse.

esse, nec esse magis exasperandos, ac concitandos, sed potius declinandam iram illorum: quo modo multæ lites & contentiones, inter familiaria colloquia exoriri solitæ, evitantur, & animorum Pax, & Concordia servatur. Eodem suo Exemplo docuit Christus, bonam etiam consuetudinem subinde interrumpendam esse, quando ea Proximo nostro occasio foret gravioris alicujus peccati. Docuit denique, Mansuetudine vincere fatalia odia, & ingrattitudines mortem pro Pane Vitæ intentantium.

PUNCT. II. Cùm autem Christus non venisset Jerosolymam, *Accesserunt ad eum ab Ierosolymis Scribæ & Pharisei* (ut novam ejus Doctrinam explorarent) *Dicentes: Quare Discipuli tui transgrediuntur Traditionem Seniorum? Non enim lavant manus suas, cùm panem manducant.* Matth. 15. v. 2. Ecce quia non invenerunt, quod in Christo reprehenderent circa Vitã & Doctrinam ejus, culpam obijciunt, in Discipulis quæsitam. Sed neque in his invenerunt, nisi quòd Judæorum more ante sumptionem cibi manus non lavarent (*Pharisei enim & omnes Judæi, nisi crebrò laverint manus, non manducant, tenentes traditionem Seniorum.* Marc. 7. v. 3.) Sic adversarijs nostris studeamus nos reddere inculpabiles per notoriam vitæ Sanctitatem, ac Innocentiam, removendo omne scandalum, & omnem iustam occasionem de nobis sinistrè loquendi, ut ipsius Christi Ducis & Magistri nostri Honorem tueamur. Nihilominus semper reperient homines, quod saltem immeritò in nobis reprehendant; unde querelas & sermones hominum de nobis nunquam omnino effugere poterimus: neque id curare, aut desiderare debemus. Cæterùm Tu te ipsum inspice, quàm procul

absis ab Innocentia Apostolorum propter frequentes transgressiones Præceptorum DEI, & Regularum quæ tamen non sunt meræ traditiones humanæ, sed per Potestatem, quæ à DEO est, à legitimis Superioribus constitutæ. Desine verò imitari Judæos, comprehendens minima in alijs, & committens magna legè majora. Hoc autem ex querela Judæorum dicitur, ut saltem manus Conscientiæ tuæ laves, quando Panem Eucharisticum manducas; ad hunc enim manducandum non externa, bene tamen interna Mundities ab omni sorde est necessaria.

PUNCT. III. *Ipsè autem respondens, ait illis: Quæ & vos transgredimini Mandatum DEI propter Traditionem vestram? Matth. 15. v. 3. Tu quoque pari intentione judicijs & consilijs merè humanis, moribus, consuetudinibus hominum, imò proprio judicio, voluntati, Divina Dogmata, Consilia, ac Mandata frequenter postponis, & potius negligenda ducas quemadmodum Judæi Sacerdotes, & Scribæ, & Pharisæi, Mandatum DEI de diligendis, & honorandis Parentibus, postponendum docuerunt Oblationibus voluntarijs in Templo, quas in proprios usus conversas per avaritiam suam præcipiebant præstandas, etiamsi non rarò per illas succurrendum fuisse gravi Parentum indigentia. Unde Christus declarans prædictam suam retorsionem ac responsionem, mox subjecit: *Nam DEVS dixit: Honora Patrem & Matrem &c. Vos autem dicitis: Quicumque dixerit Patri & Matri: Munus quodcunque est ex me, tibi proderit: & non honorificabit Patrem suum, aut Matrem suam* (Intelligitur) Is juxta vestram doctrinam rectè dicit, & facit) *irritum fecistis Mandatum DEI propter traditionem vestram.**

MEDITATIO CCCII.

Continuatio ejusdem Argumenti.

PUNCTUM I. *Hypocritæ, bene prophetavit de vobis*
Isaias, dicens: Populus hic labijs me honorat, cor autem
eorum longè est à me. Matth. 15. v. 7. Putabant enim in
 frequenti lotionè manuum, & munditiâ externâ,
 aliisque observantijs consistere Honorem, & Cultum
 DEO debitum; nec tamen verebantur, prætextu Re-
 ligionis erga DEUM, iniquis oblationum sibi facien-
 darum exactiõibus cogere filios, ad necessariam
 sustentationem pauperibus Parentibus denegandam.
 Sic DEVM labijs tantùm honorant, qui in veste Reli-
 giosa, externa Observantia regulari, operibus Pæni-
 tentiæ corporalibus, & alijs externis, putant confi-
 sere Perfectionem Religiosam; interea tamen desti-
 tuti sunt Intentionis puritate, Devotionis fervore,
 proprii judicij ac voluntatis Abnegatione, passio-
 num internarum Mortificatione &c.

PUNCT. II. *Non quod intrat in os, coinquinat homi-
 nem: sed quod procedit ex ore, hoc coinquinat hominem &c.*
Matth. v. 11. De corde enim exeunt cogitationes mala &c.
v. 19. Quidquid enim non est peccatum, hominem
non coinquinat: quidquid verò hominem coinqui-
nat, ex corde procedit, nempe ex consensu propriæ
voluntatis. Ideo Omni custodia serva cor tuum: quia ex
ipso Vita procedit. Prov. 4. v. 23. Qui diligit cordis mundi-
tiam, propter gratiam labiorum suorum habebit amicum Re-
gem. Prov. 22. v. 11. Nempe tunc rectè labijs hono-
ratur DEVS, id est, per Opera bona externa, quando
ea procedunt ex mundo corde; quia Non est speciosa
laus in ore peccatoris. Eccl. 15. v. 9.

PUNCT.

PUNCT. III. *Tunc accedentes Discipuli, dixerunt Scis, quia Pharisei audito verbo hoc scandalizati sunt. Ille respondens, ait: Omnis plantatio, quam non plantavit Pater meus Caelestis, eradicabitur. Sinite illos, cæci sunt & duces cæcorum; cæcus autem, si cæco ducatum præbet, ambo in foveam cadunt. Matth. 15. v. 13. Itaque quæ iudicia humana, quando non sunt conformia Divinae Regulæ, sed sicut Zizania in bono semine, à Deo improbantur, minimè curanda sunt; ideo tunc necessarium non est, ut sit scandalum, nec offensa hominum, nec sinistri sermones, nec quidquam aliud timendum est. Sic Paulus dixit 1. Cor. 4. v. 3. *Mihi autem pro minimo est, ut à vobis iudicer. Et ad Gal. 1. v. 10. Si adhuc hominibus placere Christi Servus non essem.**

MEDITATIO CCCIII.

Filia Mulieris Syrophænissæ à demonio liberatur. Matth. 15. v. 21. Marc. 7. v. 24.

PUNCTUM I. *Et egressus inde (ex Galilæa, ut decerneret iras, & odia Scribarum, & Phariseorum, propter præcedentem Doctrinam concepta) Secessit in partes Tyri & Sidonis. Et ecce mulier Chanaanæ (Nomen quòd fuerit ex Cana Galilææ, sed quòd fuerit ortum à illis posteris Chanaan, qui habitabant in Phœnicia Syriæ, ubi erant urbes Tyrus & Sidon, ideoque S. Marco c. 7. v. 26. dicitur Syrophænissa genere) finibus illis egressa clamavit, dicens ei: *Miserere mei Domine, Fili David. Matth. 15. v. 21. At illa venit, & adoravit eum, dicens: Domine adjuva me. v. 25. Ecce mulier**

ista afflictionem filiae pro sua habuit, & Beneficium filiae praestandum, suum censuit. Ita Proximum diligere debemus, & ejus sive adversa, sive prospera pro nostris reputare; ob illa condolere, auxilium & patrocinium praestare; ob ista verò congaudere, & gratulari.

PUNCT. II. *Filia mea malè à demonio vexatur.*
 v. 22. Vexamur à dæmonio, quando importunis tentationibus ab illo impetimur, praesertim contra Castitatem; ideo S. Marcus v. 25. *Spiritum immundum dixit.* Tunc ergo Divinum Auxilium implorandum, ut vel liberemur à tentatione, vel praeservemur à lapsu: ideo indifferenter dicendum: *Miserere mei, Domine adjuva me.* Et quodvis eorum sufficiat nobis; nam saepe prodest, nos à tentatione non liberari. Sic S. Paulus 2. Cor. 12. v. 7. scribit de seipso: *Ne magnitudo Revelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis meae, Angelus Satanae, qui me colaphizet.* Propter quod ter Dominum rogavi, ut discederet à me: & dixit mihi: *sufficit tibi Gratia mea: nam Virtus in infirmitate perficitur.*

PUNCT. III. Considera imitandam Constantiam & Humilitatem supplicis Mulieris erga Christum: *Qui non respondit ei verbum.* v. 23. Et deinde: *Ipsè autem respondens ait: Non sum missus, nisi ad oves, quae perierunt Domus Israël* v. 24. *Non est bonum sumere panem Filiorum, & mittere canibus.* v. 26. Ipsa tamen mulier, neque responsi dilatione, neque ejusdem asperitate mota, nec rogare, nec humiliare se destitit, dicens: *Domine adjuva me: Nam & catelli edunt de micis, quae cadunt de mensa dominorum suorum.* v. 27. Vide nunc efficaciam constantis & humilis Orationis: *Respondens JESVS*

ait illi: *O mulier, magna est Fides tua: fiat tibi, sicut vis.* *sanata est filia ejus ex illa hora.* Ecce quanto melius mulieri, non statim fuisse exauditam; ut sic magis sponeretur ad impetrandum Beneficium *Confidentia, Humilitate, Fiducia, &c.* Observa etiam, quod licet hæc mulier fuerit orta ex maledicta stirpe, quod Daniel c. 13. v. 56. impudico seni olim objecit, dicens *Semen Chanaan, & non Juda, species decepit te:* licet etiam teste Marco, fuerit Gentilis; ipsa tamen exemplo docuerit nos, indignitatem, ut Oratio nostra exaudiatur, non debere nobis esse causam alicujus infirmitatis, sed potius Humilitatis, & Fidei, quod DEVS ad suam Misericordiam magis demonstrandam non obstante nostra indignitate, sit daturus, quod quid illum sumus rogaturi; modò, sicut Mulier prius de infidelitate sua est conversa ad veram Fidem in Christum (quem proinde Filium David profitentur) & animo contrita ac humiliata est; ita etiam nos à peccatis nostris desistamus, & ex illis majori Humilitatis ac Confidentia in Divinam Misericordiam occasionem sumamus. Et propterea Christus Mulieri generalibus verbis dixit: *Fiat tibi, sicut vis.* et pateret, non tantum ad sanitatem filia, sed ad quod vis aliud impetrandum valere Orationem, Humilitate, Fiducia, Perseverantia, vitæ emendationem etiam.

MEDITATIO CCCIV.

Plures infirmi à variis languoribus

sanantur. Matth. 15. v. 29. Marc. 7. v. 31.

PUNCTUM I. *Et cum transisset inde JESVS (Marc.*

ait: *Et iterum exiens de finibus Tyri, venit per Sidonem ad mare Galilææ inter medios fines Decapoleos*) venit secus mare Galilææ: & ascendens in montem sedebat ibi: & accesserunt ad eum turbæ multæ, habentes secum mutos, cecos, claudos, debiles, & alios multos: & projecerunt eos ad pedes ejus, & curavit eos. Matth. 15. v. 29. Qui alios vult curare à morbis animi; sedere debet in monte sublimis Perfectionis, ac Sanctitatis, quæ menti quietem, & à procellosi maris periculis securitatem præstat, & animum terrena omnia facit despiciere, ac contemnere. Per turbas multas, ad Christum accedentes, intellige varios, etiam Religiosorum hominum Cætus, habentes secum multos varijs defectibus laborantes: pro his deprecandus est Christus, ut ab eo sanentur. Considera etiam, quàm sæpe utile sit, corporis vel animi defectu laborare: est enim occasio & causâ ad Christum veniendi, lesèque abijciendi, ac humiliandi.

PUNCT. II. Si vis curari ab infirmitatibus tuis, ad Christi pedes projiciaris; nempe in civili Corpore Christi, live in Cætu Fidelium etiam infimis te supponendo, omnibus inferiorem te æstimando, & postponi optando propter imperfectiones, ac infirmitates tuas.

PUNCT. III. *Et adducunt ei surdum & mutum, & deprecabantur eum, ut imponat illi manum. Et apprehendens eum de turba seorsum, misit digitos suos in auriculas ejus, & exspuens tetigit linguam ejus: & suspiciens in Calum ingemuit: & ait illi: Ephpheta: quod est: adaperire. Et statim aperta sunt aures ejus, & solutum est vinculum linguæ ejus, & loquebatur rectè.* Marc. 7. v. 32. Considera modum & effectum curæ, homini surdo & muto adhibita. Sic, ut auribus, linguâ, & alijs sensibus rectè utaris,

utaris, recede ab hominum turbâ, qui tibi vel exemplum, vel occasionem mali usûs, vel usûs boni negendi, præbent; & recipe digitos auxiliantis Divinæ Manûs: nempe utere oblati Auxilijs ac Medijs, quæ tibi DEVS suppeditat. Opem enim & Auxilium Divinum denotari per digitum DEI, indicatur Exod. v. 19. *Digitus DEI est hic.* Toties ergo DEVS digitum ori, vel oculis, vel auribus tuis imponit, quoties ad rectum usum vel custodiam hujusmodi sensuum te excitat, & adjuvat infirmitatem tuam. Digtio etiam per sputum & salivam (quæ Sapientiam denotat) madefacto, Christus linguam tuam tangit, ut rectè loquaris, quoties eam regit, & movet, ut non nisi tardè, parcè & consideratè secundum leges Divinæ suæ Sapientiæ illam in verba solvas. Præterea Exemplo suo ostendit, quomodo prius sit in Cælo inspiciendum mentis elevatione, & gemitu, pro recto linguæ impetrando. Denique aures & os aperire jubet, quoties te excitat ad audiendum DEUM tibi loquentem, vel ad loquendum DEO, aut pro DEO.

MEDITATIO CCCV.

*Septem panibus, & pisciculis paucis
quatuor millia virorum in deserto saturantur.*

Matth. 15. v. 29. Marc. 8. v. 1.

PUNCTUM. I. Cùm turbæ grata Christi Conversione, Miraculorum inspectione, & auditione Verbi Divini per tres dies cum Christo impransæ ac in-

natæ mansissent, *JESVS convocatis Discipulis suis dixit: Misereor turbæ, quia triduo jam perseverant mecum, & non habent, quod manducent, & dimittere eos jejunos nolo, ne deficiant in via.* Matth. 15. v. 32. Ecce, quàm sollicitus sit Christus pro ijs, qui constanter cum ipso perseverant, & sui curam ipsi relinquunt. Simus ergo nos solliciti pro Anima reficienda rerum Spiritualium constanti cura: de cæteris Deus providebit. Ruborem verò nobis injiciat triduana turbæ cum Christo Perseverantia, quibus sæpe unicâ horâ cum Christo conversari tædiosum est, utpote non rarò Orationis horam vel abrumpentibus, vel omnino negligentibus, vel obiter & perfunctoriè exolventibus.

PUNCT. II. *Et dicunt ei Discipuli: Unde ergo nobis in deserto panes tantos, ut saturemus turbam tantam?* Matth. 15. v. 33. Si memores fuissent Discipuli, antehac quinque panibus quinquies mille viros præter parvulos & mulieres à Christo in deserto refectos fuisse, procul misissent omnem sollicitudinem. Sic memoriâ Divinæ erga nos Providentiæ ac Liberalitatis omnem inordinatam sollicitudinem pellamus: & quò magis deficiunt media naturalia ac propriæ vires, eò magis confidamus DEO.

PUNCT. III. *Et accipiens septem panes & pisces, & gratias agens, fregit, & dedit Discipulis suis, & Discipuli dederunt populo: & comederunt omnes, & saturati sunt: & quod superfuit de fragmentis, tulerunt septem sportas plenas. Erant autem, qui manducaverunt, quatuor millia hominum extra parvulos & mulieres.* Matth. v. 36. Si etiam nos pro exiguo, quod habemus, DEO agamus gratias, & DEI Benedictionem mereamur, quemadmodum Christus, teste Marco, pisciculos paucos benedixit,

O

semper

semper abundabimus: cùm e contrario alij etiam multis, quæ habent, nunquam fatientur. Ut hoc rectè agnosceremus, ideo altera jam vice paucos panes & pisces Christus miraculosè multiplicavit. Iterum verò reliquiarum multitudine, earumque collectione, docemur, quomodo DEVS non tantùm ad sufficientiam, sed etiam ad abundantiam erga nos sit liberalis, & velit, ne Dona sua interire sinamus. Sumus ergo & nos simili modo liberales erga DEVM, & non tantùm ex obligatione Præcepti debita, sed etiam supererogatoria libenter præstemus: nullasque Gratiâs, & Auxilia perire patiamur. Nota, parvulos & mulieres hîc in numero non haberi; id enim solum merentur illi, qui sunt Masculæ & adultæ Virtutis, ut inter sequentes Christum numerentur: ideo etiam Etum est: *Extra parvulos & mulieres.*

MEDITATIO CCCVI.

*Pharisæi & Sadducæi signum è Cælo
postulant. Matth. 16. v. 1. Marc. 8. v. 11.*

PUNCTUM I. *Et dimissâ turbâ ascendit in naviculam, & venit in Fines Magedan. Matth. 15. v. ult. Marcus 8. v. 10. ait: Venit in partes Dalmanutha: quod vel est oppidum vicinum, vel est idem locus utroque nomine insignitus. Et accesserunt ad eum Pharisæi, & Sadducæi tentantes: & rogaverunt eum, ut Signum de Cælo ostenderet eis. Matth. 16. v. 1. Idem petierunt etiam alibi Matth. 12. v. 38. Existimabant enim, id Christum non posse, & ideo Miracula patrata posse contemni, tanquam ope dæmonis facta. An non aliorum egregie facta*

facta & dicta ipse quoque apud alios studeat extenuare, ac parvi pendere, vel in alios, tanquam in illorum Autores referre, veluti si hi, quibus suam laudem invidet, ab alijs descripsissent, vel accepissent, quæ ipsi ex suo ediderunt? Phariseos etiam imitantur, qui non contenti illis medijs Salutis & Perfectionis, quæ Deus ipsis providit, alia & alia petunt, alia loca, alia officia &c. qui tamen potius uti deberent iis, quæ habent: cum certum sit, quòd, si his non utantur, alijs æquè parùm sint usuri: sicut nec Judæi crediderunt, signis de Cælo ostensis, nempe visæ novæ Stellæ in Nativitate Christi, apertis Cælis & auditæ Cælesti voci in Baptismo Christi, obscurato Soli in Morte Christi.

PUNCT. II. *At ille respondens ait illis: Facto vespere dicitis: Serenum erit; rubicundum est enim Cælum. Ex manè: Hodie tempestas; rutilat enim triste Cælum. Faciem ergo Cæli dijudicare nō stis; Signa autem temporum (post quæ ex Vaticinijs Prophetarum Ego Messias venturus eram) non potestis scire? Simili reprehensione (quæ per interrogationem expressa fuit) dignus es, majorem industria scientijs acquirendis, quàm Cælestium rerum cognitioni impendens; magisque curiosa, quàm utilia ad Salutem addiscens; magis callens sapientiam mundi, quàm Christi; magis intelligens modum augendi res temporales, quàm Virtutes.*

PUNCT. III. *Et ingemiscens Spiritu, ait: Quid generatio ista Signum querit? Amen dico vobis, si dabitur generationi isti Signum (nisi Signum Jonæ prophetæ, per Christi Resurrectionem implendum. Matth. 12. v. 39. &c. 16. v. 5.) Et dimittens eos, ascendit iterum navim, & abiit trans fretum. Marc. 8. v. 12. Sic per cordis*
 O 2 duri-

duritiem & obstinationem, DEVM, Auxilium Divinum, Inspirationes internas &c. à nobis repellimus: sic gemitu digna est cœcitas nostra, dum sæpe non agnoscimus bona, quæ negligimus, & mala, quæ nobis consciscimus: agnosceremus autem, si oblatis Auxilijs uteremur. Christus, cùm videret miraculo Signo de Cælo opus non esse, illo abstinuit, & neque ad ostentandam suam Potentiam, neque ad amolendam à se suspicionem alicujus impotentiae ac infirmitatis, vel commercij cum dæmone in præcedentibus suis Miraculis, neque ad horum vilipensionem cavendam quidquam fecit; ut & nos nihil ageremus, vel ad æstimationem nostræ augendam, vel ad contemptum effugiendum.

MEDITATIO CCCVII.

Discipulorum diffidentia, & sollicitudo inanis reprehensa.

Matth. 16. v. 5. Marc. 8. v. 14.

PUNCTUM I. *Et cùm venissent Discipuli ejus trans fretum, obliti sunt panes accipere: qui dixit illis: Intuemini & cavete à fermento Pharisæorum, & Sadducæorum. At illi cogitabant intra se, dicentes: quia panes non accepimus.* Matth. 16. v. 5. Nimius amor & cura sui, ne quid utquam desit, quàm est contrarius Confidentiae in DEVM? Unde de hac mox reprehensi, & ad Fiduciam ex memoria Divinæ Providentiæ & Bonitatis excitati sunt Discipuli à Christo: *Sciens autem JESVS dixit illis: Quid cogitatis intra vos modicæ fidei: quia panes non habetis?*

habetis? Nondum intelligitis, neque recordamini quinque panum in quinque millia hominum, & quot cophinos sumpſistis? neque septem panum in quatuor millia hominum, & quot sportas sumpſistis? v. 8. Revocemus ergo in memoriam nobis innumeras experientias Divinæ erga nos Providentiæ, & sepositâ nostrî curâ in omnibus nos illi committamus, & confidamus.

PUNCT. II. Considera alium effectum proprii amoris, & nimix curæ corporis: Excæcat enim & reddit inhabilem intellectum ad percipiendas veritates Spirituales, Animæ utiles ad Salutem & Perfectionem obtinendam: quia *Carnalis homo non percipit ea, quæ sunt Spiritûs*. I. Cor. 2. v. 14. Et de hoc iterum reprehensi sunt Discipuli sequentibus verbis.

PUNCT. III. *Quare non intelligitis; quia non de pane dixi vobis: Cavete à fermento Phariseorum & Sadduceorum? Tunc intellexerunt: quia non dixit, cavendum à fermento panum, sed à Doctrina Phariseorum & Sadduceorum*. V. 11. Considera, & malam doctrinam à Christo comparari fermento, & ab eodem etiam dictum esse Regnum Cælorum simile fermento Matth. 13. v. 33. adeoque etiam Cælestem Doctrinam, per quam opera nostra, quibus Cælum obtinemus, efformantur, fermento comparari. Ideo sicut Cælestis Doctrina, quæ nempe à Christo de Cælo allata est, præstat nobis sapidum Panem Vitæ, & opera nostra bona ac sapida, & ad Vitam æternam salubria reddit, adeoque amplectenda est; ita doctrina Phariseorum ac Sadduceorum (intellige sapientiam Mundi & carnis) præstat oppositum, ut solum vanitates Mundi, ac voluptates Carnis sapiant: ideo cavete vobis ab hoc fermento. Tale fermentum sunt etiam principia

214 *Ab Oclava SS. Corp. Christi usque ad Adventum,*
& axiomata tepidorum, & malorum hominum: sicut
enim, ut S. Paulus scribit I. Cor. 5. v. 6. *Modicum for-*
mentum totam massam corrumpit: ita idem scribit in e-
dem Epist. c. 15. v. 33. *Nolite seduci: corrumpunt bonos*
mores colloquia prava.

MEDITATIO CCCVIII.

De Cæco Sanato.

Marc. 8. v. 22.

PUNCTUM I. *Et veniunt Bethsaidam, & adducunt*
cæcum, & rogabant eum, ut illum tangeret. Et appre-
hensa manu cæci, eduxit eum extra vicum (scilicet Beth-
saidam.) Considera, quòd, sicut Marcus præcedenti ca-
pite 7. v. 33. de surdo & muto narravit, apprehen-
sum eum esse de turba seorsum, ita etiam cæcum
Christus eduxerit extra vicum Bethsaidam, quæ La-
tinè vertitur: *Locus effusionis.* Ad cæcitatem enim
mentis curandam, & ad visum ejus acuendum, ple-
rimum conducit, vitare hominum consortia, ubi per
inutiles confabulationes animus sese effundit, & ad
contemplandum, ac contuendum Cælestia sese inha-
bilem, ac occæcatum reddit; unde de Anima à Deo
Divino Lumine illustrandâ Osee. c. 2. v. 14. dicitur
Ducam eam in solitudinem, & loquar ei ad cor. Recede ergo
ab inutili hominum consortio, ad vacandum Con-
templationi, & alijs exercitijs Spiritualibus.

PUNCT. II. *Et expuens in oculos eius, impositis man-*
ibus suis interrogavit eum, si quid videret. Et aspiciens, ait
Video homines, veluti arbores ambulantes. Hoc est alteru-
rum medium ad oculos mentis illuminandos. Tum
autem

autem Christus expuit in oculos nostros, quando facit, ut per agnitionem nostræ vilitatis, instar vilissimi sputi nos esse credamus; & quando vicissim alios magni æstimamus, ut videamus illos veluti arbores ambulantes. Quòd si ab alijs tamen ita magni æstimemur, eorum iudicium non aliter curare debemus, quàm homo nanus ac Pygmæus curaret iudicium dicti cæci. Scientes enim, nos in omnibus esse pusillos, non debemus cæco hominum iudicio extolli, nec tantos nos credere, quanti à cæcis mortalibus esse dicimur: horum enim sermo est sicut umbra Solis, à tergo nostro occidentis; quæ brevis etiam staturæ humanæ longissimam, & vero longè maiorem projicit & effingit imaginem, paulò post tamen cum Sole evanescentem.

PUNCT. III. *Deinde iterum imposuit manus super oculos eius: & capit videre. Et restitutus est, ita ut clarè videret omnia.* Sic studeamus semper proficere in Cælesti Sapiencia, donec clarè videamus, & intueamur omnia, prout sunt, & non prout ab hominibus dicuntur, vel æstimantur; ab his enim præsentia ac temporalia magni fiunt, futura verò & æterna parvi.

MEDITATIO CCCIX.

Varia hominum de Christo iudicia,

& Petri Confessio.

Matth. 16. v. 13. Marc. 8. v. 27. Luc. 9. v. 18.

PUNCTUM I. *Venit autem IESVS in partes Cesarea Philippi, & interrogabat Discipulos suos, dicens: quem dicunt homines esse Filium Hominis? Matth. 16. v. 13.*

sive: *Quem me dicunt esse homines?* Marc. 8. v. 27. Et hac Christi interrogatione discimus, aliquo modo attendendum esse ad hominum de nobis sermones, & saltem finistrè de nobis loquendi illis causam nullam demus. *Devitantes hoc* (cum S. Paulo 2. Cor. 8. v. 20) *ne quis nos vituperet in hac plenitudine, quæ ministratur nobis. Providemus enim Bona non solum coram DEO, sed etiam coram hominibus.* Sic etiam Ecclesiasticus monet *Curam habe de bono nomine.* c. 41. v. 15. Hæc cura maxime necessaria est ijs, qui in Communitate vivunt, & qui Saluti Proximi vacant; ne Communitas damnata, vel Proximus scandalum patiat, & ut non *vituperetur ministerium nostrum* (2. Cor. 6. v. 3.) tanquam indigno commissum, aut malè & negligentè administratum.

PUNCT. III. *At illi dixerunt, alij Joannem Baptistam, alij autem Eliam, alij verò Jeremiam, aut unum ex Prophetis.* Matth. 16. v. 14. Vides, quàm varia, & quàm erronea sint hominum judicia, & sermones; & quàm proinde parvi sint æstimandi, modò ipsi causam finistræ suspicionis, vel sermonis non præbeamus? Notandum tamen est, quòd Apostoli non detulerunt ad Christum etiam malos de ipso sermones: quòd fit potator vini, Transgressor Sabbati, Magus vel demonium habens, amicus Publicanorum, Peccator, Blasphemus, seductor turbæ &c. Etiam si enim apud Christum nihil erat metuendum, apud alios tamen meritò timendum est, ne hujusmodi relationes vel contristent, vel alienent eum, de quo dicuntur.

PUNCT. III. *Dicit illis IESVS: Vos autem quem me esse dicitis? Respondens Simon Petrus, dixit: Tu es Christus, Filius DEI VIVI.* Matth. 16. v. 15. Considera, quam

de Christo æstimationem habeas, & quid interroga-
tus ipsi posses, ac deberes respondere. Scilicet Tu
es Christus Filius DEI Vivi, Dominus meus, & DEVS
meus, Redemptor, Pastor Bonus, Dux, Magister,
Pater, Frater, Amicus fidelissimus, Hostia & Sacer-
dos, Medicus Animarum, Consolator, Panis Vitæ,
Judex vivorum, & mortuorum. &c. Age, ut his
omnibus titulis convenientes Affectus voluntatis
correspondeant, Honor, Amor, Fiducia, Metus &c.

MEDITATIO CCCX.

Christus Petro Cæli Claves pollicetur.

Matth. 16. v. 17.

PUNCTUM I. Respondens autem IESVS, dixit ei: Bea-
tus es Simon, Bar Jona (id est, filius Joannis) quia ca-
ro & sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus, qui in Cæ-
lis est. Matth. 16. v. 17. Considera, quænam illæ sint
Veritates, quas caro & sanguis revelat; imò quàm
alienæ sint à Veritate, quæ testimonio carnis & san-
guinis nituntur. Caro enim & sanguis non nisi
mollia, sensibilia, transitoria, vilia, ac infima novit,
& ea fallacia bona pro veris habet: DEVS autem altio-
res, meliores, & firmiores Veritates revelat, quæ
adversantur carni & sanguini. Nondum tamen Bea-
ti, qui audiunt Verbum DEI, revelantis has Verita-
tes; sed tunc tandem sunt Beati, quando etiam cu-
stodiunt illud.

PUNCT. II. Et ego dico tibi, quia tu es Petrus, & su-
per hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi
non prævalebunt adversus eam. Et tibi dabo Claves Regni

O 1

Calo-

Cælorum: & quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in Cælis, & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in Cælis. Matth. v. 18. Ecce quantum præmium sinceræ confessioni Christus rependat! Quod enim antehac Christus Petro promiserat, teste Joanne c. i. v. 42. Tu vocaberis Cephæ, id modò implet, imponit ipsi Nomen Cephæ, sive Petri: ne autem hoc Nomen frustra gerat, designat illum pro suo Successore & Vicario, cujus Auctoritati & Potestati innitatur universa Christi Ecclesia, veluti fundamento innititur totum ædificium: Potestatem verò promittit tantam, ut, quidquid ipse ligaverit, vel solverit in terra, hoc Christus ratum habeat in Cælis. Quantum ergo Præmium retribuet Christus ei, qui non solo verbo, sed opere, imitatione, & executione Doctrinæ, Mandatorum, & Consiliorum, imò Morte ipsa (sicut deinde Petrus sub Nerone) vel saltem continua suâ Mortificatione Christum confitetur, & sedulò cavet, ne sit inter illos, de quibus S. Paulus ad Tit. i. v. 16. Confitentur, se nôsse DEVM, factis autem negant: cum sint abominati, & incredibiles, & ad omne Opus bonum reprobi. Considera etiam, si Christus vicissim tibi diceret, quis sis, manifestando tibi statum Animæ tuæ, quid tunc esset dicturus? an non meritò diceret: Scio opera tua: quia nomen habes, quòd vivas, & mortuus es. Apoc. 3. v. 1. Hoc autem non est, esse Petram, sed arundinem vento agitatam, inconstantem, & arefactam.

PUNCT. III. *Tunc præcepit Discipulis suis, ut nemini dicerent, quia ipse esset JESVS Christus. v. 2. Ne scilicet, qui hanc attestationem suam brevè ipso facto in Christi Morte per fugam & desertionem erant retractaturi, futuræ*

futurae suae attestationi post Christi Mortem fidem derogarent. Unde discimus etiam utilia ad Proximi Salutem non nisi opportuno tempore proferenda esse: item credita nobis arcana non ante tempus manifestanda, silentiique fidem petenti servandam esse. Similiter optare debemus, ne quam alij de nobis sublimem habent æstimationem, apud alios divulgent.

MEDITATIO CCCXI.

Christus Passionem suam Discipulis prænunciat.

Matth. 16. v. 21. Marc. 8. v. 31. Luc. 9. v. 22.

PUNCTUM I. *Exinde capit IESVS ostendere Discipulis suis, quia oporteret eum ire Jerosolymam, & multa pati à Senioribus, & Scribis, & Principibus Sacerdorum, & occidi, & tertia die resurgere.* Matth. 16. v. 21. Supposita professione, & Fide Discipulorum, quòd ipse esset Filius DEI, voluit Christus ostendere illis, quanta esset passurus, & quòd tantam Dignitatem, ac Excellentiam Filij DEI non ob alium finem sustineret, quàm ut multa, & indigna pateretur. Sic honores, & honorata officia non ob alium finem à nobis admitti ac suscipi debent, quàm ut plus adversitatum & laborum sustineamus. Hoc modo S. Paulus 1. ad Timoth. 3. v. 1. dixit: *Si quis Episcopatum desiderat, bonum Opus desiderat.* Nempe qui non honorem, sed muneris molestias, cruces, labores desiderat. Voluit etiam Christus Discipulis suis considerandum proponere, quantus ipse esset, & quanta tamen passurus esset, ut

ut, sicut nec ipse, ita nec nos à quantiscunque adversis
 eximi cuperemus, memores, non esse discipulum
 propter Magistrum, nec servum esse majorem Domini
 suo: ut proinde ejus Exemplo animati sequamur Ve-
 stigia ejus.

PUNCT. II. *Et assumens eum Petrus, capit increpa-
 re eum, dicens: Absit à te Domine, non erit tibi hoc. Quo-
 niam conversus dixit Petro: Vade post me Satana, scandalum es
 mihi. v. 22.* Quod Petrus ex cæco & insipiente amo-
 re Christo dixit, hoc appetitus sensitivus, amor pro-
 prius, & caro nostra dicit nobis, dehortans nos ab iis
 quæ nos pati oportet pro Salute nostra; cui tamè nos
 Christi Imitatione acriter opponere debemus, pro
 Satana, & inimico ipsum proprium amorem habere-
 tes: nam, *Qui amat Animam suam, testante Christo,
 cap. 12. v. 25. apud Joann. perdet eam.* Idcirco amor
 proprio, appetitui sensitivo, & carni re ipsa dica-
 mus: *Vade post me Satana, scandalum mihi es;* nec fina-
 mus eam antecedere, & ducem agere. Attendamus,
 quanto desiderio patiendi Christus exarserit, qui ei-
 dem resistantem non jam Petri, sed Satanæ nomine,
 compellat, & retrocedere jubet, quem paulò ante ad
 Apostolici culminis fastigium efferre decreverat.

PUNCT. III. *Quia non sapis ea, quæ DEI sunt, sed
 quæ hominum. v. 23.* Considera causam, cur pati hor-
 reamus, esse defectum veræ & DEO conformis Sa-
 pientiæ: insipientium enim hominum more tantum
 respicimus ad præsentia momentanea, & levia
 tribulationis nostræ, non autem ad æter-
 num Gloriæ pondus, ad Divinum
 Beneplacitum &c.

MEDI-

MEDITATIO CCCXII.

*Cruce Christi sectatoribus quotidie
tollenda.*

Matth. 16. v. 24. Marc. 8. v. 34. Luc. 9. v. 23.

PUNCTUM I. *Tunc JESVS dixit Discipulis suis* (nempe postquam, quis esset, & quid tamen passurus esset, quàmque vehementer pati desideraret, ipsis sufficienter declaraverat) *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.* Quamvis autem hæc Discipulis principaliter dixerit, utpote, qui ex instituto profitentur Sequelam Christi; non tamen dixit his solis: nam S. Marcus ait: *Et convocata turbâ cum Discipulis suis, dixit eis.* Et S. Lucas: *Dicebat autem ad omnes* (quis ergo solus vellet excipi?) *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie* (Nulla enim dies vacat sua cruce, & quotidie aliquid pati debemus) *Et sequatur me.* Videri poterat Optimus & Suavissimus Magister suis Discipulis valde arduam & asperam lectionem præscripsisse; sed considera, quomodo eam leniverit. Dixit 1. *Si quis vult* (non cogit, sed invitat) *post me venire* (præeundo per Exemplum suum suaviter trahit) dixit 2. *Abneget semetipsum.* Nempe ita seipsum tractet, & perversæ suæ voluntati ita in omnibus repugnet, quasi ipse non esset ipse, sed alius, cui adversaretur. Sed hoc ipsum est non tantum abnegare, sed verè exuere veterem hominem, & Novum, imò Christum ipsum induere: ut verè dicere possis cum S. Paulo ad Gal. 2. v. 20. *Vivo autem jam non ego: vivit verò in me Christus.*

Christus. Quàm exiguum ergo est id, quod abnegas & quod perdis! Quàm æstimandum autem & appetendum est id, quod exquiris, & quod hac tuâ ipsius mutatione lucraris! Dixit 3. *Tollat crucem suam quotidie, quam scilicet DEVS ipse juxta cujusque vires sapientissimè, providentissimè, & amantissimè divisit, selegit, imposuit, & ferre juvat.* Addiditque: *Sequitur me, Exemplo præeuntem, Cruci me affigi finentem, ab ea, frustra Judæis omnibus me sollicitantibus, & provocantibus, minimè descendentem, sed morientem in illa.*

PUNCT. II. Considera, quanta sit necessitas, & quanta utilitas seipsum abnegandi, & crucem suam portandi: dicit enim Christus: *Amen, amen dico Vobis, nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit; ipsum solum manet: si autem mortuum fuerit, multum fructum affert.* Joan. 12. v. 24. *Qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdet eam: qui autem perdiderit animam suam propter me, inveniet eam.* Matth. 16. v. 25. *Filius enim hominis venturus est in Gloria Patris sui cum Angelis suis, & tunc reddet unicuique secundum opera ejus: nempe secundum mensuram bonorum, quæ egit, & malorum, quæ pertulit continua crucis portatione.*

PUNCT. III. Considera, quantum & quàm irreparabile sit damnum, volentis Animam suam Salvam facere, sive liberam à suâ Abnegatione, ac crucis portatione, adeoque perdere eam. Iterum enim ipse Christus dicit: *Quid enim prodest homini, si mundum universum lucretur, Animæ verò suæ detrimentum patiatur? aut quam dabit homo commutationem pro Anima sua?* Matth. v. 26. Audi itaque S. Augustinum Tract. 51. in Joannem: *Magna & mira sententia, quemadmodam*

fit hominis in Animam suam amor, ut pereat; odium, ne pereat. Si malè amaveris, tunc odisti: si bene oderis, tunc amasti. Felices, qui oderunt custodiendo, ne perdant amando.

MEDITATIO CCCXIII.

De Transfiguratione Christi.

Matth. 17. v. 1. Marc. 9. v. 1. Luc. 9. v. 28.

PUNCTUM I. Quia Christus Discipulos suos ad abnegationem sui & portationem crucis adhortatus fuerat promissione Cælestis Gloriæ aliquando percipiendæ, & à quibusdam etiam in hac vita prælibandæ; dixerat enim apud Matth. c. 16. v. ult. *Amen dico vobis, sunt quidam de his stantibus, qui non gustabunt mortem, donec videant Filium Hominis venientem in Regno suo*; ideo *Post dies sex* (non computatis diebus, quo hoc dixerat, & quo hoc impleverat, quos S. Lucas computabat, & proinde dicebat: *Factum est autem post hæc verba ferè dies octo*) *assumit JESVS Petrum, & Jacobum, & Joannem fratrem ejus, & ducit illos in montem excelsum seorsum* (qui communiter censetur fuisse mons Thabor in Galilæa, ex quo descendens ipse, & Discipuli, teste Marco c. 9. v. 29. *Pratergredebantur, id est, perambulabant reliquam Galilæam, donec venerunt Capharnaum*) *Et transfiguratus est ante eos.* Matth. 17. v. 1. Considera, Christum non omnes Discipulos, sed tantum illos tres duxisse in montem Thabor, quos secum assumpturus erat ad montem Oliveti: ut ostenderet, visiones, prægustationes Gaudiorum Cælestium, & Solatia Spiritualia, non omnibus Servis DEI communicari, sed illis, quibus vult, quando vult,

vult, & quantum vult; unde hos extraordinarios Favores DEO committamus: nos contenti simus, Servos & Discipulos Christi nos esse, & communibus Beneficijs frui; specialibus verò Gratijs ac Favoribus qui magnis DEI Amicis conferri solent, indignos nuncenseamus; ideo non nisi ante eos transfiguratus est Christus, qui prius *seorsum* de vulgari vitæ Sanctitate *in montem excelsum* sublimis Perfectionis ducti sunt: & qui ad majorem etiam Dominicæ Passionis in monte Oliveti communicationem & participationem tristitiæ disponendi & præparandi erant. Quemadmodum S. Paulus dicit: 2. Cor. 1. v. 5. *Quoniam sicut abundant Passiones Christi in nobis, ita & per Christum abundat Consolatio nostra.* Quòd si vis hanc abundare, velle debes, ut etiam illæ abundant.

PUNCT. II. *Et resplenduit Facies ejus, sicut Sol: Vestimenta autem ejus facta sunt alba sicut Nix.* Matth. 17. 2. Splendor solaris est indicium Visionis Beatificæ niveus candor totius Vestis tegentis corpus, designat Charitatis ab omni macula & obfuscatione puritatem, quâ Anima tanquam stola Gloriæ induitur. Considera ergo, quantum sit gaudium clarè videre DEVM, & perfectissimè ac purissimè amare. Hoc gaudium in hac vita prælibare constanter potes: tantum, ut etiam velis, constanter tibi procurandam claram Cognitionem, & sincerum Amorem DEI, expertem omnis peccati, & maculæ.

PUNCT. III. *Et ecce apparuerunt illis Moyses & Elias, cum eo loquentes.* Matth. v. 3. *Et dicebant excessus illius* (quo excessus ex hac nostra vita, & excessus illius Charitatis designatur, quâ majorem nemo habet quàm qui ponebat Animam pro amicis & inimicis suis

fuis) *Quem completurus erat in Jerusalem.* Luc. 9. v. 31. Sciebant enim, Christum desiderio desiderantem, complere illum in Jerusalem, de nulla alia re libentius & jucundius collocuturum. De hoc ergo frequenter meditare, & colloquere cum Christo; si enim ipsi, dum adhuc passibilis erat, de eo, adhuc peragendo & perpetiando, jucundum fuit audire, & colloqui; quàm gratum erit audire & colloqui de eo jam peracto? Et quàm inde cor tuum ardens erit in via, sicut duorum Discipulorum, euntium in Emmaus, & de eodem argumento cum Christo colloquentium? Stude etiam talia, & tam Sancta Colloquia inter homines instituire, qualia vides institui ab hominibus Beatis in Gloria Cælesti; & cavere ea, quorum illi nollent esse Auditores, vel Collocutores.

MEDITATIO CCCXIV.

Continuatio ejusdem Historiæ.

PUNCTUM I. Respondens autem Petrus dixit ad **IESUM**: Domine bonum est, nos hîc esse: si vis, faciamus hic tria tabernacula, Tibi unum, Moysi unum, & Eliæ unum. Matth. 17. v. 4. Addit S. Lucas c. 9. v. 33. *Nesciens, quid diceret.* Considera, quàm desiderium Petri manendi semper in monte Thabor, & contemplandi Christum Gloriosum, fuerit alienum à Vocatione S. Petri: ipse enim vocatus erat ad eundum in universam terram, & ad Conversionem Animarum, ad pascendas Oves Christi. Sic qui vocati sunt ad inserviendum Proximo per ministeria sive Spiritualia, sive temporalia, Vocationi suæ non satisfacerent, si perpetuò

P

petuò

petuò & continuò Meditationi, Orationi, Lectioni Librorum Spiritualium, Vitæ nimirum Contemplativæ vellent vacare. Præterea nec illi satisfacerent Vocationi suæ, qui sine debita indifferentia in uno loco vellent tabernaculum facere, & sedem figere, ubi bonum ipsis est esse propter commoditates suas, quas ibidem reperiunt. Similiter noxio ac imprudenti desiderio cum S. Petro tenerentur, qui semper vellent sibi bene esse, nunquam malè: abundare Consolationibus in monte Thabor, non autem desolationibus in monte Oliveti: degere semper in prosperis, nunquam subire adversa. Unde qui hoc peteret, verè is esset *Nesciens*, quid diceret

PUNCT. II. Considera, etsi Petrus non alteri, nisi Christo, Moyfi, & Eliæ, tabernacula se facere velle dixerit; quia tamen etiam sibi duxit bonum esse ibi habitare, constat, intentionem illius non fuisse adeò puram & simplicem, quin etiam ipse communitate frui, & eadem tabernacula in suam commoditatem fruere voluerit. Examina similiter etiam tuas intentiones, & invenies, quòd ea opera, quæ unicè in DEI, vel certi alicujus Sancti Honorem teperagere dicis, & credis, non ex adeò pura & simplici intentione proficiantur, & quòd plerumque etiam tuam commoditatem, recreationem, honorem &c. pro fine, si non primario, certè secundario habeas.

PUNCT. III. Considera, Petro hîc nullam incidisse curam & cogitationem, quòd panes non haberent, & alia ad sustentationem in monte permanentibus necessaria; sicut tamen aliàs ipse, cæterique Discipuli, teste Matth. c. 16. v. 7. *Cogitabant intra se*

dicer-

dicentes: quia panes non accepimus. Qui enim Cælestia ac Spiritualia Gaudia gustârunt, nec curant, nec æstiment amplius corporalia. Gustato Spiritu delipit omnis caro. Igitur procura tibi gustum rerum Spiritualium, & tunc non tantum rerum superfluarum, sed etiam necessariarum penuriam facilè tolerabis: certè amore perpetuæ Conversationis cum Christo in Cælesti Gloria illam patienter, & cum magno tuo merito feres. O quàm bonum erit ibi esse! Si enim Visio intuitiva Humanitatis Christi Gloriosæ tanta voluptate replevit animum S. Petri; quid faciet Visio intuitiva Divinitatis perpetua? Si Christus unicâ guttâ Cælestis Gloriæ S. Petrum ita inebriavit; quid faciet Beatis, quando *Torrente Voluptatis suæ potabit eos?* Pf. 35. v. 9.

MEDITATIO CCCXV.

Continuatio ejusdem Historiæ.

PUNCTUM I. *Adhuc eo loquente, ecce nubes lucida obumbravit eos.* Matth. 17. v. 5. Hæc solet esse vicissitudo & alternatio apud electos DEI Servos, ut modo Solatijs & Gaudijs Spiritualibus affluant, & mox iterum adversitatum, desolationum, ac tentationum nube obumbrentur; sicut tamen Christi Facies, instar Solis resplendens, nubem interpositam illustravit, ut esset nubes lucida, ac serena; & sicut nubes hæc umbram ac lucis attemperationem, non tenebras, nec pluviam peperit; sic adversitatum, desolationum, & tentationum nubes, quia memoriâ præcedentium Gaudiorum Spiritualium, Cælesti Illustratione

tione, & Sereno ac Amico DE I Vultu, quo Servos suos clementer respicit, lucida redditur, nec tenebras in intellectu, nec lacrymarum tristem pluviam in voluntate parit; sed gratam umbram, ac lucis attemperationem efficit, ne continua prosperitas & mentis voluptas, superbiæ vel amoris proprii æstu, vel aliis suâ vehementiâ, vel continuatione nimia electos DEI Servos lædat.

PUNCT. II. *Et ecce vox de nube dicens: Hic est Filius meus Dilectus, in quo mihi bene complacui, ipsum audite.* Matth. v. 5. His verbis Cælestis Pater Filium suum proponit in Exemplum (ideo dicit, se sibi in eo complacuisse, tanquam in Speculo & Imagine sua, ac Perfectionum suarum, omniumque Virtutum) & in Magistrum: ideo etiam dicit: *Ipsam audite*, auscultando & obsequendo ejus Sanctissimæ Doctrinæ. Si itaque Paternæ voci obediamus, ipse etiam in nobis sibi complacebit, tanquam in imagine sua, quia & ipsi erimus Divinæ consortes Naturæ, & perfecti, sicut Pater noster Cælestis perfectus est, à quo ipsa etiam nostra Perfectio procedet, quæ proinde in eum referenda erit, tanquam in Auctorem, referenda erit.

PUNCT. III. *Et audientes Discipuli ceciderunt in faciem suam, & timuerunt valde. Et accessit JESVS, & tetigit eos; dixitque eis: surgite & nolite timere. Levantes autem oculos suos neminem viderunt, nisi solum JESVM. Et descendit illis de monte, præcepit eis IESVS, dicens: nemini dixeritis Visionem, donec Filius Hominis à mortuis surgat.* Matth. v. 6. Sic Cælestes Illustrationes, & singulares DEI Favores recipiendi sunt, ut inde non elati, sed humiles & timidi reddamur: utque oculos nostros è terrenis rebus levantes, secluso omni alio hu-

mano respectu, in Christum solum, tanquam in Ideam omnis Sanctitatis convertamus, non respicientes, quid alij faciant; & ut denique occultemus hujusmodi specialia Beneficia, ad nostrum Profectum Spiritualem, non ad ostentationem nobis collata. Satis nobis sit, ista omnia manifestanda esse in Resurrectione, quando Christus in nobis, tanquam in Membris suis, resurget à mortuis.

MEDITATIO CCCXVI.

De Energumeno liberato.

Matth. 17. v. 14. Marc. 9. v. 13. Luc. 9. v. 37.

PUNCTUM. I. *Factum est autem in sequenti die, descendibus illis de monte, occurrit illis turba multa.* Luc. 9. v. 37. *Et veniens ad Discipulos suos, vidit turbam magnam circa eos, & Scribas conquirentes cum illis (Græcè: Disputantes: an scilicet ipsorum Magister esset Messias; quandoquidem in ipsius potestate non potuissent expellere dæmonium ex homine ipsis oblato) Et confestim omnis populus videns JESUM, stupefactus est (propter repentinum, & opportunum ejus adventum, quem non nisi ex Prophetico Spiritu accidisse agnoverant) Et expaverunt (propter dictam causam, & propter suspicionem, ne etiam Prophetico Spiritu cognovisset dubios eorum sermones de illo) Et occurrentes salutabant eum.* Marc. 9. v. 18. Hinc discite non imitandos, sed Christi Exemplo patienter ferendos esse, qui de nobis absentibus malè sentiunt, & sinistrè loquuntur; præsentibus verò blandiuntur accurrentes, & salutantes, & quasi sibi gratulantes de nostra

præsentia, & familiaritate. Tu ergo de absente nihil loquaris, quod præsentem non audeas, vel cujus notitiam timeas ad illum pervenire: cum præsentibus verò sincerè, & non politicè agas. Qui autem aliter tecum agunt, id genus hominum patienter feras, uti Christus tulit, pro Potestate tamen sua ad correctionem & emendationem illorum ipsis dicens: *O generatio incredula, quamdiu apud vos ero? quamdiu vos patiâr?* Marc. v. 18. Atque ex his verbis discas, etiam acres reprehensiones à Christi Vicarijs, sive Superioribus, æquanimiter suscipere, propter nullius aversionem locum mutare, sed constanter unumquemque supportare, & cum illo versari.

PUNCT. II. *Et interrogavit eos: Quid inter vos conquiritis? Et respondens unus de turba dixit: Magister, ait tui filium meum ad te, habentem Spiritum mutum, qui, ubi cunque eum apprehenderit, allidit eum, & spumat, & stridet dentibus, & arefcit; & dixi Discipulis tuis, ut eijcerent illum, & non potuerunt &c. Et interrogavit patrem eius: Quantum temporis est, ex quo ei hoc accidit? at ille ait: ab infantia, & frequenter eum in ignem, & in aquas misi, ut eum perderet. Marc. v. 15. Vide, quanto, & quam diuturno dæmon hominem odio prosequatur. Quod autem fecit huic filio ab infantia in corpore, id longè magis homini in Anima ejus ab infantia completa, & ad peccandum apta facere nititur, quantum à Deo ipsi permittitur. Agnosce itaque ingens DEI Beneficium, si non tantum non quoad corpus, sed (quod multò majus est) neque quoad Animam hoc ipsi est permittum: si nimirum ab infantia bene & piè fuisti educatus; si à gravibus tentationibus, periculis, occasionibus, peccatis, indomitibus passionibus fuisti præservatus,*

servatus, ne multiplici lapsu allisus in terram, jure Cæli excideres, adeoque spumares irâ, strideres blasphemiâ, aresceres acediâ, frigeres in aqua, Charitate extincta, arderes luxuriæ igne. Et hoc sit tibi incitamento, ut reliquam vitam innocentissimè transigas, & constanti odio infensissimum hostem persequaris, agendo omnia, quæ circa propriam, vel Proximi Animam ipsi ingrata, ac molesta possunt accidere.

PUNCT. III. *Si quid potes, adjuva nos, miseratus nostri.* JESUS autem ait illi: *Si potes credere, omnia possible sunt credenti.* Et continuo exclamans pater pueri, cum lacrymis aiebat: *Credo Domine, adjuva incredulitatem meam.* Marc. v. 21. Ecce! quàm suaviter hominis illius dubiam fidem Christus firmaverit, & cum Pænitentia lacrymis emendaverit. Dubitationem de Christi Potentia: *Si quid potes*: corrigit per retorsionem, suaviter exprobrantem hæsitacionem in Fide: *Si potes credere.* Deinde inicit desiderium oppositæ Virtutis rem petitam promittendo, & declarando vim omnia per illam efficiendi: *Omnia possible sunt credenti*: quæ ratione etiam excitavit in illo desiderium proficiendi in illa Virtute, & recipiendi Auxilia, ac media ad hujusmodi profectum: *Adjuva incredulitatem meam.* Hac suavitate, & hac arte sive erga subditos, sive erga æquales utendum est, ad quoscunque Proximi defectus in illo emendandos, ut nimirum suaviter tales de suis defectibus admoneamus, & ad eorum agnitionem inducamus; ut oppositarum Virtutum desiderium, & in illis proficiendi studium excitemus; ut denique confidentiam & amorem erga nos ingeneremus, ut Proximus etiam cupiat à nobis adjuvari,

corrigi, & emendari in suis defectibus, paratusque sit
auxilia ac media acceptare.

MEDITATIO CCCXVII.

Continuatio eiusdem Historiæ.

PUNCTUM I. *Et cum videret IESVS concurrentem tu-
bam* (cujus non plausum, sed Fidem & obstinatio-
nis emendationem intendebat) *comminatus est Spiritus
immundo, dicens illi: Surde & mute Spiritus, ego præcipio
tibi: exi ab eo: & amplius ne introëas.* Marc. 9. v. 24. Hoc
præcepto, & comminatione ejectus est à Christo et
homine Spiritus immundus, surdus, & mutus. Hæc
leviores pænæ, & mala Christus non tam Spiritus
immundo, quam tibi ipsi comminatur tum in hac vi-
ta, tum in altera, si munditiem Conscientiæ tibi non
procures; si ad Divinas & humanas admonitiones ob-
surdescas; si Superiori & Patri Spirituali statum Ani-
mæ tuæ per silentium tegas. Consideratâ hac Chri-
sti comminatione & imperio, quod hæctenus non sa-
tis perpendisti, exhibet à te Spiritus immundus, *surdus,*
& mutus. Non tamen satis est, ut solùm exeat: sed
eadem consideratione curandum est, ut amplius ne
introëat: ne fiant novissima peiora prioribus propter
ingratitude, & desperationem constantis emen-
dationis.

PUNCT. II. *Et exclamans, & multum discerpens
eum, exiit ab eo, & factus est sicut mortuus, ita ut multi
dicerent: quia mortuus est.* Marc. v. 25. Sic, quando et
Anima pellitur immundus, surdus, ac mutus Spiritus
tutus, qui ab infantia, vel per longam consuetudinem
stabile

stabile domicilium propter habitus malos habuit, reclamante, & reluctante nostra corrupta natura, exclamat quidem, & multum discerpit nos; sed hoc clamore, sicut Christus, terreri non debemus, quin antiquum hospitem serio & constanti decreto expellamus, & nos ipsos per internam ac externam Mortificationem mortuis similes faciamus; ut in vero sensu etiam dici possit: *Quia mortuus est.*

PUNCT. III. *JESVS autem tenens manum ejus, elevavit eum, & surrexit.* Marc. v. 26. Sic à peccatis, malis consuetudinibus, & habitibus per vires naturales & proprias ad Vitam Spiritualem & ad operationes Vitæ Spiritualis surgere non possemus, nisi DEVS manum nostram teneret, & apprehenderet per Gratiā, nec per subtractum auxilium Gratiæ retraheret. Quemadmodum verò nemo vitam corporalem sibi adimit, spe miraculosæ Resuscitationis; ita nec Spiritualem sibi quisquam auferat, cum æquè parum suis viribus & conatu ad eandem resurgere queat; & præterea per ipsam Animæ mortem se indignum reddat gratuita Resuscitatione Divina.

MEDITATIO CCCXVIII.

Continuatio ejusdem Historiæ.

PUNCTUM I. *Tunc accesserunt Discipuli ad JESVM secretò, & dixerunt: Quare nos non potuimus eicere illum? Dixit illis JESVS: propter incredulitatem vestram.* Matth. 17. v. 18. Sic postquam cum turba in procuranda Salute Proximi versati sumus, familiari ad DEVM regressu ab eadem identidem nos subducere

P 5

debemus

debemus frequenti animi Recollectione , mentis per Examen discussione , nostrique per Meditationem cognitione , & investigatione causarum impedientium Proximi Salutem , ac Conversionem : quas poterit non tam ex parte Proximi , quàm ex nostra tenere ; sicut ex Discipulorum exigua Fide , & Fiducia accidit , ut nequirent eijcere malignum , & mutum Spiritum.

PUNCT. II. *Dixit illis IESVS : propter incredulitatem vestram. Amen quippe dico vobis : si habueritis Fidem , sicut granum sinapis , dicetis monti huic : transi hinc illuc , & transibit , & nihil impossibile erit vobis. Matth. 17. v. 19*

Per Fidem , ut patet , intelligitur hinc Fiducia , seu Confidentia in DEUM , quæ tam efficax ad Conversionem Proximi à Christo asseritur , ut , etiam si liberatione suæ perversitatis sit similis homini muto , per simè à diabolo habito , & ipsius Conversio nobis sit tam difficilis , quàm montis transportatio , tamè per Divinam Gratiam & Auxilium tam facilis futura sit , quam si solo verbo montem aliò transferre concessum esset.

Debet autem ista nostra Fides esse parva , sicut granum sinapis , scilicet per Humilitatem , & Diffidentiam de nostris viribus ; & simul efficax , per usum mediorum : sicut granum sinapis Solis & Cælestium radiorum influxibus (quibus æquè indiget , quàm nos indigemus Auxilijs Divinis) cooperando , nihil ex parte sua negligit , ut in arborem excrescat. Erit autem Fides nostra talis , si de nullius hominis Salute & emendatione desperemus , DEO confisi. Similem Fiduciam habere debemus ad eijciendum ex Anima nostra quemcunque Spiritum malignum , & consuetudinem vitiosam , quamvis radicatum.

PUNCT.

PUNCT. III. *Hoc autem genus non eiicitur, nisi per Orationem & Jejunium.* Matth. 17. v. 20. Scilicet hominis peccatoris Conversio, vel nostrî ipsorum emendatio non efficaciter procuratur sine his duobus (ad quæ assumenda non nisi firma Fiducia inducit) nempe sine Oratione impetrante specialia Auxilia, & intellectum nostrum illustrante, ut videat, aliisque proponat proportionata media, ac motiva; & sine Mortificatione, quæ est Jejunium & Abstinencia ab omni affectu intemperante & immoderato ad creaturas, vel etiam corporis qualiscunque afflictatio. Unde pro Conversione Animarum privatæ instructioni, & admonitioni adjungenda est Oratio, & pænaliū Operum usurpatio.

MEDITATIO CCCXIX.

Christus iterum Apostolis Passionem suam prænunciat.

Matth. 17. v. 21. Marc. 9. v. 29. Luc. 9. v. 44.

PUNCTUM I. *Et inde profecti prætergrediebantur Galilæam* (id est, festinantes transibant Galilæam, in qua teste Matthæo versabantur) *Docebat autem Discipulos suos, & dicebat illis: quoniam Filius hominis tradetur in manus hominum, & occidetur eum, & occisus tertia die resurget.* Marc. 9. v. 29. Hoc Vaticinium eorum, quæ passurus erat, Christus Discipulis suis sæpius repetiit, ut eorum eventu eò minùs scandalizarentur, sed potiùs ad Imitationem incitarentur tum ipsi Apostoli, tum nos, qui illud eramus lecturi, vel meditaturi. Nam etiam nos in manus hominum tradimur, cùm

DEVS

DEVS adversantes, malè de nobis sentientes, finitè loquentes, contradicentes, apertè vel occultè persequentes nobis immittit. Ab ipsis verò occidimur, cum mortificamur, & nobis ipsis moriendi occasio præbetur. Post hæc tamen tertia die, id est, brevi resurgemus ad Æternam & Beatam Vitam, cuius Spe & memoriâ leviter omnia feruntur. Hoc Variatio itaque & Christi Exemplo ad ejus Imitationem accendamus.

PUNCT. II. *At illi ignorabant verbum istud, & erat velatum ante eos, ut non sentirent illud: & timebant eum interrogare de hoc verbo.* Joan. 9. v. 45. Quamvis enim haud multò antè idem prædixerit illis Christus, illi tamen propter sublimitatem, arduitatem, & animi excæcationem, quòdque hæc omnia pugnant cum principijs Mundi & Carnis, non intellexerunt. Idem & ob eandem causam contingit nobis, ut non intelligamus, quàm utile, necessarium, ac meritorium sit, tradi in manus hominum, occidi &c. Itaque sequamur illud monitum S. Pauli Philipp. 2. v. 5. *Hoc enim sentite in vobis, quod & in Christo IESU: nec timeamus, Christum interrogare, & petere, ut nobis det sensum eundem, ut sapiamus ea, quæ DEI sunt, & non, quæ sunt hominum.*

PUNCT. III. *Et contristati sunt vehementer.* Matth. 17. v. 23. Hæc tristitia ex ignorantia prædicta originem traxit. Inde etiam omnis nostra tristitia profuit. Itaque potiùs sentiamus cum S. Jacobo in Epist. Canon. c. 1. v. 2. *Omne gaudium existimate Fratres mei, cum in tentationes varias incideritis: scientes, quod probatio Fidei vestra Patientiam operatur: Patientia autem Opus perfectum habet.*

MEDITATIO CCCXX.

Didrachma pro Christo solvitur.

Matth. 17. v. 23.

PUNCTUM I. *Et cum venisset Capharnaum, accesserunt, qui didrachma accipiebant (id est, Collectores tributi Cæsari à Judæis pendendi) ad Petrum, & dixerunt ei: Magister vester non solvit didrachma? Ait: etiam.* Ex assertione Petri constat, etiam Christum solitum esse solvere tributum, pro consueto subjectionis signo pendendum. Si ergo Filius DEI, Rex Regum, & Dominus Dominantium, homini gentili, & inimico DEI externa tributi pensione se submittere voluit, quo tamen in omnibus superior erat; quanto magis nos nostris Majoribus, etiam si, excepto officio, in reliquis omnibus illos superare videamur, debitæ Obedientiæ, Observantiæ, Timoris, & Amoris tributum pendere debemus? unde S. Petrus Epist. 1. c. 2. v. 13. Fideles adhortatur: *Subiecti igitur estote omni humanae creaturæ propter DEVM: sive Regi, quasi præcellenti: sive Ducibus, tanquam ab eo missis &c. Subditi estote in omni timore Dominis, non tantum bonis, & modestis, sed etiam dyscolis.* Imò etiam illis, quibus subditi non sumus, submissionis signa exhibenda sunt, hortante Paulo, Rom. 12. v. 10. *Charitate fraternitatis invicem diligentes: honore invicem prævenientes.* Disce quoque à Christo, nolle eximi à communibus oneribus, nullòque exemptionis, vel singularitatis privilegio uti.

PUNCT. II. *Et cum intrasset in domum, prævenit eum JESVS, dicens: Quid tibi videtur Simon? Reges terræ,*
à qui-

à quibus accipiunt tributum, vel censum? à filiis suis, an à alienis? Et ille dixit: *Ab alienis.* Dixit illi **IESVS**: *Erronei sunt filij.* Ex quo inferendum Christus Petro relinquebat, multò magis se liberum esse, tanquam multò minùs serviliter subjectum, quàm sint filij; & tanquam Filium ejus, à quo omnis Potestas in homines derivatur. *Vt autem non scandalizemus eos, vade ad mare, & mitte hamum: & eum piscem, qui primus ascenderit, tollit & aperto ore ejus invenies staterem: illum sumens, da tibi pro me, & te.* Sic, præsertim in Religiosa Communitate, exactæ Observantiæ omnium Regularum, & Ordinationum, quamvis non obligantium sub peccato, exemplum præstandum est, & omne transgressio nis, etiam falsò tantùm apparentis, scandalum vitandum, idque vel maximè ab ipsis Superioribus; quaproinde ut caveret Christus, mox primi piscis capturâ, & insigni Miraculo id impedire voluit.

PUNCT. III. Considera, quemadmodum Christus pro Petro Cæsari solvit tributum, ita eundem Cælesti Patri pro nobis solvisse pretium debitæ Satisfactionis pro nostris peccatis. Perpende itaque, quantò hoc sit Beneficium & Pretium majus illo; & quid pro eo rependere debeas. Stude etiam DEO non tantùm pro te, sed etiam pro Proximo tributum debitæ Gratitude pro Beneficijs, ac debitæ Satisfactionis pro peccatis persolvere. Cogita insuper piscationem istam materialem S. Petri, symbolum & figuram esse Piscationis Spiritualis, quâ Piscatores hominum cum S. Petro effecti in Piscibus suis Spiritualibus inveniunt Staterem, quem DEO pro suorum & alienorum peccatorum Satisfactione persolvant. Sic enim scribit S. Jacobus in Epist. c. 5. v. 20. *Qui converti fecerit peccatores*

catorem ab errore via sua, salvabit Animam ejus à morte, & operiet multitudinem peccatorum. Sic etiam Animæ, ex Stagno ignis ardentis extractæ, in ore suo Staterem continent, quem Oratione sua, & Patrocinio apud DEVM exhibent.

MEDITATIO CCCXXI.

Discipuli de Primatu contendunt.

Matth. 18. v. 1. Marc. 9. v. 32. Luc. 9. v. 46.

PUNCTUM I. *Intravit autem cogitatio in eos, quis eorum major esset. At JESVS videns cogitationes illorum &c. Luc. 9. v. 46. Cùm domi essent, interrogavit eos: quid in via tractabatis? At illi tacebant. Siquidem in via inter se disputaverant, quis eorum major esset. Marc. 9. v. 32.* Ter Discipuli de Primatu contendisse leguntur: primò locis citatis; tum apud Matthæum c. 20. v. 20. denique apud Lucam c. 22. v. 24. Unde patet, quomodo etiam viri Perfectionis studiosi sibi cavere, & frequenter pugnare debeant contra superbiam, & eminenendi appetitum. In primis ergo cùm quasi à longè irreperere tentat cogitatio eminenendi super alios, mox occludendus est aditus; qui si concessus illi aliquando sit, mox æmulationem, dissensionem, & contentionem parit. Itaque post hæc sic denuo expellenda est. Inijciendus primò est pudor de ipsa superbia; quem admodum Christus Discipulis iniecit, dum ostendit ipsis, se cogitationes eorum vidisse, & contentionem audivisse, & de hac ipsa tamen quæsit, non quasi ignorans, sed quasi turpitudinem exprobrans. Unde mox puduit Discipulos, nec ausi sunt respondere; nam

nam etiam superbi agnoscunt turpitudinem superbix, pudetque ipsos, se tales videri: quia vero Divinos oculos evitare non possunt, ideo saltem coram DEO confundantur, & suimet ipsos pudeat.

PUNCT. II. *In illa hora accesserunt Discipuli ad IESUM (utpote quos teste Marco residens vocavit) dixerunt: Quis putas, major est in Regno Cælorum? Quia perdidit Discipulos ad interrogationem Christi respondere, idcirco transferunt quæstionem. Ex hac tamen optimus Magister occasionem sumit, alio medio cogitationem ambitiosam è cordibus Discipulorum exciendi. Respondet enim apud Marc. c. 9. v. 34. *Si quis vult primus esse: erit (five studeat esse) Omnino novissimus & minister.* Itaque in contrarium nitendum est, & appetitus excellentiæ appetitu & studio Abjectionis ac Humiliationis vincendus. Ut verò huius difficultatem mitigaret Christus, exemplo parvuli, comminatione periculi ac damni, promissione Præmij faciliorem ac amabiliorem reddit: *Et advocans IESUS parvulum, statuit eum in medio eorum, & dixit: Amen dico vobis, nisi conversi fueritis, & efficiamini, sicut parvuli, non intrabitis in Regnum Cælorum. Quicumque ergo humiliaverit se, sicut parvulus iste, hic est major in Regno Cælorum.* Matth. 18. v. 2. Intuere itaque exemplum parvulorum, tam qui ætate, quàm qui per Virtutem & Humilitatem parvuli sunt. Perpende comminationem; quia superbi sinuntur labi in gravia peccata, quæ damnationem inducunt. Observa Præmij promissionem, quia Humilitati commensurantur Auxilia Gratiarum ad cæteras Virtutes; his verò commensuratur magnitudo Gloriæ in Regno Cælorum.*

PUNCT. III. *Et ait illis: Quicumque susceperit parvulum in nomine Domini, susceperit me, qui sum in nomine Domini.*

rum istum in Nomine meo, me recipit: & quicumque me receperit, recipit eum, qui me misit. Nam qui minor est inter vos omnes, hic major est. Luc. 9. v. 48. Ecce novum incitamentum ad Humilitatem, & ad appetitum contemptus: nempe summum Christi, ac Patris Cælestis Beneplacitum, ac Amor erga hominem per veram Humilitatem parvulum; qui propterea tantò major apparet in oculis DEI, quantò minor est in oculis suis. Ideo quidquid tali fit, id Christus sibi æstimat factum; quidquid autem Christus sibi æstimat factum, id etiam sibi æstimat factum Cælestis Pater. Non ergo tibi sit satis, quòd executus sis illud S. Pauli monitum: *Malitia parvuli estote* 1. Cor. 14. v. 20. si scilicet te humiliter subiecisti DEO, sub gravi peccato præcipienti, qui omnium infimus Humilitatis gradus est: aut si tantum te subiecisti DEO, sub veniali solum præcipienti, qui paulò altior gradus est; ita tamen uterque necessarius, ut meritò Christus dixerit: *Nisi conversi fueritis, & efficiamini, sicut parvuli, non intrabitis in Regnum Cælorum*: donec scilicet conversi, Pænitentiam & Satisfactionem humili ac contrito corde præstiteritis. Sed insuper necesse est, ut, sicut parvuli agnoscunt se parvulos esse, & tales etiam haberi volunt; ideòque sibi minima vestimenta dari, aliàque ejusmodi staturæ suæ accommodata tribui volunt: ita juxta Christi Doctrinam: *Si quis vult Primus esse, erit omnium Novissimus, & Minister*: id est, minimus ac novissimus haberi, minima officia ac ministeria sibi committi, & minima sibi dari cupiat. Cùm enim Christus ipse factus sit *Novissimus virorum*, teste Isa. c. 53. v. 3. *Et Abjectio plebis* Pl. 21. v. 7. Si tu vis minimo major esse, vis esse major Christo. Ne itaque

Q

que

que servus sit major Domino, & discipulus sit supra Magistram, ita tecum statue: Quia tertius est modus Humilitatis absolutissimæ, decet, ut priores duos jam adeptus, etiamsi nullo superaddito Laus DEI par foret ad majorem tamen Imitationem Christi eligam potius cum eo Paupere, Spreto, & Illuso, Pauperiem, Contemptum, & Insipientiæ titulum amplecti, quam opes, honores, & Sapientiæ æstimationem. Ita S. Ignatius, ut refertur in Libello Exercitiorum, secum statuit. Et hoc modo Christus inter Discipulos sustulit disputationem, qua contendebant, *Quis eorum major esset*: nempe ut per appetitum Contrarij, qui vult Primus esse, sit omnium novissimus, & Minister.

MEDITATIO CCCXXII.

Signa facientes in Christi Nomine non prohibendi.

Marc. 9. v. 37. Luc. 9. v. 49.

PUNCTUM I. Respondit ei Joannes, dicens: *Magister vidimus quendam, in Nomine tuo eicientem damonia, qui non sequitur nos (id est, te nobiscum, unde Lucas dicit: Qui non sequitur nobiscum) & prohibuimus eum. IESVS autem ait: Nolite prohibere eum.* Ex eo, quòd Christus parvulum ætate & Humilitate benevolè suscipi voluerit, Joannes occasionem sumpsit, interrogandi & reponendi, an pariter recipiendus sit is, vel an non potius rectè ab eis factum sit, quòd ipsi Discipuli non admiserint ad Prædicationem Evangelij, & demoniorum ejectionem, eum, qui à Christo non erat

cum illis ad hoc Officium vocatus, eò quòd talis videatur derogare Auctoritati Christi : cum ejus injussu, & ab eo non missus prædicet, & dæmonia eiciat. Laudandus & imitandus est S. Joannes, quòd etiam ad operationem, apparenter bonam, Magistri sui judicium ac directionem requisierit : nam sub specie boni, ut modò Joanni contigit, sæpe decipimur, & putamus, nos bene agere, quando non bene agimus. Itaque etiam in bonis nostris actionibus (saltem quas non certò constat bonas esse, siue quoad substantiam, siue circumstantiam) Patrum Spiritualium, & Superiorum Consilium & Ductum requiramus : & velut parvuli, non discernentes bonum, & malum, dirigi à Sapientioribus velimus; & sic cum S. Joanne, qui Consilium Christi requisivit, & ex præcedenti Adhortatione Christi ad Humilitatem profecit, studeamus effici, sicut parvuli.

PUNCT. II. Considera, S. Joannem ex occasione commendatæ à Christo Humilitatis incepisse dubitare, an non contra Humilitatem peccaverint, prohibendo alterum à Dæmonum ejectione, Christi Nominis facta. Nam sub prætextu Zeli pro Christi Gloria inepfit intentio propriæ gloriæ, ne ipsi Christum sequentes minùs æstimarentur, & à populo frequentarentur, ac invocarentur, si etiam alius eadem Potestate in dæmones uteretur. Examina ergo semper tuas intentiones, an non cum Intentione Gloriæ Divinæ irrepat propriæ gloriæ, aut commodi intentio, & ab hac stude illam puram ac liberam reddere.

PUNCT. III. Aliâ adhuc superbiâ laborabant Discipuli Christi : qui, quamvis alius idem faceret, quod ipsi, tamen minoris æstimabant, & contemne-

bant ipsius actionem, quia non idem vitæ institutum sequebatur. Similis superbiæ te reum facis, si aliorum Sæcularium, aut Religiosorum Doctrinam, & actiones contempnas, minoris æstimes, æmuleris, vel impediās per invidiam: si verò unicè DEI Gloriam quæras, gaudebis & laudabis, quando etiam alij DEI Gloriam procurant.

MEDITATIO CCCXXIII.

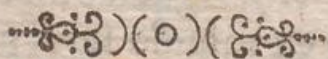
Prosecutio ejusdem Argumenti.

PUNCTUM I. *Nemo est enim, qui faciat virtutem in Nomine meo, & possit citò malè loqui de me.* Marc. 9. v. 38. Hæc est prima ratio, quare Discipuli non prohibeant eijcientem dæmonia in Nomine Christi: quia de tali non præsumendum est, quòd Christi Gloriæ aliquando sit detracturus, vel non perseveraturus in Christi Prædicatione. Vis & tu signum aliquod habere Perseverantiæ in Divino Servitio? exerce te continuo in Virtutibus in Nomine Christi, sive ex sincera Intentione solius Gloriæ Christi. Et cum nemo repente fiat pessimus, & malè de DEO sentiat, loquatur, vel agat; invigila tibi, ne paulatim deficias; vel si defeceris, metu ulterioris defectionis ad Virtutum studium de novo te excita.

PUNCT. II. *Qui non est adversum vos, pro vobis est.* Marc. 9. v. 39. Altera hæc ratio est. Quia, qui, sicut vos, in Nomine meo dæmonia eijcit, & idem prædicat, ille pro vobis operatur, & vestram Intentionem Gloriæ meæ propagandæ promovet: ideo non tantum non prohibendus est, sed fovendus, & amandus. Accendit

Accende similiter in te Amorem erga alios Religio-
 sos, qui etiamsi non sequantur tuum institutum, ta-
 men eadem est illorum Intentio, idem Studium Cul-
 tûs & Gloriæ Divinæ. Imò hæc sit principalis ratio
 amandi omnes Servos DEI, quia eundem DEVM co-
 lunt. Hoc sit etiam tuum argumentum de omnibus
 bene sentiendi, ut, si non videas aliquem adversus
 DEVM agentem, illum pro DEO agere, & tibi in e-
 jusdem Cultu consentire præsumas.

PUNCT. III. *Quisquis enim potum dederit vobis, ca-
 licem aquæ in Nomine meo, quia Christi estis: Amen dico vo-
 bis, non perdet Mercedem suam.* Marc. 9. v. 40 Hæc ter-
 tia ratio, non prohibendi pellentem dæmonia in No-
 mine Christi desumpta est per argumentationem à
 minori ad majus: quia, si non prohibendus, sed præ-
 mio dignus est, qui vobis aut alteri homini præstat be-
 neficium corporale, quantumvis leve, in Nomine
 Christi; multò magis, qui præstat Beneficium Spiri-
 tuale, pellendo dæmonem inimicum Animæ, & ejus
 ejectione Salutem Animæ procurando. Hoc argu-
 mento inducaris, ut nullum Opus bonum, quamvis
 leve, negligas, utpote dignum Mercede æterna: ut-
 que observes modum, quo opus in se leve, reddatur
 dignum Cælesti Præmio, faciendo nimirum illud in
 Nomine Christi, & ex pura Intentione, non ut ipse
 nomen & æstimationem acquiras. Eodem argu-
 mento à minori ad majus utere ad Bene-
 ficia Spiritualia Proximo
 conferenda.

MEDITATIO CCCXXIV.

De Scandalo nemini dando.

Matth. 18. v. 6. Marc. 9. v. 41.

PUNCTUM I. *Qui autem scandalizaverit unum de parvulis istis, qui in me credunt, expedit ei, ut suspendatur mola asinaria in collo ejus, & demergatur in profundum maris.* Matth. 18. v. 6. Sicut Christus antè promissionem susceptionem parvuli præmiandam, velut sibi & Patri suo Cælesti factam; ita per oppositum minatus est, scandalum parvulo datum puniendum, non morte tantum temporali submersionis in aqua, quæ longè levior esset; sed æternâ, quæ tacitè hîc opponitur temporali. Ratio autem tanti supplicij est, tum magnitudo Amoris erga eum, qui scandalizatur; tum gravitas damni, quod per scandalum inferitur. Ex hac comminatione ergo perpende, quanto præmio digna sit parvulorum in Doctrina Christiana, litteris, & bonis moribus instructio, verbo & exemplo præstita. Verè enim talis, *Qui fecerit, & docuerit, hic magnus vocabitur in Regno Cælorum.* Quia autem Deus non tantum ætate parvulos, sed omnes homines diligit, ideo eadem est ratio boni & mali exempli ad præmium vel supplicium gravissimum promerendum. Itaque *luceat Lux vestra omnibus, qui in domo sunt, ut videant Opera vestra Bona, & glorificent Patrem vestrum, qui in Cælis est.* Matth. 5. v. 16.

PUNCT. II. *Vae mundo à scandalis. Neesse est enim, ut veniant scandala.* v. 7. Agnosce in primis Beneficium eorum, qui à DEO ex mundo hoc, periculis & variis scanda-

scandalis pleno, ad Statum Religiosum vocati sunt, ubi Sodales præclaris Virtutum exemplis ad Perfectio- nem se mutuò impellunt. Deinde si necesse est, ut veniant scandala, & si neque Status Religiosus peni- tus immunis est, te ipsum firmo proposito contra ea præmuni, & dic (cum vera tamen Humilitate) *Si omnes scandalizati fuerint: sed non ego.* Marc. 14. v. 29. Firmis- simum etiam contra scandala præsidium tibi sint Exempla Christi & Sanctorum, perfectorumque ho- minum: utique enim malis exemplis prævalebunt bo- na, præsertim Christi, optimi Magistri & Ducis, qui est Via, Veritas, & Vita.

PUNCT. III. *Veruntamen væ homini, per quem scan- dalum venit.* v. 7. Etiam si enim necesse sit, ut veniant scandala, de nullo tamen homine necesse est, ut per illum veniant. Ne ergo tu sis homo ille: præsertim quia ratione Vocationis tuæ obligaris, non solum Sa- luti & Perfectioni propriæ Animæ cum Divina Gra- tia vacare, sed cum eadem impensè in Salutem & Perfectio- nem Proximorum incumbere. Considera etiam officium tuum, quo erga Proximum fungeris: considera vinculum Charitatis, quo ad bona exem- pla Fratribus danda obligaris. Noli ergo esse Sata- nas in Religione. Noli perdere Animam pretioso Christi Sanguine emptam. Vide, quanta pæna te maneret, si per te scandalum veniret.

MEDITATIO CCCXXV.

*Propria Manûs , Pedis , Oculi
Scandala refecanda. Marc. 9. v. 42.*

PUNCTUM I. *Et si scandalizaverit te manus tua, abscide illam: bonum est tibi, debilem intrare in Vitam, quam duas manus habentem ire in Gehennam, in ignem inextinguibilem, ubi vermis eorum non moritur, & ignis non extinguitur. Marc. 9. v. 42.* Idem de pede altero amputando, & de oculo eruendo sub ejusdem pænæ, iisdem verbis ter repetitæ, comminatione ibidem dicitur. Sensus autem horum verborum est, quòd aliquis potius deberet velle carere alterutro horum membrorum, quàm ex incauto illius usu, peccandi occasionem sumere. Et quòd homo per diligentem custodiam sensuum istorum, atque per hoc, quod ijs ad bonum tantum & non ad malum utatur, moraliter iisdem privare se debeat, ut sic tantum unum oculum, manum, pedem censeatur habere. Observa autem, quàm necessaria sit hæc Spiritualis membrorum amputatio, cum ijs, qui illam intermittunt, tam gravis pænæ periculum intentetur. Tanta nimirum est illius necessitas, ut si ea omittatur, infallibile sequatur periculum certi lapsûs in peccatû mortale, quod per neglectam externorum sensuum custodiã incurritur. Hanc adhibe, & noxium Membrum amputasti; ac Gehennæ certum periculum evasisti.

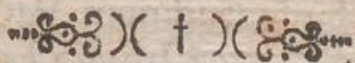
PUNCT. II. Per prædicta membra Corporis adverte designari etiam quædam quasi membra Animæ Intellectus enim & Phantasia per oculum; affectiones

& inclinationes voluntatis per pedem; actiones potenti-
 arum, Voluntatis imperium exequentium, per ma-
 num designantur. Hæc omnia continuæ Mortifica-
 tionis cultro putanda sunt. Intellectus inhibendus à
 judicijs temerarijs, subijciendus veritatibus Fidei, di-
 rectioni Superiorum, & Ducum Spiritualium. Vo-
 luntas Divinis, & Superiorum placitis conformanda.
 Potentiæ cæteræ ab omni actione illicita, vel pericu-
 lola inhibendæ.

PUNCT. III. Considera, vermem non morien-
 tem esse continuam & perpetuam tristitiam de amif-
 sis Bonis, & Felicitate æterna; nomine ignis inextin-
 guibilis comprehendi omnem pœnam sensûs, eam-
 que esse æternam. Hanc duplicem pœnam damni &
 sensûs compara cum quacunque delectatione scan-
 dalum præbentis membri, ut veritas verborum Chri-
 sti pateat; maximè verò ex eo, quòd delectatio fit
 momentanea, pœna verò æterna, eò quòd ignis In-
 ferni non habeat vim corrumpendi, sed quasi con-
 servandi, sicut sal vulneribus inspersus simul cruciat,
 & à putredine servat; estque proinde ignis instar salis,
 quo damnati velut victimæ Divinæ Justitiæ aspergun-
 tur: quemadmodum Levit. 2. v. 13. victimæ sale a-
 spergi jubentur. Quam similitudinem Christus l. c.

subiunctis verbis expressit apud Marcum: *Omnis*

enim igne salietur, & omnis victima sale
salietur. v. 48.

Q 5

MEDI-

MEDITATIO CCCXXVI.
*Mundus Sale Sapientiæ, Doctrinæ,
 ac Sanctitatis condiendus.*

Marc. 9. v. 48.

PUNCTUM I. *Bonum est Sal.* Marc. 9. v. 48. Occasione Salis naturalis, Victimis aspergendi, Christus sermonem transfert ad Salem moraliter acceptum, atque Discipulos post contentionem de primatu ad talem perfectionem Virtutis, & Cælestis Sapientiæ adhortatur, quâ etiam alios perficere & condire possint. Considera itaque multiplicem utilitatem Salis, præsertim quòd aspersâ acrimoniâ cibos condiat, ac lapidos reddat: deinde quòd à putredine servet carnem. Applica mox similitudinem, quòd nempe Apostoli, & eorum in Vita Christiana sectatores, acrimoniâ sive perfectione Virtutis & Cælestis Sapientiæ, etiam alios perficere & Cælestia sapere, exemplo suo docere debeant, atque à putredine peccati servare incorruptos.

PUNCT. II. *Quòd si Sal insulsum fuerit, in quo illud condietis? Habete in vobis Sal.* Marc. l. c. Nempe si Vos, qui alijs exempla Virtutum præbere debetis, imperfecti ac tepidi, & sine acrimonia Virtutum sitis, quomodo alios in Virtutibus Humilitatis, Charitatis, Mansuetudinis &c. perficietis? quomodo persuadebitis alijs Humilitatem, si primatum ambiatis? quomodo Charitatem, Mansuetudinem, Pacem; si per æmulationem contenditis &c? Itaque *habete in vobis Sal*, scilicet internas Virtutes in gradu perfectò, ut etiam

exteriùs earundem exempla Proximis præbere, eosque ad illarum imitationem excitare possitis.

PUNCT. III. *Et Pacem habete inter vos.* Ibid. Non enim sufficit per Virtutes internas rectè quempiam se habere ad seipsum, nisi in communitate degens, per Concordiam & Pacem rectè etiam se habeat ad Fratres & Sodales suos: unde ab omni æmulatione, contentione, dissensione, infestatione abstinendum. Quemadmodum S. Paulus Romanos in Epistola. c. 12. adhortatur: *Charitate Fraternitatis invicem diligentes, honore invicem prævenientes &c. Idipsum invicem sentientes. Nulli malum pro malo reddentes: providentes bona non tantum coram DEO, sed etiam coram hominibus. Si fieri potest, quod ex vobis est, cum omnibus hominibus Pacem habentes: non vos ipsos defendentes, Charissimi, sed date locum iræ.*

MEDITATIO CCCXXVII.

Nemo, etsi humilis & abjectus, despiciendus. Matth. 18. v. 10.

PUNCTUM I. *Videte, ne contemnatis unum ex his pusillis.* Postquam Christus parvulos propter Humilitatem suam imitandos, & cum Charitate suscipiendos; nullumque illis scandalum præbendum docuerat, monuit etiam Discipulos, ne ullum talem contemnerent quacunque ratione, sed Salutis illorum curam æquè libenter susciperent, quàm aliorum, qui in hoc mundo magni, nobiles, divites, sapientes, potentes &c. videntur: imò hos illis sive ætate, sive propria de se, ac aliorum de illis æstimatione, parvulis quodammodo postponendos: id quod Christus Patris

su

sui Cælestis, & proprio Exemplo videtur docuisse, dum Luc. 10. v. 21. inquit: *Confiteor tibi Pater, Domine Cæli & Terra, quòd abscondisti hæc à sapientibus, & prudentibus, & revelasti ea parvulis.* Et Matth. 19. v. 14. *Sinite parvulos, & nolite eos prohibere ad me venire; talium enim Regnum Cælorum.* Neque verò eos tantum Christus hîc intellexit, quos ex corporis humilitate parvos & pusillos dicimus, sed illos maximè, qui ob humilis & abjecti statûs conditionem in oculis hominum parvi esse consueverunt: hos enim quantum præ reliquis Christus curaverit, patet ex delectu pauperum, ac humilium Discipulorum, & Auditorum, quorum electionem inter mirabilia sua numeravit Matth. 11. v. 5. *Cæci vident, claudi ambulant &c. pauperes evangelizantur.* Ne ergo contempnas unum ex his pusillis; sed humilibus, & coram mundo contemptibilibus operam tuam libenter impendas, instruendo in Catechesi, docendo in scholis, concionando in cathedris ignobilioribus, invisendo in hospitalibus, vel domibus vilioribus, juvando privatis colloquijs, aures dando in Confessionalibus &c. Quòd si ista officij tui non sint, stude saltem, ut ipse per Humilitatem & contemptum tuî ipsius inter parvulos numereris, quandoquidem à DEO tanti fiunt, ut eos contemni prohibeat, & alijs præferat; ut perpendit S. Paulus 1. Cor. 1. v. 26. scribens: *Videte enim Vocationem vestram Fratres, quia non multi sapientes secundum carnem, non multi potentes, non multi nobiles, sed quæ stulta sunt mundi, elegit DEVS, ut confundat sapientes; & infirma mundi elegit DEVS, ut confundat fortis; & ignobilia mundi, & contemptibilia elegit DEVS, & ea, quæ non sunt; ut ea, quæ sunt, destrueret. &c.* Hæc & tu elige, & gaude, vel opta inter ea eligi.

PUNCT.

PUNCT. II. *Dico enim vobis, quia Angeli eorum in Calis semper vident Faciem Patris mei, qui in Calis est.* Matth. 18. v. 10. Hanc rationem reddit Christus, cur nemo, quantumvis pusillus, humilis ac vilis sit contemnendus: quia Cælestes Principes, qui cum Rege Angelorum regnant in Cælo, & ante Faciem ejus adsunt, non contemnunt illos, nec dedignantur eorum curam, ac ministeria: quia amant illos, velut Conservos, & Clientes suos, ac præstita his obsequia velut sibi facta æstimant, & patrocinijs suis remunerantur tanquam potentes, & chari Amici DEI, quem vident, & in quo vident omnia, quæcunque Clientibus suis bene vel malè fiunt.

PUNCT. III. *Venit enim Filius hominis salvare, quod periêrat.* Ibid. Hanc alteram rationem adducit Christus, cur minimus non sit contemnendus: quia ipse æqualiter pro omnibus mortuus est, & omnes vult Salvos fieri; adeoque Exemplum Christi, & Pretium pro omnibus expensum Infiniti Valoris facere debet, & movere, ut nemo contemnatur; sed æqualiter omnes æstimentur, diligantur, & adjuventur.

MEDITATIO CCCXXVIII.

De Ove perditâ.

Matth. 18. v. 12.

PUNCTUM I. *Quid vobis videtur? Si fuerint alicui centum oves, & erraverit una ex eis: nonne relinquit novaginta novem in montibus, & vadit querere eam, quæ erravit? Confirmat Christus hac similitudine verba proximè præcedentia, nimirum; Venit Filius hominis salvare.*

salvare, quod perierat. Et, *Videte, ne contemnatis unum ex his pusillis.* Docet autem, quod is, cui pascendæ, vel regendæ commissæ sunt Oves Christi, tantam unicuiusque seorsim, tamque diligentem curam gerere debeat, quantam adhibet pro omnibus simul, adeoque pro singulis summam: quod si autem tanta est adhibenda ab eo, qui non solum unicam, sed centum oves habet; quid faciendum est illi, qui tantum unam habet, adeoque quid faciendum pro propria Anima? Quam citò, & quam diligenter quærenda est per Penitentiam, Satisfactionem, Emendationem, si erravit?

PUNCT. II. *Et si contigerit, ut inveniatur eam; amen dico vobis, quia gaudet super eam magis, quam super novaginta novem, quæ non erraverunt.* V. 13. Duplex autem pro persuadenda prædicta diligentia hic considerandum est gaudium; nempe gaudium de emendatione proprii erroris, & gaudium de conversione peccatoris. Utrumque gaudium considerandum est secundum statum vitæ præsentis, & secundum statum vitæ venturæ, ubi erit maximum & æternum, tum de ove inventa, tum de ipsa inventione gaudium.

PUNCT. III. *Sic non est Voluntas ante Patrem vestrum, qui in Cælis est, ut pereat unus de pusillis istis.* V. 14. Sic, nempe propter talem Voluntatem, quæ vult singulis adhiberi summam curam, & propter Gaudium ac Complacentiam, quam habet de Conversione cuiuscunque hominis magis arduâ, quam sit Perseverantia in bono, non vult Deus, ut pereat; sed vult, ne pereat unus de pusillis. Hæc ergo Voluntas, hoc Gaudium, hoc Beneplacitum Divinum te impellat ad summam curam propriæ, & alienæ Salutis, atque ad vitæ

ad vitæ emendationem, ut reparetur Cælestis Patris displicentia de commissa offensa Divina. Hinc etiam crescat Fiducia Auxilij Divini, à DEO Paterna ac promptissima Voluntate conferendi, qui sic unumquemque curat, ac si solum curet; & Filium suum Unigenitum dedit, ut relictis nonaginta novem Ovis in Montibus, id est, longè majori numero Angelorum in Cælo, quæreret Ovem, quæ erravit, scilicet Genus Humanum, quod errore peccati ex Cælestibus ac Paradisi pascuis abductum est.

MEDITATIO CCCXXIX.

De Correctione Fraternali.

Matth. 18.

PUNCTUM I. *Si autem peccaverit in te Frater tuus, vade, & corripe eum inter te, & ipsum solum. Si te audierit, lucratus es Fratrem tuum.* Matth. 18. v. 15. Doctrinæ de non præbendo scandalo annectit Christus Correctionem Fraternali, tanquam actum Charitatis, scandalo ad peccatum inducenti quodammodo contrarium: modum verò corrigendi istum præscribit. Ut, etiamsi aliquis in te, id est, adversum te peccaverit, ac te offenderit, ipsi non mox offensam exprobres publicè, eumque confundas, non cum illo contendas, non calumniaris, non vindictam sumas, non rancorem in animo geras, nec offensam tacitè animo foveas: sed pacatè & amanter culpæ gravitatem, & justis doloris rationem, cum veniæ paratæ significatione sine dolo & ira exponas. Talis enim meliùs agit, quàm qui tegit altum mente dolorem.

Quòd

Quòd si autem illi, qui te offendit, hæc Fraternalis Correctio & mansueta Charitas exhibenda est; quanto magis alteri, qui non in te, sed coram te, & in conspectu tuo peccatum, absque tua offensione admittit? Præmium hujus Fraternalis Correctionis ingenitum est, si lucreris Animam infinito Pretio à Christo Sapientissimo rerum æstimatore emptam, & si animam Fratris tui per lucrum stabili amicitia tibi adjungas.

PUNCT. II. *Si autem te non audièrit, adhibe recurre adhuc unum, vel duos, ut in ore duorum, vel trium testium stet omne verbum.* v. 16. Alterum hoc est in Correctione Fraternali observandum, ut, etiamsi alterius delictum ad alios sit referendum, tamen non referatur ad plures, quàm necesse sit, ne diffametur: referatur autem ad illos, qui vel ratione suæ prudentiæ, vel amicitia, vel quacunque alia ratione juvare possunt: ne media efficaciora, & suaviora negligantur.

PUNCT. III. *Quòd si non audièrit eos, dic Ecclesie.* v. 17. Id est, illi, qui Ecclesiam repræsentat, nempe Rectori illius communitatis, cujus membrum est, qui peccavit. Cùm enim DEVS hominibus in alio potestatem dederit, tum quoad Forum Conscientiæ, ut v. 18. dicitur: *Amen dico vobis, quæcunque alligaveritis super terram, erunt ligata & in Cælo, & quæcunque solveritis super terram, erunt soluta & in Cælo:* Tum quoad Forum externum; ideo DEO in ordine ad Correctionem Proximi cooperari debemus, ejusque peccata in hunc finem manifestare Superiori: ipse vero manifestatus debet hanc Correctionem tam à manifestante, quàm à Superiore lubenti & grato animo recipere, tanquam à DEO præscriptam. Vide ergo an non sæpe ex respectu humano hoc medium Correctionis

rectionis Fraternalis neglexeris, vel iniquè ab alijs tibi præstitum tuleris. An etiam præscriptum ordinem servaveris tunc, quando ille erat adhibendus; quando nimirum spes erat, eum ad emendationem profuturum: nam sæpe hic ordo locum non habet, & magis expedit immediatè Superiori delictum Subditi manifestare; quod præsertim in Religiosis Familijs locum habet, ubi Subditi à Superioribus modo paterno reguntur, eorùmque directioni se penitus commiserunt, & ab illis magis, quàm ab æqualibus corrigi malunt.

MEDITATIO CCCXXX.

Continuatio eiusdem Argumenti.

PUNCTUM I. *Si autem Ecclesiam non audièrit, sit tibi sicut Ethnicus, & Publicanus.* Matth. 18. v. 17. Ecce quam graviter Christus aversetur, & veluti noxios, vitandos denunciaret eos, qui Superioribus non obediunt, atque eorum Correctionem ac Disciplinam recusant, & proinde periculo se exponunt, ut veluti membrum noxium ac incurabile separentur, abscindantur, & ab Ecclesia, sive Communitate aliqua Religiosa eijciantur. Tu itaque audi Disciplinam Patris tui; illos verò, qui eidem aures suas occludunt, velut noxios evita, & ab eorum imitatione, velut à superstitione ac errore Gentilium, & velut à Publicanorum rapinis ac fraudibus abhorresce.

PUNCT. II. *Iterum dico vobis, quia si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re, quamcunque petierint, fiet illis à Patre meo, qui in Cælis est.* v. 19. Tanta vis est

R

consen-

258 *Ab Octava SS. Corp. Christi usque ad Adventum*
consensionis ac dissensionis; quia enim, quicquid Proximo à nobis fit, id Christo fit; & quicquid Christo fit, id Patri Cælesti fit, ideo consensio vel dissensio cum Proximo, est consensio vel dissensio cum Patre, qui proinde consentit, vel dissentit petitioni nostræ prout nos cum ipso consenserimus, vel dissenserimus ab illo.

PUNCT. III. *Ubi enim sunt duo vel tres congregati in*
Nomine meo, ibi sum in medio eorum. v. 20. Tam liberalis & certæ promissionis factæ illis, qui in Nomine Christi, id est, propter Christum, & Amore Christi congregati, & animis conjuncti sunt, fidelissimè implendæ, ratio est Assistentia, Conjunctio, & Cooperatio ipsius Christi; ille enim orantibus se jungit, & cum ipsis, ac pro ipsis orat Patrem suum, qui in Cælis est Pater autem nihil potest negare Filio. Nunquam ergo ulla dissensione, vel aversione à Fratris Conjunctionem hanc dissolvas. Perpende etiam felicitatem eorum, qui propter Christum Mundum deseruerunt, & sub ejus Vexillo in eandem Vitæ Societatem congregati sunt; qui simul Orationi, Meditationi, Conscientiæ discussione vacant, Merita & Orationes communicant; inter quos proinde semper medius versatur Christus, & corda illorum ardentia reddit, haud aliter, quàm duorum Discipulorum in Emmaus euntium, qui eum ardorem experti, Luc. 24. v. 32. testantur his verbis: *Nonne Cor nostrum ardens erat*

*in nobis, dum loqueretur
in via?*

MED

MEDITATIO CCCXXXI.

Offensa, & iniuria condonanda.

Matth. 18. v. 21.

PUNCTUM I. *Tunc accedens Petrus ad eum, dixit: Domine, quoties peccabit in me Frater meus, & dimittam ei? Usque septies? Dicit illi IESVS: Non dico tibi usque septies, sed usque septuagies septies.* Postquam audiverat Petrus Christum dicentem: *Si autem peccaverit in te Frater tuus, vade, & corripe eum inter te, & ipsum solum* (admonendo nimirum de errore & culpa, & veniam illi offerendo) interrogavit, quoties sic offensam peccanti in se Fratri dimittere deberet: an sufficeret septies? Christus autem septenarium numerum multis septenis vicibus multiplicans, indicare voluit, septenario numero sine fine multiplicato, semper dimittendum Fratri peccanti ac offendentem. Verum tu prima statim vice in iram prorumpis, vindictam cogitas, aut sumis, & animum aversum diu geris. Vel saltem pauculis vicibus multiplicatâ offensâ irritari te finis, & ferre diutiùs offensam recusas, ac implacabilis evadis.

PUNCT. II. *Ideo assimilatum est Regnum Calorum* (Deus nempe, sive Rex Cælorum; ponitur enim Regnum pro Rege) *homini Regi, qui voluit rationem ponere cum servis suis. Et cum cepisset rationem ponere, oblatu est ei unus, qui debebat ei decem millia talenta* (efficiunt tot Attica talenta sex milliones auri; Hebraica verò centum viginti milliones aureorum) *cum autem non haberet, unde redderet, iussit eum Dominus ejus venundari,*

R 2

G

*Et Vxorem ejus, Et filios, Et omnia, quæ habebat, Et red-
di. Procidens autem servus ille orabat eum, dicens: Patien-
tiam habe in me, Et omnia reddam tibi. Misertus autem
Dominus servi illius, dimisit eum, Et debitum dimisit ei.* Haec
Parabola proponit Christus Petro Exemplum milite-
rentis DEI, cujus unica offensa, utpote Majestatis
infinite, quamvis sit tantum venialis, est debi-
tum incomparabiliter majus quacunque multitudine
offensarum unius hominis adversus alium hominem;
adeo, ut neque pro ullo peccato mortali, & secur-
dum valde probabilem sententiam Theologorum,
neque pro ullo veniali, DEO ab homine de condigno &
ad æqualitatem læsionis quantacunque Pœnitenti-
satisfieri possit. Et tamen DEVS omnibus, ac singu-
lis hominibus omnia peccata, quantumcunque sint
gravia ac numerosa, toties dimittit, quoties pecca-
tor per Sacramentum Confessionis, vel per veram
ac perfectam Contritionem veniam rogat. Imitare
ergo DEVM, innumera peccata toties tibi condonan-
tem, quorum singula graviora sunt omnibus offensis
simul sumptis, quæ adversum te committuntur.

PUNCT. III. *Egressus autem servus ille, invenit unum
de conservis suis, qui debebat ei centum denarios, Et tenens
suffocabat eum, dicens: Redde, quod debes. Et proci-
dens conservus eius, rogabat eum, dicens: Patientiam habe in me,
Et omnia reddam tibi. Ille autem noluit, sed abiit, Et mi-
sit eum in carcerem, donec redderet debitum. Patientiam
& veniam Proximus sive Conservus noster rogat,
quotiescunque illatæ offensæ eum coram DEO pœni-
tet, vel si ipse non rogat, Christus pro eo rogat, di-
cens Matth. 5. v. 44. Diligite inimicos vestros, benefacite
his, qui oderunt vos; Et orate pro persequentibus, Et calu-
miantibus.*

mniantibus vos: ut sitis Filij Patris vestri, qui in Calis est: qui
 Solem suum oriri facit super bonos & malos. Noli ergo
 imitari hunc crudelem Conservum, ne homines, &
 Angeli ac Beati in Cælo, videntes tuam animi aver-
 sionem &c, imitentur Conservos illos, de quibus
 Christus in Parabola ait, illos ipsos homines, & An-
 gelos designans: *Videntes autem Conservi ejus, quæ fiebant,*
contristati sunt valde: & venerunt, & narraverunt Domino
suo omnia, quæ facta fuerant. Alioquin DEVS imitabi-
 tur Regem illum, de quo pergit Parabola: *Tunc voca-*
vit illum Dominus suus, & ait illi: Serve nequam: omne de-
bitum dimisi tibi, quoniam rogasti me: nõne ergo oportuit
& te misereri Conservi tui: sicut & ego tuam misertus sum? Et
iratus Dominus ejus tradidit eum tortoribus, quoad usque red-
deret universum debitum. Sic & Pater meus Cælestis faciet
 vobis, si non remiseritis unusquisque Fratri suo de cordibus
 vestris. Ipla enim immiserericordia, & implacabilis ani-
 miaversio, aut ira erit peccatum dignum æternâ pæ-
 nâ: vel etiam erit causa subtractionis Auxiliorum, si-
 ne quibus homo in similia peccata prioribus, & in
 impœnitentiam labi sinatur.

MEDITATIO CCCXXXII.

Christus è Galilea Jerosolymam
ad Festum Scenopegia discedit.

Joan. 7. v. 2.

PUNCTUM I. *Erat autem in proximo Dies Festus Judæo-*
rum Scenopegia (id est, Festum Tabernaculorum,
quo ex Præcepto Divino Levit. 23. per septem dies
sub publicis tabernaculis habitantes celebrabant me-
moriam

R 3

moriam quadraginta annorum peregrinationis, & commorationis sub tabernaculis, ac Divinæ Protectionis) *Dixerunt autem ad eum fratres ejus* (nempe Consanguinei, ex Miraculis Christi cupientes inclarelo- re, quamvis nondum crederent, illum esse Christum qua de causa etiam ita audacter cum illo loqueban- tur) *Transi hinc, & vade in Judæam, ut & Discipuli tui* (quos Jerosolymis habebat, & ibidem habiturus e- rat) *videant opera tua, quæ facis. Nemo quippe in occulto quid facit, & quærit ipse in palam esse. Si hac facis, manifesta teipsum Mundo.* Quod isti Consanguinei dixerunt Christo, hoc congenitus nobis appetitus honoris, & amor proprius dicere solet, ut ex Doctrina & Operibus nostris Bonis publica ostentatione vanam glo- riam, laudem, & famam quæramus. Sed isti Con- sanguinei, & carnis, ac sanguinis cognati, consiliiarii audiendi non sunt, quia tantum habent sapientiam Mundi; ideo respondit eis Christus: *Non potest Mundus odisse vos: me autem odit, quia testimonium perhibeo de illo, quòd opera ejus mala sunt.* v. 7. Christi autem Sapientia aliud suadet Matth. 6. v. 1. *Attendite, ne Justitiam vestram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis; alioquin mercedem non habebitis apud Patrem vestrum, qui in Calis est.* Præterea ne pareas prædictis Consiliiariis, quando ad plausibiliores Cathedras, & officia qua- renda tibi in animo dicunt: *Transi hinc, & vade.* Sed esto contentus loco & officio, quamdiu non venit tempus mutationis, à Superioribus imperatæ.

PUNCT. II. *Dixit ergo eis JESVS: Tempus meum nondum advenit, tempus autem vestrum semper est paratum. Non potest Mundus odisse vos: me autem odit: quia ego testi- monium perhibeo de illo, quòd opera ejus mala sunt.* *Per-*

ascendite ad Diem Festum hunc, Ego autem non ascendo ad Diem Festum istum. Quia Judæi jam cæperant insidiari, ac moliri necem Christo, mortis autem tempus à Cælesti Patre definitum primùm post sex menses à Festo Tabernaculorum, quod mense Septembri celebrabatur, futurum erat; ideo Christus ad evitandas insidias, quas ante Festum, vel initio primi diei sibi fruendas noverat, noluit cum ascendentibus Consanguineis opportunitate temporis uti, partim ut omnia tempore convenienti, & à Patre constituto faceret, nòsque illum in temporis & ordinis discreta observatione imitaremur: partim ut non vi repellendo, sed declinando, Mansuetudinis ac Charitatis exemplum præberet: partim ut à Consanguineorum ac mundanorum hominum familiari conversatione ac societate abstinendum doceret. Itaque his dixit: Vos ascendite ad Diem Festum hunc: Ego autem non ascendo ad Diem Festum istum, scilicet nunc, & vobiscum; sed expectabat adhuc per tres dies, quibus interea in alias partes Galilææ pergebat: quapropter Joannes hieverlu 1. scripserat: Post hac autem ambulabat **JESVS** in Galilaam (id est: per Galilæam: vel ut Græcè habetur: in Galilæa) non enim volebat in Judæam ambulare; quia quærebant eum Judæi interficere.

PUNCT. III. Hæc cum dixisset, ipse mansit in Galilæa. Ut autem ascenderunt Fratres ejus, tunc & ipse ascendit ad Diem Festum, non manifestè, sed quasi in occulto. V. IO. Sicaliqua Opera Bona pro nostro, vel Proximi majori bono præstat occultè fieri: ex. gr. Si Proximo scandalum, vel nobis periculum vanæ gloriæ, aut aliud damnum inde oriretur. Itaque in Operibus Bonis etiam ad circumstantias temporis, & modi attende.

Præterea observa, simili modo Christum ac Deum per Gratiam suam Sanctificantem, vel Auxiliantem sæpe in Animam nostram non manifestè, sed quasi occulto venire; quia id melius sæpe est & utilius.

MEDITATIO CCCXXXIII

Continuatio ejusdem Argumenti.

LUC. 9. V. 51.

PUNCTUM. I. *Factum est autem, dum complerentur dies assumptionis ejus, & ipse faciem suam firmavit, ut iret in Jerusalem. Et misit nuncios ante conspectum suum: & venientes intraverunt in civitatem Samaritanorum, ut pararent illi.* Describit hîc S. Lucas tempus, & ipsam profectio- nem in urbem Jerosolymam per Samariam, cuius profectio- nis etiam mentionem facit S. Matthæus c. 19. v. 1. & S. Marcus. c. 10. v. 32. Nempe cum complerentur, & jam ad ultimos sex menses pervenissent dies Prædicationis Christi, post quos crucifigendus, & deinde in Cælum assumendus erat, obfirmavit animum, & vultu spiravit generositatem, quâ urbem Jerosolymam, tanquam locum imminentis Passio- nis suæ (ubi teste Joan. c. 7. v. 10. *Quærebant eum Judæi interficere*) cum Discipulis suis adibat, quâmp- etiam gressûs celeritate prodebat, ut Marcus indicat c. 10. v. 32. *Erant autem in via ascendentes Jerosolymam, & precedebat illos JESVS, & stupebant, & sequentes in- mebant. Et assumens iterum Duodecim, cepit illis dice- ua essent ei eventura.* Sic quò magis vitæ fini appro- quinquamus, eò firmiori animi proposito, constantia palacritate, Cælesti Jerusalem appropinquare, &

lios Virtutis studio, ac adversa patiendi desiderio, præire & superare debemus, atque ad hoc ipsum sine remissione animi nos frequenter & constanter excitare, & faciem obfirmare, atque opere ipso desiderium nostrum demonstrare.

PUNCT. II. Considera, quoties & quales nuncios DEVS tibi miserit, volens per Gratias speciales, & extraordinarias Animam tuam subire, & locum sibi parari. Hujusmodi nuncij sunt externæ admonitiones per homines, & per Libros, internæ Inspirationes, Beneficia, adversa, promissiones, comminationes &c. Quoties autem hujusmodi nuncijs repellam dedisti, & Samaritanis accessisti, de quibus scripsit Luc. 9. v. 53. *Et non receperunt eum, quia facies eius erat euntis in Jerusalem?* Samaritani quidem (utique non illi, qui ante duos annos in urbe Sichar Joan. 4. v. 40. *Rogaverunt eum, ut ibi maneret*) ideo Christum non receperunt, quia videbant eum cum suis pergere Jerosolymam Adorationis causâ; quod ægrè ferebant propter controversiam cum Judæis, cujus olim decisionem mulier Samaritana à Christo rogabat Joan. 4. v. 20. *dicens: Patres nostri in monte hoc adoraverunt, & vos dicitis: quia Ierosolymis est locus, ubi adorare oportet.* Tu autem alias tuas causas examina, quare DEVM toties ad te mittentem nuncios, non recipias: illas proinde remove.

PUNCT. III. *Cum vidissent autem Discipuli ejus Jacobus & Joannes, dixerunt: Domine, vis: Dicimus, ut ignis descendat de Cælo, & consumat illos? Et conversus increpavit illos, dicens: Nescitis, cujus Spiritus estis. Filius hominis non venit Animas perdere, sed salvare. Et abiérunt in aliud castellum.* Luc. 9. v. 54. An non & tu sæpe contra

alios moveris Zelo Honoris Divini vindicandi, sed non secundum Scientiam, & Discretionem? Sæpe enim volumus aliorum delicta graviter puniri, & illos severè haberi, & nostra volumus nobis indulgenti Spiritus Christi non est Spiritus Eliæ, ignem è Cælo evocantis, sed est Spiritus Mansuetudinis. Nimirum rigor perdit Animas; Clementia salvat. Dilce Christo, quia Mitis est. Disce repullam patienter ferre. Disce cedere tibi adversantibus, quos vincere, aut cogere, aut de quibus vindictam sumere posses.

MEDITATIO CCCXXXIV.

Decem Viri Leprosi in itinere

sanantur. Luc. 17. v. 11.

PUNCTUM I. *Et factum est, dum irent in Jerusalem, transibat per mediam Samariam & Galilæam. Et cum ingrederetur quoddam castellum, occurrerunt ei decem viri leprosi, qui steterunt à longè: & leverunt vocem, dicentes: JESU Præceptor miserere nostrî. Considera, quod lepra est corpori, id peccatum esse animo; nam peccatum longè receditur à DEO, & DEVS longè recedit à peccatore, desinens inhabitare ejus animum per Gratiam (quâ DEVS, qui Charitas est, diffunditur in cordibus nostris) & assistere per auxilia Gratiæ actualis. Unde necesse est levare vocem, & ex Corde perfectè Contrito cum magno Devotionis conatu clamare: JESU Præceptor miserere. Imò & peccata venialia Animæ lepra sunt; quemadmodum enim hæc, sic non*

omnis lepra corpori fatalis est. Sicut ergo fugimus lepram, & homines leprolos, sic fugias peccata, & homines, ad peccandum inducentes; & cave, ne in alios malo tuo exemplo hanc peccati lepram transfundas, aut contagioso oris halitu illis affles per loquelam: sed DEI Præsentia, & pio, ac Religioso hominum Cætu te indignum æstimans, ac velut à longè stans, Veniam & Misericordiam DEI Præceptoris tui inclama; quia Cor Contritum & Humiliatum non despiciet.

PUNCT. II. *Quos ut vidit, dixit: ite, ostendite vos Sacerdotibus. Et factum est, dum irent, mundati sunt. v. 14.* Sic promptus, & paratus est DEVS mundare à lepra Animæ, sed per media præscripta. Sicut enim Levit. 14. corporis leprâ infecti ad Sacerdotes accedere jubebantur, ut mundi aliunde effecti, hominum consortio ab ipsis restituerentur, & mundi declararentur; ita leprâ Animæ infecti, Sacerdotibus se per Confessionem peccatorum ostendere debent, ut ab ipsis non tantum mundi declarentur, sed etiam efficiantur: quamvis, si perfectam prius Contritionem elicuerint, & ipsi, dum eunt, ac propositum adeundi habent, mudentur. Magni ergo æstimes, & ingenti fructu usurpes hoc lepræ remedium, toties tibi necessarium. Confessario, & Patri Spirituali Conscientiam tuam candidè ostendas, tentationes, vitiosos habitus, pravas inclinationes manifestes, ut perfectè à lepra saneris, nec in eam recidas, aut vestigia retineas.

PUNCT. III. *Vnus autem ex illis, ut vidit, quia mundatus est, regressus est, cum magna voce magnificans DEVM; & cecidit in faciem ante pedes eius, gratias agens:*

☩

¶ Hic erat Samaritanus. Respondens autem **JESVS** dixit: *Nōne decem mundati sunt, & novem ubi sunt? Non est inventus, qui rediret, & daret Gloriam DEO, nisi hic alienigena? v. 15.* Sic sæpe, qui Beneficijs Divinis prius maximè erant indigni, deinde agnita sua indignitate, Beneficientiâ Divinâ maximè fiunt grati; revertuntur ad **DEVM** per emendationem, cadunt in faciem per Humilitatem prostrati ad pedes. Ab his, & Samaritano discite Gratitude pro frequenti emundatione à lepra Animæ, ac pro innumeris alijs Beneficijs: agnosce & detestare tuam ingratitude. A Christo verò discite patienter ferre hominum ingratitude pro beneficijs à te collatis, nec propterea intermitte illis benefacere.

MEDITATIO CCCXXXV

Christus in Templo Maledictis

carpitur à Judæis. Joan. 7. v. 11.

PUNCTUM I. *Judæi ergo quærebant eum in Die Festo, & dicebant: Vbi est ille? Et murmur multum erat in turba de eo. Joan. 7. v. 11.* Quærebant autem eum, non ut audirent illius Doctrinam, sed ut interficerent: unde eum postea in Templo apparuisset, dicebant quidam ex Jerosolymis: *Nōne hic est, quem quærunt interficere? v. 25.* Sic multi Christiani quærunt **JESVM** Die Festo, scilicet, ut eum gravius peccando interficiant, sibi metipsis crucifigentes Filium **DEI**. Itaque tu ex proposito diligentius quære **JESVM** Diebus Festis, majori Devotione eos peragendo, & reparando injurias ab alijs inferri solitas. Et singulis Festis cura, ut renouetur,

vetur, resurgat, & vivat in te Christus. Quemadmodum hortatur nos pius Thomas Kemp. lib. 1. c. 19. Circa principalia Festa renovanda sunt bona Exercitia, & Sanctorum Suffragia ferventiùs imploranda. De Festo in Festum proponere debemus, quasi tunc de hoc sæculo migraturi, & ad æternum Festum perventuri. Ideoque sollicitè nos præparare debemus in devotis temporibus, & devotiùs conversari, atque omnem Observantiam strictiùs custodire.

PUNCT. II. *Quidam enim dicebant: quia bonus est. Alij autem dicebant: Non, sed seducit turbas. Nemo tamen palàm loquebatur de illo (illum palàm laudando) propter metum Judæorum. v. 12.* Sic nec tu ab omnibus laudari desideres; sed contra te prolatas querelas, murmurationes, detractiones &c. patienter sustineas, & ex animo remittas. De nemine verò malè loquaris; nec propter respectum humanum omittas honorifice de alijs loqui: quidquid enim feceris uni ex minimis, Christo fecisti.

PUNCT. III. *Jam autem Die Festo mediante (id est, quarto die, ex quo Festum Scenopægiæ cæperat, & Christus Jerosolymam pervenerat, occultè ibidem degens; adeoque Festo media ex parte jam peracto: duraverat enim octo diebus, ex quibus per septem dies in tabernaculis habitare debebant Judæi, ut patet ex Levit. c. 23. v. 36. ubi dicitur: Septem diebus offeretis Holocausta Domino: dies quoque octavus erit celeberrimus atque sanctissimus &c. Et v. 42. Et habitabitis in umbraculis septem diebus) ascendit IESVS in Templum, & docebat.* Sicut prioribus diebus Christus dedit Exemplum Mansuetudinis, & Charitatis, cedendo & parcendo suis hostibus: ita posterioribus dedit Exemplum Fortitudinis

itudinis, Zeli animarum, sedulitatis ac industriae in docendi munere, quamvis auditores essent ingratissimi, inimici, incapaces, & contumaces, contempnentes proprium periculum, oblocutiones, impugnationes, &c.

MEDITATIO CCCXXXVI

Continuatio eiusdem Argumenti.

Joan. 7. v. 15.

PUNCTUM I. *Et mirabantur Judæi, dicentes: Quomodo hic litteras scit, cum non didicerit? Respondit eis IESUS, & dixit: Mea Doctrina non est mea, sed ejus, qui me misit. v. 15.* Ex admiratione hac, & ex notitia, quod Christus litteras non didicerit, colligitur, Christum pro illiterato, & indocto antehac habitum esse. Noli ergo sciens videri, te ipsum jactare, vel ostentare: noli laudem, ac æstimationem apud alios aucupari: sed si quid scis, vel si quid in te laudabile est Scientiæ, Virtutis &c, id non tibi, sed DEO adscribe; proinde nihil emolumenti tibi appetas, sed soli DEO.

PUNCT. II. *Si quis voluerit Voluntatem ejus facere, cognoscet de Doctrina, utrum ex DEO sit, an Ego à me ipso loquar. v. 17.* Tali animo & desiderio agnoscendi & faciendi Voluntatem DEI, verba Salutis audias, legas, & mediteris, non ex curiositate, aut vanitate, aut alio fine. Sic enim fructum & Cælestium Rerum intelligentiam percipies. Et *Quoniam in malevolam Animam non intrabit Sapiencia, nec habitabit in corpore subdito peccatis. Spiritus enim Sanctus disciplina effugietur, & auferet se à cogitationibus, quæ sunt sine intellectu.*

An, & corripietur à superveniente iniquitate. Sap. 1. v. 4. Ideo tu studeas, semper Voluntatem DEI facere, ut cognoscas de Doctrina Christi, quòd non sit ab Humana ejus Natura excogitata, sed à DEO infusa, & revelata, & propterea omnis Fides & Obedientia ipsi debeatur.

PUNCT. III. *Qui à semetipso loquitur, gloriam propriam quærit: qui autem quærit Gloriam ejus, qui misit eum, hic verax est, & injustitia (qualem mihi tanquam violatori Sabbati affingitis) in illo non est.* v. 18. Ecce, qui sibi, vel ingenio, aut talentis suis aliquid attribuit, ille non sincerè quærit Gloriam DEI. Qui autem hanc sincerè & unicè quærit, sicut Christus quæsit, ille ab omni fallacia, hypocrisi, & peccato immunis est. Sic ergo te ab his immunem redde.

MEDITATIO CCCXXXVII.

Continuatio ejusdem Argumenti.

Joan. 7. v. 19.

PUNCTUM I. *Nónne Moyses dedit vobis Legem: & nemo ex vobis facit Legem?* Hoc primum argumentum est, quo Christus Judæis, de violato Sabbato per sanationem Paralytici Joan. c. 5. se arguentibus, demonstrat, immeritò illos sibi indignari, & necem machinari; quia enim, inquit, nemo ex vobis facit Legem Moysis, *Quid me quæritis interficere*, tanquam Legis violatorem? Sic quia ipsi in multis offendimus omnes, & non est homo, qui non peccet; immeritò succensemus aliorum defectibus, immeritò in ijs supportandis sumus difficiles, & eos graviter reprehendi.

di, aut puniri optamus. Reflectamus potius oculos ad nos ipsos, & dispiciamus, quoties etiam nos ipsi Leges Divinas, humanas, vel Ordinis Regulas transgrediamur; & serium concipiamus propositum servandi deinceps omnes leges, sive sub gravi, sive sub levi, sive sub nullo peccato obligantes.

PUNCT. II. *Respondit turba, & dixit: demonium habes* (id est, tu loqueris, velut dæmonium habens, à quo ad insaniendum, vel calumniandum nos, impelleris) *Quis te querit interficere?* Falsò hoc negantibus (ut patet ex versu 25. ubi dicunt: *Nonne hic est, quem querunt interficere?*) alterum argumentum iniustæ erga se iræ, & odio Christus opposuit: *Et dixit eis: Unum Opus feci, & omnes miramini* (scilicet sanationem Paralytici die Sabbati) *Propterea* (subintelligitur sic contra vos argumentor) *Moyse dedit vobis Circumcisionem, non quia ex Moyse est, sed ex Patribus, & in Sabbatho circumciditis hominem. Si Circumcisionem accipit homo in Sabbatho, ut non solvatur Lex Moyse, mihi indignamini, quia totum hominem sanum feci in Sabbatho, dans illi salutem totius corporis & animæ solo verbo; cum tamen Circumcisio non ita necessaria sit toti corpori, & longè majori labore peragatur?* Sic sæpe aliorum actiones carpimus, reprehendimus, contempnimus, averfamur, quæ longè magis excusari, & in bonam partem accipi possent, quàm nostræ actiones. Sic etiam ea, quæ rectè & laudabiliter gesta sunt, in malum vertimus, & interpretamur. Noli ergo imitari Judæos. Patere autem patienter, si idem tibi quod Christo, eveniat, ac rectè à te facta vel dicta perperam accipiantur.

PUNCT. III. *Nolite judicare secundum faciem:* (scilicet secundum personam)

justum Judicium judicate. v. 24. Omne enim Judicium, quod tantum est secundum faciem, seu externam quandam apparentiam, & quod non est secundum sufficientem evidentiam, in genere moris, quando est in præjudicium debitæ de Proximo existimationis & honoris, temerarium, adeoque injustum est. Itaque noli judicare secundum faciem; si enim judicium verum, siue falsum sit, injustum est. Sed potius vel suspende tuum assensum, vel bene de Proximo sentias, & in bonam partem ejus actiones trahas, ut justum judicium judices. Ausculta S. Bernardo Serm. 40. in Cant. dicenti: *Cave alienæ conversationis esse aut curiosus explorator, aut temerarius index. Etiam si perperam actum quid deprehendas, nec sic judices Proximum; magis autem excusa. Excusa intentionem, si opus non potes; puta ignorantiam, puta subreptionem, puta casum. Quod si omnino dissimulationem rei ærtitudo recusat, suade nihilominus ipse tibi, & dicito apud te ipsum: Vehemens fuit nimis tentatio. Quid de me illa fecisset, si accepisset in me similiter potestatem?*

MEDITATIO CCCXXXVIII.

Judæi frustra Christum student comprehendere Joan. 7. v. 32.

PUNCTUM I. *Miserunt Principes & Pharisei Ministros, ut apprehenderent eum. Dixit ergo eis JESVS: Adhuc modicum tempus vobiscum sum, & vado ad eum, qui misit me (scilicet ad Patrem Cælestem per mortem, post sex menses mihi inferendam; totidem enim mensibus à Festo Tabernaculorum, quod Septembri per*

S

octo

octo dies celebrabatur, distabat ultimum Pascha, in
 Martium incidens, quo Christus erat crucifigendus)
Quæretis me, & non invenietis (quia ex Sepulchro, ubi
 me deponetis post Mortem, Vivus resurgam) *Et ubi
 Ego sum* (nunc per Divinitatem meam, tunc autem
 etiam per Humanitatem, quâ in Cælum ascendam)
vos non potestis venire. Joan. 7. v. 32. Considera, quod,
 cum durante Tabernaculorum Festo Christus coram
 conferta multitudine se Filium DEI multis verbis &
 Signis contestatus esset, & Pharisæis suam increduli-
 tatem palam exprobrasset, isti odio & invidiâ propter
 applausum plurimum ei credentium, eumque sequen-
 tium flagrantem, miserunt Ministros, ut apprehen-
 derent illum: Ipse verò, non obstante tam hostili vo-
 luntate, ingratitude, & incredulitate, edocuerit
 Ministros, & his mediantibus eos, qui miserunt, de
 præcipuis Fidei mysterijs, scilicet de Morte, Resurre-
 ctione, & Ascensione sua in Cælum, breviter futuris.
 Quamvis autem obscure fuerit locutus, (unde non
 intelligentes *Dixerunt Iudæi ad semetipsos: quò hic iu-
 rus est, quia non inveniemus eum? Nunquid in dispersionem
 Gentium iturus est, & docturus Gentes? Quis est hic sermo,
 quem dixit: Quæretis me, & non invenietis: & ubi Ego
 sum, vos non potestis venire?*) facile tamen potuissent
 petere ulteriorem declarationem, si non apud semet-
 ipsos tantum verborum sensum perquirere voluis-
 sent. Unde patet, quanta Charitate, & quam con-
 stanti Zelo Christus etiam inimicorum, & ingrato-
 rum, ac ex sua instructione nihil proficientium ho-
 minum Salutem procuraverit; ne & tu ulla hujusmo-
 di ratione in cura Animarum, & Charitate Proximi-
 te impediri sineres. Patet etiam, quomodo in dubijs

non nosmetipsos, sed alios Sapientiores consulere debeamus; & quomodo DEVS subinde det auxilia Gratia actualis, quasi inchoata, ac imperfecta, ut ea in nobis perfici curemus. Denique illis verbis Christi: *Modicum tempus vobiscum sum: & vado ad eum, qui misit me: ad cogitandam vitæ tuæ brevitatem, & desiderandam, ac adeundam Cælestem Patriam, temet excita.*

PUNCT. II. *In novissimo autem die magno Festivitatibus (scilicet octavo Scenopegiæ, sive Festi Tabernaculorum, qui celeberrimus erat Judæis) stabat IESVS, & clamabat: si quis sitit, veniat ad me, & bibat.* Joan. 7. v. 37. Audi itaque Christum, Festivitatibus præcipue diebus te invitans ad bibendum ejus Eucharisticum Sanguinem. Restingue sitim tuæ Salutis, & Justitiæ, hauriendo de Fontibus Salvatoris Aquam Vivam Gratia Sanctificantis, tibi per Vulnera & Merita Christi in eorum Meditatione, Veneratione, Invocatione, applicatione, ac cooperatione propinandam, & diffundendam in corde tuo.

PUNCT. III. *Qui credit in me, sicut dicit Scriptura (non iisdem verbis, sed parientibus eundem sensum, passim promittens Gratiam, & Dona Spiritus Sancti sub fontium & fluminum metaphora) flumina de ventre ejus fluent Aquæ Viva.* Joan. 7. v. 38. Id est, de corde ejus redundabit Aqua Viva Gratia & Donorum Spiritus Sancti, sive cum magna abundantia in corde diffundetur. Unde Joël c. 2. v. 28. vaticinans dixit: *Effundam Spiritum meum super omnem carnem, &c. Sed & super servos meos, & ancillas in diebus illis effundam Spiritum meum.* Et Isa. c. 44. v. 3. *Effundam enim Aquas super sitientem, & fluenta super aridam: effundam Spiritum meum*

276 *Ab Octava SS. Corp. Christi usque ad Adventum,*
meum super semen tuum, & Benedictionem meam super
perpetuam. Fides autem in Christum, cui tantus afflu-
xus Gratiarum promittitur, debet per Charitatem
operari, & impellere ad vitam, Christi Doctrina
omnino conformandam, ne sit talis, sicut eorum
qui (ut S. Paulus Tit. 1. v. 16. ait) *Confitentur, se nosse*
DEVM, factis autem negant. Considera etiam, tunc
verè impleri id, quòd Christus his verbis promittit:
Flumina de Ventre ejus fluent Aqua Viva: quando ex re-
dundantia cordis nostri Cælestis Gratiæ affluentiam
etiam in Proximum derivamus.

MEDITATIO CCCXXXIX

Christus Adultera peccata condonat

Joan. 8. v. 1.

PUNCTUM I. *IESVS autem perrexit in montem Olivæ*
& diluculo iterum venit in Templum. Sic quærendum
quietum ac opportunum tempus, & locus ad Oratio-
nem devotè, attentè, & absque distractionibus pera-
gendam; sique per diem alijs officijs Charitatis, ne-
gotiisque necessarijs fuit impedita, nocte supplenda
est, ut cubitum non concedas, præscripto Orationis
tempore non percolato. Christus eundem montem Ol-
veti primò Devotionis & Orationis lacrymis, deinde
Sudore Sanguineo perfudit, denique ex eodem Ascen-
sum Gloriam adivit. Sic orando, & patièdo
Cælestem Gloriam pervenitur; Oratio enim Patien-
tiam, Patientia Gloriam consequitur.

PUNCT. II. *Et diluculo iterum venit ad Templum,*
omnis populus venit ad eum, & sedens docebat eos. v. 2. f.

tam matutino adventu Christi, ex situ stabili ac firmo, quo ad docendum utebatur, ex prævisa etiam Auditorum suorum incapacitate, malevolentia, contradicendi temeritate, ingratitude &c. discere, quantam in officijs Charitatis erga Proximum diligentiam, constantiam, tolerantiam adversorum versari debeas. Quam matutinus etiam debeas esse in audienda Sapientia Aeterni Patris, tempore matutinæ Meditationis sedentis & docentis, ut dicitur Proverb. 8. v. 17. *Qui manè vigilant ad me, inventient me.*

PUNCT. III. *Adducunt autem Scribæ & Pharisei mulierem, in adulterio deprehensam, & statuerunt eam in medio, & dixerunt ei: Magister, mulier hæc modo deprehensa est in adulterio. In Lege autem Moyses mandavit nobis hujusmodi lapidare. Tu ergo quid dicis? Hoc autem dicebant, tentantes eum, ut possent accusare eum. v. 3. Si enim contradiceret Moyfi, accusaturi eum erant, veluti non solius Sabbati, sed etiam aliarum Legum Moisaicarum violatorem: si consentiret, objecturi erant contradictionem, & inconsequentiam propriæ Doctrinæ de Misericordia. Sic & nobis hujusmodi homines patienter ferendi, sed non imitandi sunt, qui, quidquid dicatur, in sinistram partem interpretantur; qui fraudulenter, & insidiosè agunt. Christi potius imitanda Prudentia, non statim pendentis suade alijs judicia, nec statim condemnantis, nec temerè dantis occasionem, sinistrè de se cogitandi, & loquendi.*

MEDITATIO CCCXL.

Continuatio ejusdem Argumenti.

PUNCTUM I. *IESVS* autem inclinans se deorsum, digito scribebat in terra. Joan. 8. v. 6. Quemadmodum Christus se tentantibus Judæis non respondit, sed inclinato corpore scribens illos divertit; sic cum tentatione impugnaris, animum inclina, teque ipsum coram DEO humilia, & scriptione, vel lectione, aut alia utili actione te occupa, ut tentatio cesset, nec per otium aditus maneat apertus. Specialiter verò tentationem sinistri de aliorum hominum vitâ judicii, aut contemptûs, vince priorum defectuum & peccatorum consideratione; quemadmodum Christus digito formans litteras in terra, miraculosè produxit in oculis singulorum Pharisæorum & Scribarum visionem, quâ quisque sua peccata legebat. Roga Christum, ut etiam in terra Cordis tui, & in Conscientia tua tibi peccata tua describat, & dic cum Job. c. 13. v. 23. *Quantas habeo iniquitates, & peccata; scelera mea, & delicta mea ostende mihi.*

PUNCT. II. *Cum ergo perseverarent, interrogantes eum, erexit se, & dixit eis: Qui sine peccato est vestrum, primus in illam lapidem mittat.* Ecce, quàm tardè Christus & quàm cautè interrogantibus in causa alieni criminis responderit; hîc enim locum habet illud Eccl. 3. v. 11. *Si bis interrogatus fueris, habeat caput responsum tuum.* Verùm quàm liberè tu loqueris, & sententiam fers de Proximi defectibus? Corrige hanc tuam in judicandis alijs licentiam; Et cum nec tu sine pecca-

to fis , ne audeas lapidis loco aspera in Proximum tuum verba jactare , aut durè eum habere. Nam hunc saltem Misericordiæ fructum vult DEVS , ut ex peccatis nostris reportemus ; Misericordes enim Misericordiam consequentur.

PUNCT. III. *Et iterum se inclinans , scribebat in terra. Audientes autem (id est , per scripturam loquenti , & cuius sua occulta peccata detegenti , aurem mentis præbentes) unus post unum exhibant , incipientes à Senioribus , & remansit solus IESVS (ex illis personis spectantibus ad hoc iudicium ; nam extra has mansit etiam reliquus populus) & mulier in medio (populi mantis) stans. Confusi enim Pharisei & Scribæ timebant , ne à Christo publicè proderentur , ac nominarentur , & peccatorum , quæ quisque legebat , palàm rei proclamarentur. Cogita , quanta sit futura confusio & pudor , quando in extremo die Iudicij omnia nostra occulta peccata in omnium Intellectibus scripta manifestabuntur , & quando non poterimus declinare infamiam. Itaque Christo scribendi materiam nullam præbeas ; nam , ut DEVM alloquens Jeremias c. 17. v. 13. inquit : Omnes , qui te derelinquunt , confundentur ; recedentes à te in terra scribentur , quoniam dereliquerunt venam aquarum viventium Dominum.*

MEDITATIO CCCXLI.

*Christus se asserit Lucem Mundi ,
& Filium DEI. Joan. 8.*

PUNCTUM I. *Iterum ergo locutus est ei IESVS dicens :*

S 4

Ego

Ego sum Lux Mundi: qui sequitur me, non ambulat in tenebris; sed habebit Lumen Vitæ. Joan. 8. v. 12. Postquam Scribæ & Pharisei, Christi in Templo docentis sermonem, quæstione ex Mosaica Lege desumpta de adultera muliere lapidandâ, captiosè interruperant, Christus sermonem suum resumens iterum locutus est, dicens, se esse Lucem Mundi; quemadmodum enim Sol lucis suæ radios diffundit per totum Mundum ad illuminandos omnium oculos; ita aiebat Christus, Veritate suæ Doctrinæ, & Sanctissimæ Vitæ suæ Exemplis illuminari omnium hominum mentes; ideo S. Joannes c. 1. v. 9. de ipso testatus est: *Ergo Lux vera, quæ illuminat omnem hominem, venientem in hunc Mundum.* Nam ante Christi adventum homines plurimas & ad Salutem utilissimas veritates vel omnino ignorabant, vel obscurissimè cognoscebant, ac velut in tenebris sedebant. In Cantico autem & Vaticinio Zachariæ S. Lucas c. 1. v. 79. de Christo hæc verba refert: *Illuminare his, qui in tenebris & in umbra mortis sedent, ad dirigendos pedes nostros in viam pacis.* Joannes Baptista in Evangelio Joan. c. 5. v. 35. Solum dicitur *Lucerna ardens & lucens.* Et c. 1. v. 8. expressè de illo habetur: *Hic venit, ut testimonium perhiberet de Lumine, ut omnes crederent per illum. Non erat ille Lux, sed ut testimonium perhiberet de Lumine.* Sed Christus, Sol Justitiæ, verè fuit *Lux Mundi*; & licèt ipse Matth. 5. v. 14. etiam Discipulis suis dixerit: *Vos estis Lux Mundi;* tamen solum, velut stellæ participantés de Luce solari, *Lux Mundi* dici merebantur, quatenus scilicet Christi Doctrinam, & Vitæ Sanctitatem per totum Mundum prædicando dispergebant. Tu ergo omnes tuas actiones, Doctrinæ & Exemplo Christi conforma. Ipse enim

enim teste Kempensi Doctore lib. 1. c. 1. promisit & dixit: *Qui sequitur me, non ambulat in tenebris, sed habebit Lumen Vitæ: nempe Lumen Gratia, quo obtinetur Vita Æterna, & Lumen Gloria, quo possidetur Vita Æterna.*

PUNCT. II. *Dixerunt ergo ei Pharisei: Tu de teipso testimonium perhibes: testimonium tuum non est verum. Respondit JESVS, & dixit eis: Et si Ego testimonium perhibeo de me ipso, verum est testimonium meum, quia scio, unde venio, & quò vado. Vos autem nescitis, unde venio, aut quò vado. Vos secundum carnem judicatis. Ego non judico quemquam (supple: secundum carnem, scilicet nec me, nec alium) Et si judico Ego, judicium meum verum est, quia solus non sum, sed Ego, & qui misit me, Pater. Visus est Christus Phariseis, appellando se Lucem Mundi, seipsum vanè laudasse, & testimonium ejus non esse legitimum, eò quòd de seipso testanti fides non debeat. Ostendit itaque Christus, suum testimonium nec vanum, sed necessarium; nec falsum sed certum, adeoque etiam legitimum esse. Necessarium enim erat ad Salutem hominum, ut Christus ab ipsis agnosceretur; non poterat autem ab ipsis agnosci, quia tantum secundum carnem, id est, secundum sensus externos, & carnis ac depravati judicij prudentiam judicabant, latentem Christi Divinitatem non percipientes. Ideo debebat seipsum illis manifestare. Et quia ipse de se habebat certam Scientiam, quòd à DEO exisset, & iterum ad DEVM in Cælum, tanquam locum sibi debitum rediturus esset, utpote Filius DEI; & quia ipse non secundum carnem judicabat, atque judicium ejus cum Patris Cælestis judicio consentiebat; idcirco testimonium*

S s

illius

illius erat omnino certissimum. Hinc discite à contrario causam, cur nos homines, nec nos ipsos laudare debeamus, nec laudem appetere: quia nos ipsi (idem sentiendum est de ijs, qui nos laudant) secundum carnem iudicamus; & alia de nobis sunt iudicia DEI, alia nostra, vel hominum.

PUNCT. III. Circa verba prædicta, *Scio, unde venio, & quò vado*, à Christo prolata, considera & tu unde venias, & quò vadas. Nimirum memento, homo, quia pulvis es, & in pulverem reverteris: ex terra venis, & in terram redibis; sed quò interea Anima vadat, nescis. Confide tamen in verbis Christi, ita suos consolantis Joan. 14. v. 2. *Vado parare vobis locum. Et si abiéro, & præparaverò vobis locum: iterum venio, & accipiam vos ad meipsum, ut ubi sum Ego, & vos sitis. Et quò Ego vado, scitis, & viam scitis. Ego sum Via, Veritas, & Vita.* Itaque hanc viam, Christum videlicet præeuntem, sequere: & sic eò vades, quò Christus.

MEDITATIO CCCXLII.

Continuatio eiusdem Argumenti.

Joan. 8.

PUNCTUM I. Dicit ergo iterum eis *JESVS*: *Ego vado* (scilicet ad Patrem meum) *& quæretis me* (id est, propter incredulitatem vestram quæretis vobis adhuc Messiam, qui tamen Ego ipse sum; adeoque meipsum adhuc quæretis, quia non cognovistis) *& in peccato vestro moriemini &c.* (Si nempe perseverabitis in peccato infidelitatis, morte æterna moriemini) *Et dice-*

bat eis : Vos de deorsum estis , Ego de supernis sum. Vos de Mundo hoc estis , Ego non sum de hoc Mundo. Dixi ergo vobis , quia moriemini in peccatis vestris. Si enim non crederitis , quia Ego sum (id est , quia secundum Naturam meam Divinam necessario , & à me ipso existo) moriemini in peccato vestro. Joan. 8. v. 21. Observa , quæ sit causa , cur in neganda vero Messia fide Judæi fuerint tam obstinati. Eam his verbis Christus illis ipsis insinuat : quia , inquit , sicut de terra estis procreati , ita prorsus terrenis affectibus erga divitias , honores , & voluptates Mundi hujus estis dediti ; ideo de Salute vestra , & de necessaria in Christum Fide parum solliciti estis. Et quia Ego , sicut è Cælo descendi in Mundum , ita etiam de Cælo loquor , & de Existentia mea , quam habeo à Patre meo in Cælo , quò vos terrena sapientes animo vestro non pertingitis ; ideo in peccato vestro moriemini. Vide itaque , in quanto periculo mortis æternæ constituti sint omnes illi , qui simili modo , sicut Judæi , de Mundo hoc sunt. Cave ergo , ne etiam , postquam Mundum deseruisti , de Mundo hoc sis , animo illi adhærens , & tantum terrena sapiens.

PUNCT. II. Cùm exaltaveritis Filium hominis , tunc cognoscetis , quia Ego sum , & à meipso facio nihil : sed sicut docuit me Pater , hæc loquor. Joan. 8. v. 28. Hoc impletum est , quando Christus fuit in Cruce exaltatus : tunc enim inquit Matthæus c. 27. v. 54. Centurio , & qui cum eo erant , viso terræ motu , & his , quæ fiebant , timuerunt valde , dicentes : Verè Filius DEI erat iste. Adverte , quòd Christus ignominiosam Crucifixionem suam vocet Exaltationem : quia ignominia , confusio , contemptus in hoc Mundo est vera Exaltatio apud DEVM ; quanto

quantò enim hîc quis plùs humiliatur, tantò in Cælo magis exaltatur. Expende etiam, quòd, licet Judæis ante Exaltationem Christi in Cruce plurimis maximis Miraculis comprobatum fuerit, ipsum esse Filium DEI, tamen primùm credituros prævidens & prædixit: *Cùm exaltaveritis Filium hominis.* Propterea enim, quæ in Crucifixione contigerunt, virtutem suam movendi ad Fidem acceperunt à Fortitudine Constantiâ, Generositate, Dilectione inimicorum, quando pro Crucifigentibus se orabat, & à plena fide in manus Cælestis Patris Traditione. Quando enim clamans voce magna *JESVS ait: Pater, in manus tuas commendo Spiritum meum.* Luc. 23. v. 46. Tunc (ut Marcus c. 15. v. 39. testatur) *Videns Centurio, qui ex adverso stabat, quia sic clamans expirasset, ait: Verè hic Filius DEI erat.* Sic Filium DEI Adoptivum te ostendes, quando Christo confixus fueris Cruci; ut loquitur Apostolus Galat. 2. v. 19. & cum infracta animi Fortitudine, Constantiâ, Resignatione in paternam DEI manus, omnia sustinueris. Sic etiam præclaræ facta & dicta tua ad aliorum conversionem, & vitæ emendationem valebunt, si Virtus tua ad verforum perpeffione fuerit probata.

PUNCT. III. *Et qui me misit, mecum est, & non reliquit me solum: quia Ego, quæ placita sunt ei, facio semper.* Joan. 8. v. 29. Licet enim Christus fuerit missus à Patre, dum iste ab æterno genitum cum Humana Natura conjunxit, & in terra illum degere voluit; manet tamen per eandem Naturam Divinam Filio suo conjunctissimus Pater. Quam conjunctionem Christus hîc probat Judæis per summam Voluntatum conjunctionem, vi cujus etiam, ut homo, inquit: *Quæ placita*

placita sunt ei, facio semper. Hæc si similiter semper feceris, te rursus Filium DEI Adoptivum, & obsequentissimum demonstrabis; ac vicissim Patris Cælestis continuam Assistentiam experieris, ut in omni actione, & functione tecum sit, & non relinquat te solum.

MEDITATIO CCCXLIII.

Continuatio ejusdem Argumenti.

Joan. 8.

PUNCTUM I. *Quis ex vobis arguet me de peccato? Si Veritatem dico vobis, quare non creditis mihi?* Joan. 8. v. 46. Ut Judæi Christo, asserenti se Filium Dei, Fidem darent, Veracitatem suam illis probavit Vitæ suæ Innocentiâ, quâ omne peccatum, adeoque etiam Mendacium semper aversatus est: probata autem Veracitate exprobrat illis obstinatum in præbenda sibi Fide animum. O si & tu ita innocenter inter homines viveres, ut nemo te posset peccati arguere! si autem peccas, vis scire, quis te arguat? Arguet te DEVS. Ideo inquit Pl. 49. v. 21. *Existimasti iniquè, quòd ero tui similis: arguam te, & statuam contra faciem tuam.* Arguet te etiam propria Conscientia. Arguet te Angelus Custos, & Dæmon accusans. Arguent te omnes, qui te observant. Nam, ut admonet Thomas Kempensis l. 1. c. 25. n. 5. Sicut oculus tuus alios considerat, sic iterum ab alijs notaris. Itaque sic omnem Christianam & Religiosam Disciplinam observa, ut securus in Conscientia tua dicere audeas, præsertim in articulo Mortis: *Quis arguet me de peccato? Nihilominus*

lominus tamen memor tuæ infirmitatis, DEVM deprecare: *Domine, ne in furore tuo arguas me, neque in ira tua corripas me. Miserere mei Domine, quoniam infirmus sum.* Ps. 6. v. 1.

PUNCT. II. *Qui ex DEO est, verba DEI audit. Propterea vos non auditis, quia ex DEO non estis.* Joan. v. 47. Ecce novam causam, quare Judæi sine fructu & Fidei assensu audiverint, quando Christus ipse Filius DEI testatus est: quia nimirum propter sua peccata amissâ Gratiâ desiêrunt esse consortes Divinæ Naturæ, & Filij Adoptivi Patris Cælestis. Signum itaque mali statûs est, si Verbum Divinum, & Cælestes Doctrinas sine gustu, & sine fructu audias, legas, & mediteris: hoc enim idem est, ac non audire; sicut Judæi non audiêrunt, quamvis sonum Christi loquentis perceperint. At bonum signum est, si gustum & fructum ex prædictis modis audiendi DEVM loquentem capias, & si per Inspirationes, ac Illustrationes mentis DEVS tibi frequenter ad cor loquatur, & tu illi auscultes.

PUNCT. III. *Responderunt ergo Judæi, & dixerunt: Nonne bene dicimus nos, quia Samaritanus es tu, & demonium habes? Respondit IESVS: Ego demonium non habeo: sed honorifico Patrem meum, & vos inhonorâstis me. Ego autem non quero Gloriam meam. Est, qui querat, & iudicet.* Joan. 8. v. 48. Considera, quare Christus tam leniter & mansuetè duplicem ignominiosam contumeliam tulerit, quando Judæi illum appellârunt Samaritanum, sive Schismaticum; & familiarem Diaboli, cui ejectionem Dæmonum inferiorum, & alia Christi Miracula adscribebant. Nempe quia ipse non quæsit, nec curavit Gloriam suam, sed hujus cu-

ram Patri suo committebat, & eidem sciebat cordi esse. Hac propriæ gloriæ curâ abjectâ, & in DEVM translata, facilè feres omnem contemptum; & ingens acquires augmentum meritorum tuorum, si cum veritate in omnibus actionibus tuis dicere possis: Non quæro gloriam meam: sed honorifico Patrem meum, omnia in ipsius Honorem peragendo.

MEDITATIO CCCXLIV.

Christus in Sabbato Cæcum Natum videndi facultate donat. Joan. 9. v. 1.

PUNCTUM I. *Et præteriens vidit hominem cæcum à Nativitate: & interrogaverunt eum Discipuli ejus: Rabbi, quis peccavit, hic, aut parentes ejus, ut cæcus nasceretur? Respondit JESVS: Neque hic peccavit, neque parentes ejus: Sed ut manifestentur Opera DEI.* Postquam Christus à suo Jerosolymam adventu sapius docuit in Templo, & Judæis peccata sua exprobravit, præsertim quòd non crederent in Filium DEI, quem se esse frequenter per totum Caput septimum & octavum Joannis contestatus est, tantâ in illum irâ exarserunt Judæi, ut lapidibus eum obruissent, nisi abscondisset se (id est, invisibilem se reddidisset) & exivisset de Templo, ut recensuit S. Joannes in fine Capitis octavi. Mox itaque in ipso egressu è Templo, præteriens (id est, transiens per eam viam) vidit hominem cæcum à nativitate: Discipuli verò, quia dubitabant, an non propter peccata ab illo commissa, & à DEO ante ejus nativitatem prævisa, cæcitate punitus esset; interrogaverunt Christum, quisnam peccasset? an cæcus ipse, vel an parentes

parentes ejus? Quibus Christus respondit: *Neque hic peccavit, neque parentes ejus: sed ut manifestentur Opera DEI in illo.* Noli ergo aliorum adversa statim peccatorum temerè adscribere. Quia tamen Discipuli etè supposuerunt, *DEVM* frequenter immittere adversa propter peccata, ideo, si tu fortè adversis premaris, inquire in teipsum; an non meritò propter peccata tua hæc patiaris; & propter hæc libenter sustine adversa: peccata autem in posterum præcave. Quia verò per quævis adversa immissa intenditur Gloria DEI; propter hanc suscipe, & sustine illa libenti & hilari animo, ut vel ex hoc augeatur Gloria DEI.

PUNCT. II. *Me oportet operari Opera ejus, qui misit me, donec dies est: venit nox, quando nemo potest operari.* v. 4. Quod Christus de Operibus Miraculosis dixit, id tibi constitutum habe de Operibus tuis Bonis & Meritorijs, tantùm in die vitæ, non autem nocte mortis à te ponendis. *Non defrauderis à die bono, & particula boni doni non te prætereat.* Eccl. 14. v. 14. *Aut obitum tuum operare Justitiam: quoniam non est apud Inferos invenire cibum.* v. 17. *Quodcunque facere potest manus tua, instanter operare: quia nec opus, nec ratio, nec sapientia, nec scientia erunt apud Inferos (quæ scilicet meritorie acquirantur) quò tu properas.* Eccl. 9. v. 10.

PUNCT. III. *Hæc cum dixisset, expuit in terram, & fecit lutum ex sputo, & linivit lutum super oculos ejus, & dixit ei: Vade, lava in natatoria Siloë (quod interpretatur missus) Abiit ergo, & lavit, & venit videns.* Joan. 9. v. 6. Hoc remedium cæcitatæ corporalis, signum est remediij, quo pellitur cæcitas Spiritualis; lutum enim & sputum positum super oculos est agnitio propriæ vilitatis

tis, quòd homo secundùm corpus fit lutum, ex quo formatus est. Unde Ecclesia admonet: *Memento homo, quia pulvis es, & in pulverem revertêris*: & secundùm Animam sit sputum, excrementitio scilicet multiplicis peccati fœtore abominabile. Ideo de homine nondum lethali frigore rigente, sed tepido Christus dixit: Apoc. 3. v. 16. *Scio opera tua, quia neque frigidus es, neque calidus: utinam frigidus esses, aut calidus: sed quia tepidus es, & nec frigidus, nec calidus, incipiam te evomere ex ore meo.* Ne tamen hoc lutum & sputum super oculos positum, per pusillanimitatem, vel desperationem, tandem mentis oculos nimiam sui diffidentiam excæcet, ijdem abluendi sunt aqua, ex piscina *Siloe* haustâ, cujus nominis interpretatio apposita, Christum à Cælesti Patre *Missum* designat, oculos mentis illuminantem undâ Sanguinis (quæ omne peccati sputum abstergit, & auxilia Gratia promeretur) atque boni Exempli ac Cælestis suæ Doctrinæ Luce lumen oculorum illustrius reddentem.

MEDITATIO CCCXLV.

Continuatio ejusdem Argumenti.

PUNCTUM I. Itaque vicini, & qui viderant eum prius, quia mendicium erat, dicebant: *Nonne hic est, qui sedebat, & mendicabat?* Alij dicebant: *Quia hic est.* Alij autem: *Nequaquam; sed similis est ei.* &c. Joan. 9. v. 8. Dicebant ergo ex *Phariseis* quidam: *Non est hic homo à DEO, qui Sabbatum non custodit.* v. 16. Alij autem dicebant: *Quomodo potest homo peccator hæc Signa facere?* Ibid. Sic quidam aliorum egregia facta semper enervant, &

T

sinistris

sinistris sermonibus res laudabiliter gestas, vituperis
que in dubium, vel in contemptum trahunt. An non
etiam tu es ex illis? Si reus es, emenda perversum hunc
morem; & id potius cura, ut, quia de te quoque
potest: *Quia tu es miser, & miserabilis, & pauper, & ca-
cus, & nudus.* Apoc. 3. v. 18. vicini & domestici
velut in alium hominem mutatum aspiciant, nempe
velut illuminatum à DEO, Virtutibus divitem, & Gra-
tiâ, instar Vestis Nuptialis, vestitum.

PUNCT. II. *Responderunt eis parentès eius, & dixe-
runt: Scimus; Quia hic est filius noster, & quia cæcus natus
est: quomodo autem nunc videat, nescimus: aut quis eum
aperuit oculos, nos nescimus: Ipsum interrogate, etatem ha-
bet, ipse de se loquatur. Hæc dixerunt parentes eius, quoniam
niam timuerunt Judæos.* v. 20. Sic datur aliud genus ho-
minum, non quidem malè de alijs, sed neque bene-
loquentium, quamvis necessitas, veritas, & gratitudo
istud exigeret; sic respectus humanus claudit ora
laudantium. Unde specialis modus detrahendi ho-
norem alijs est, laudare remissè. Tu syncerè alios
lauda: & gratus agnosce ac prædica Benefactores tuos.
Considera etiam, quòd licèt communiter non
expediat, ut quis de se loquatur: quando tamen id
cedit in alterius laudem, & de se quis confitetur suam
cæcitatem, vel alios defectus, is de se loquitur, ut
ætatem habens.

PUNCT. III. *Dicunt ergo cæco iterum: Tu quid dicis
de illo, qui aperuit oculos tuos? Ille autem dixit: Quia Pro-
pheta est.* v. 17. & v. 30. Respondit ille homo, & dixit eis
*In hoc enim mirabile est; Quia vos nescitis, unde sit, & aper-
ruit meos oculos: scimus autem, quia peccatores DEVS non
audit: sed si quis DEI cultor est, & Voluntatem ejus faciat*

hunc exaudit. *A seculo non est auditum, quia quis aperuit oculos cæci nati. Nisi esset Hic à DEO, non posset facere quidquam.* Hujusmodi homines imitandi sunt, qui de alijs & honorificè loquuntur, & malè loquentibus ac sentientibus se audent opponere, Proximique honorem tueri, etiam coram potentioribus, & nocere valentibus. Disce etiam à cæco illo modum efficaciter orandi, & impetrandi omnia à DEO. Si enim vis, ut DEVS faciat secundum voluntatem tuam, tu prius exequere Voluntatem DEI.

MEDITATIO CCCXLVI.

Christus Ostium Ovilis, & Pastor

Ovium. Ioan. 10. v. 9.

PUNCTUM I. *Ego sum Ostium, per me si quis introierit, salvabitur: & ingredietur, & egredietur, & pascua inveniet.* Ioan. 10. v. 9. Quia Judæi propter publicam Christi Professionem cæcum ab illo sanatum Synagoga excluderunt, pessimè id ab illis factum esse Christus ostendit, eo quòd Professio Christi omnino necessaria fit, ut quis in Ecclesiam DEI, velut ovis in ovile intret; unde Christus se Ostium appellat, per quod ingredientibus Salus Animæ promittitur; ad quam obtinendam Anima per Christum ubique invenit sua pascua, sive ingrediatur ad Quietem & Contemplationem, sive egrediatur ad Operationem & executionem Boni Operis; sive ingrediatur ad DEVM, sive egrediatur ad Proximum. Considera itaque, qualia pascua in Ecclesia, & præsertim in Religiosa Familia inveniuntur, quibus Animæ Vita, & Salus conservari,

servari, augeri, & nutriri potest: ejusmodi sunt Oratio, Meditatio, Conscientiæ discussio, Lectio, & auditio Verbi Divini, Missæ Sacrificium, Sacramentorum frequentia, functiones in utilitatem corporalem vel Spiritualem Proximi susceptæ &c. Inquire, quoties, qua fame ac desiderio ingrediaris, & egrediaris ad hæc pascua.

PUNCT. II. *Ego sum Pastor Bonus.* Joan. 10. v. 11. Non tantum Ostium ovilis, sed etiam Pastorem Bonum se dicit, idque probat 1. ex Amore erga oves: *Bonus Pastor Animam suam dat pro ovibus suis.* v. 11. *Animam meam pono pro ovibus meis.* v. 15. *Ego veni, ut vitam habeant, & abundantius habeant.* v. 10. Idem probat 2. ex provida cura erga singulas oves seorsim, quia *Proprias oves vocat nominatim, & educit eas,* scilicet ad pascua. Hanc Providentiam indicavit etiam v. 14. dicens: *Ego sum Pastor Bonus, & cognosco meas.* 3. Probat ex fidei Custodia, quam præstat ovibus Pastor Bonus: *Cum proprias oves emiseric, ante eas vadit, ut contra lupum venientem eas tueatur. Mercenarius autem & qui non est Pastor, videt lupum venientem, & dimittit oves, & fugit.* v. 12. Triplex hæc probatio Boni Pastoris in animis Ovium excitare debet magnum Amorem, ut vitam sibi servatam in ejus usum impendant, & magnam Fiduciam de Providentiâ erga se in particulari, & de protectione tempore tentationis, quando Optimus Pastor videt lupum venientem: Non enim fugiet, nec nos deseret.

PUNCT. III. *Et oves illum sequuntur, quia sciunt vocem ejus. Alienum autem non sequuntur, sed fugiunt ab eo, quia non noverunt vocem alienorum.* v. 4. Postquam perpendisti, quam bene probaverit Christus se Bonum

num Pastorem esse, & quomodo se talem erga te exhibuerit; considera nunc officium bonæ Oviculæ in duobus consistere 1. ut præeuntem per Imitationem sequatur. 2. ut Vocem, Doctrinam, & Monita ejus audiat, agnoscat, & exequatur. Alienos autem, five dæmones, five homines, abducentes ab Exemplo & Doctrina Christi, fugiat.

MEDITATIO CCCXLVII.

De Electione, & Missione septuaginta Discipulorum. Luc. 10. v. 1.

PUNCTUM I. *Posthæc autem designavit Dominus & alios septuaginta duos: & misit illos binos ante faciem suam in omnem civitatem & locum, quo erat ipse venturus. Luc. 10. v. 1.* Cùm tantùm sex menses Vitæ Christo superessent, & proinde diu in eodem loco morari non posset, pro Conversione Judææ elegit sibi omnino LXXII. Discipulos, qui animos populi Judaici disponerent, & præpararent ad Christum, & ejus adventum, Doctrinamque suscipiendam: Sicuti idem Lucas cap. præcedenti refert, initio Prædicationis maximè pro Galilæa duodecim Apostolos electos, & cum iisdem monitis ac præceptis hinc inde binos præmissos esse. Considera itaque ingens Beneficium tum illis obveniens, qui pro Conversione, & Salute aliorum eliguntur, & designantur per specialia Dona & Gratiæ, quibus tanto muneri idonei reddantur: tum illis, ad quos hujusmodi nuncij à Christo præmittuntur. Unde pro hoc Beneficio etiam rogari vult, dicens: *Rogate ergo Dominum messis, ut mittat Operarios in messem*

messam suam. Luc. 10. v. 2. Utrumque hoc Beneficium tibi præstitum est; quia & ipse Vocatione ad huiusmodi Statum designatus es, & per multos nuncios ad Christi adventum, & Evangelicam Doctrinam præparatus: & adhuc frequenter mittit DEVS nuncios, qui animum tuum disponant ac præparent, ac tequam ipse in Oratione tibi ad cor loquatur, per Gratiam suam ingrediatur, vel per Sacram Communionem suscipiatur. Cura, ut semper dignus & præparatus sis, sic venientem recipere.

PUNCT. II. *Reversi sunt autem Septuaginta duo cum gaudio, dicentes: Domine, etiam dæmonia subiiciuntur nobis in Nomine tuo.* Luc. 10. v. 17. Et ait illis: *Veruntamen hoc nolite gaudere, quia Spiritus vobis subiiciuntur: gaudete autem, quòd nomina vestra scripta sunt in Cælis.* v. 20. Quia enim nihil prodest homini, si mundum universum lucretur, Animæ verò suæ detrimentum patitur: ideo non tam de subiectione & expulsionem dæmonum ex corporibus & animabus hominum lætandum est, quàm si ipse homo suas passiones, & suum appetitum rationi subiiciat, & ratio subiecta sit DEO, ut nomen ejus scribatur in Cælo, in Libro Prædestinatorum, sive in Mente DEI. Deinde etiam confidera, si dæmonia in Nomine Christi subiecta fuerint hominibus; quantò magis homo propter Christum subiiciatur homini, vice & Nomine Christi imperanti? Et quantò magis subiiciatur DEO imperanti, vel prohibenti? Denique si non est gaudendum, quia Spiritus subiiciuntur nobis; quantò minùs est gaudendum, si homines subiiciuntur nobis? Ne ergo cupiat ulli homini præesse, sed tantùm subesse.

PUNCT. III. *Et conversus ad Discipulos suos dixit*

Beati oculi, qui vident, quæ vos videtis. Dico enim vobis, quod multi Prophetæ & Reges voluerunt videre, quæ vos videtis, & non viderunt; & audire, quæ auditis, & non audierunt. v. 24. Loco vani gaudij Discipulorum aliam lætandi causam ostendit Christus, ob quam Regibus & Prophetis ipsos beatiores pronunciat. Ea enim, quæ vident, aut viderunt Reges, aut periculosa sunt; ut patet ex 2. Reg. 11. v. 2. quando David *Vidit mulierem se lavantem, quæ erat pulchra valde*: aut vana; unde idem Rex precatus est DEVM Ps. 118. v. 37. *Averte oculos meos, ne videant vanitatem*. Ea autem, quæ viderunt Prophetæ, & propter quæ etiam *Videntes* appellabantur, fuerunt aut longè posita, aut parùm sæpe utilia ad propriam illorum Salutem, aut solùm ænigmatica, umbræ scilicet & Figuræ Mysteriorum Christi. Verùm Discipuli Christi viderunt oculis corporis Humanitatem Christi, ejus sanctissimos Mores, Virtutes, Mysteria, Miracula: auribus exceperunt illius Sanctissima Dogmata, Monita, Consilia, Præcepta, & *Verba Vita Æterna*. Oculis autem, & auditu mentis datum est ipsis nôsse hæc Mysteria. Quia verò oculis facta visio parùm prodest, & sine hac plus prodest mente concepta, testante Christo: *Beati, qui non viderunt, & crediderunt*. Joan. 20. v. 29. ideo agnosce tuam Beatitudinem, qui, quæ Discipuli viderunt & audiverunt sensibus corporis, ea clarissimè vidisti, & audivisti sensu mentis. Si tamen hac Beatitudine frui vis, recordare illius, quod alibi Christus dixit: *Beati, qui audiunt Verbum DEI, & custodiunt illud*. Luc. 11. v. 25. Unde S. Jacobus in Epist. c. 1. v. 22. ait: *Estote autem factores Verbi, & non auditores tantum, fallentes vosmetipsos*. Quòd si etiam corporalis visionis

visionis & auditionis Beatitudinem participare desideras, memento, quàm multa, & præclara Virtutum Christi Ectypa videris, & adhuc videas, præsertim in Statu Religioso, & quàm multa auditu perperis: quæ si opere exequaris, in hac, & in altera Vita Beatus eris.

Annotatio.

Hucusque series Evangelicæ Historiæ creditur esse certa. Sequens verò est solummodo probabilis.

MEDITATIO CCCXLVIII

*Christus hortatur ad Doctrinam
& Perfectionem Evangelicam.*

Matth. 11. v. 25.

PUNCTUM I. *In illo tempore respondens IESUS dicit* (S. Lucas c. 10. v. 21. ait: *in ipsa hora, quâ scilicet electi septuaginta duo Discipuli ad Christum ex Predicatione reversi sunt*) *Confiteor tibi Pater, Domine Cæli & Terræ, quia abscondisti hæc à Sapientibus, & prudentibus* (qui scilicet Mundo, & sibi per superbiam tales videbantur) *& revelasti ea parvulis. Ita Pater, quoniam sic fuit placitum ante te.* Matth. 11. v. 25. *Ecce! Pater Cælestis laudatur à Christo, non tantum, quia Divina Mysteria revelavit parvulis, scilicet humilibus Apostolis, & plebeijs hominibus; sed etiam, quia eadem abscondit à superbis sapientibus, & prudentibus. Sic etiam B. Virgo in Cantico Magnificat Luc. 1. v. 52. laudat DEVM, quia Deposuit potentes de sede, & exaltavit Humiles. Semper enim DEVS superbis resistit; Humilibus*

libus autem dat Gratiā. 1. Pet. 5. v. 5. & Jacobi 4. v. 6. Concinit etiam Psalmista Ps. 135. v. 6. *DEVS Humilia respicit, & alta à longè cognoscit.* Et Christus ipse Luc. 18. v. 14. testatur: *Qui se exaltat, humiliabitur; & qui se humiliat, exaltabitur.* Hinc cognosce, quantum Divinis favoribus obsit superbia, ac profit Humilitas; & quomodo DEVS in hoc ipso laudandus sit, quoniam sic fuit placitum ante ipsum, cum superbis & Humilibus inæqualiter agere. Specialem autem rationem dat Christus Matth. loc. cit. v. 27. cur superbis Divina Myſteria de ſe, & de Patre ſuo Cæleſti ſint abſcondita: quia, inquit, *Nemo novit Filium, niſi Pater, neque Patrem quis novit, niſi Filius, & cui voluerit Filius revelare.* Id eſt; Nihil valet ſapientia & prudentia humana ad cognoscendum Objecta Divina & Supernaturalia; ideo S. Paulus 2. Cor. 3. v. 5. ſcribit: *Quòd non ſufficientes ſimus cogitare aliquid à nobis, quaſi ex nobis: ſed ſufficientia noſtra ex DEO eſt.* Hanc itaque inſufficientiam proprii Intellectûs quia ſuperbi non agnoſcunt, ideo relinquuntur in ſua ignorantia: contra Humilibus, & de ſe non alta ſapientibus revelantur Divina Myſteria. Attende, ne ſuperbia etiam tibi cauſa ſit, ut rariùs Divinas Illuſtrationes accipias, & Divina ſine guſtu & fructu mediteris.

PUNCT. II. Ut Chriſtus paratum ſe oſtendat, quòd velit Cæleſtia Myſteria revelare, & in ſuam Diſciplinam omnes hæctenus Mundo & peccatis ſervientes recipere, his verbis illos invitatur Matth. 11. v. 28. *Venite ad me omnes, qui laboratis (quibuſcunque animi morbis) & onerati eſtis (quantalibet gravitate & onere peccatorum; vel qui labores & onera pro ſervitute peccati & Mundi ſuſtinetis) & Ego reſciam vos,*

T 5

(perdi

(perditas & fractas vires reparando medicamentis
& Solatijs Spiritualibus, leviúsque jugum vobis im-
ponendo) *Tollite Jugum meum super vos* (Legem & Di-
sciplinam Evangelicam) *Jugum enim meum suave est, &*
onus meum leve. Peccatores enim & mundani homines
gravissimam servitutem serviunt pro fallacibus di-
vitijs, ac transitorijs voluptatibus; & pro his maxi-
mas molestias, ac Conscientiæ remorsus subeunt; Legem
autem Evangelicam, & Studium Perfectionis Christia-
næ Jugum quidem appellatur & onus; sed per auxi-
lia Gratiæ, Quietem animi, & Solatia Spiritualia fit
Suave & leve. Compara itaque inter se Jugum
Christi, & Jugum, quod Diabolus ac Mundus Servis
suis imponunt, & videbis, istos longè graviora pati
sine vero gaudio, lucro aut præmio; imò cum magno
suo damno & interitu.

PUNCT. III. *Et discite à me: quia Mitis sum, & Hu-*
milis corde: & invenietis requiem Animabus vestris. Matth.
II. v. 29. Hæ duæ Virtutes, quando ex corde proce-
dunt, experienciâ docent, quàm suave sit Jugum
Christi, & leve onus, & quanta animus quiete ex illis
perfruatur. Vicissim expende, quas animi acerbis-
simitates, tristitias, turbationes &c. patiantur iracundi,
& superbi.

MEDITATIO CCCXLIX.

Christus Legisperito se tentanti
respondet. Luc. 10. v. 25.

PUNCTUM I. *Et ecce quidam Legisperitus surrexit,*
tentans illum, & dicens: Magister, quid faciendo Vitam
(Æternam)

Æternam possidebo? At ille dixit ad eum: In Lege quid scriptum est? Quomodo legi? Luc. 10. v. 25. Fraudulenter, & insidiosè interroganti Christus mansuetè & syncerè respondet, & docet modum consequendi Vitam Æternam, eumque in duobus constituit, scilicet in observatione Legis quoad substantiam, & quoad modum; ut scilicet nihil omittatur ex eis, quæ ad modum observandæ Legis spectant; idcirco non tantum quærit; In Lege quid scriptum est? sed etiam: Quomodo legi? Et quia Legis peritus diligenter observavit particulas modum statuentes, scil. Ex toto corde: &: Ex omni mente tua. Ideo concludit Christus v. 28. Hoc fac, & vives. Imitare Christi Mansuetudinem & synceram Charitatem erga aversos à te, minusque synceros homines; & exequere ea, quæ Christus syncerè respondit.

PUNCT. II. *Ille respondens dixit; Diliges Dominum DEVM tuum ex toto corde tuo, & ex tota Anima tua, & ex omnibus viribus tuis, & ex omni mente tua: & Proximum tuum, sicut teipsum. v. 27. Unde considera, nihil esse amandum præter DEVM, aut non nisi propter DEVM; &, ut totus ac omnis Amor noster in DEVM feratur, nec Proximum propter aliam causam esse amandum; adeoque ad DEVM omnes operationes cordis, seu voluntatis rationalis, ac animæ sensitivæ, potentialiumque tam à Corpore dependentium, quam non dependentium, esse referendas, ut omnes conformentur Divino Beneplacito, & unicè ad DEI Honorem, velut ad Finem Ultimum tendant. Hoc fac, & vives.*

PUNCT. III. *Ille autem volens justificare seipsum (vel enim Christi responsione subito immutatus est, ut*
feriò

serio & ex amore Justificationis suæ nunc quæreret
vel quærendo voluit videri amans & cupidus Justifi-
cationis suæ) dixit ad *JESUM*: *Et quis est meus Proxi-*
mus? De hoc enim inter Judæos erat controversa.
Aliqui ex illo Levitici c. 19. v. 18. *Diliges Amicum tuum*
sicut teipsum, colligebant, solum Amicum dici Proxi-
mum, & præcipi diligendum: unde omnes infideles
& gentiles inferebant odio habendos. Non sic
vocabulum generale *Proximi* restringas ad privatos
Amicos, Consanguineos, Populares, benefactores,
adulatores &c. Nec alios à dilectione excludas, præ-
sertim eos, qui te offenderunt.

MEDITATIO CCCL.

De Samaritano ab Jerusalem
in Jericho descendente. Luc. 10. v. 30.

PUNCTUM I. *Suscipiens autem JESVS dixit: Homo*
quidam descendebat ab Jerusalem in Jericho, & incidit
in latrones, qui etiam despoliaverunt eum: & plagis imposi-
tis abiérunt, semivivo relicto. Luc. 10. v. 30. Hæc est ve-
ra Idea hominis, à statu Gratia (qui est *Viso Paris*,
per nomen *Jerusalem* significata) recedentis, & in
mortale peccatum sese demittentis, per *Jericho*, quæ
Vox *Lunam* denotat, expressum. Stultus enim pec-
cator, ut Luna mutatur. Latrones autem sunt da-
mones, vel homines, qui in peccatum induxerunt,
per quod homo privatur Gratiâ, sive *Veste Nuptiali*
Animæ, & omnibus *Habitibus Supernaturalibus*, ac
Bonorum Operum meritis: & ita *Animæ suæ viri-*
tus ex plaga peccati destituitur, ut à morte æternæ

damnationis, veluti semivivus seipsum eripere non possit. Abstine ergo ab hoc de Jerusalem in Jericho descensu. Nescis enim, an Divinus Samaritanus, Christus JESVS te miseraturus, tibi que occursum sit; præterquam quòd per se gravis sit jactura, tanta bona Animæ amittere.

PUNCT. II. *Accidit autem, ut Sacerdos quidam descenderet eadem viâ. Et viso illo præterivit. Et similiter Levita, cum esset secus locum, & videret eum, pertransiit.* v. 31. Hic gravis indicatur Ratio absterrens à prædicto descensu in lethale peccatum: facile enim fieri potest, ut Sacerdos & occasio confitendi peccatum prætereat. Ne verò etiam Tu hanc Sacerdotis & Levitæ inclementiam imiteris, promptè ac benignè obeas officium Confessarij, & quocunque modo ad Conversionem peccatoris juvare studeas. Præterea cave, ne uni tantum hanc opem, ac operam impendas; cum verò plures alios eadem indigentes, & cum morte Animæ luctantes videris, eos ex laboris tædio, vel humano respectu, vel fastidio quodam prætereas. Noli denique de aliorum hominum ope, vel auxilio in adversis multum confidere; cum illi videntes, & non juvantes, prætereant, qui maximè deberent misereri, ac opem ferre.

PUNCT. III. *Samaritanus autem quidam iter faciens, venit secus eum: & videns eum Misericordiâ motus est.* v. 33. Disce ab hoc Samaritano benefacere etiam illis, qui inimicitiam & odio te prosequuntur: Judæi enim (qualis erat is, qui in latrones incidit) summè odebant Samaritanos, tanquam à fide sua alienos. Observa etiam, quam sæpe illorum misericordiâ & beneficiâ indigeamus, à quibus minimè sperabamus; imò

imò quibuscum nobis dissensio, vel inimicitia intercedebat: unde nemo est contemnendus, vel offendendus. Præterea cura, ne tibi eveniat idem, quod Judæis; & sicut Samaritanus leprosus cum aliis novem Judæis à lepra mundatus, eos gratitudine superavit Luc. 17. v. 17. & sicut iste superavit Sacerdotem & Levitam Misericordiâ; sic te iisdem, vel aliis Virtutibus superent Sæculares, quibus nec fides, nec educatio tantum præsidij dedit ad Virtutem, quantum tibi.

MEDITATIO CCCLI.

Continuatio ejusdem Argumenti.

Luc. 10. v. 34.

PUNCTUM I. *Et appropians alligavit vulnera ejus, infundens oleum, & vinum, & imponens illum in jumentum suum, duxit in stabulum, & curam illius egit.* Luc. 10. v. 34. Iste misericors Samaritanus est Figura, & Typus Christi, de Cælo appropians Humano Genere, propter peccatum originale, & deinde frequenter etiam propter peccata actualia, omnibus Bonis supernaturalibus spoliato, & plagis impositis semivivorelictus. Nam Christus Prædicatione Pænitentia, & Divinae Justitiæ (cui etiam acerbissima Passione satisfecit) comminatione vinum infudit in vulnera peccatorum cum oleo Misericordiæ, quam ipse Genere Humano exhibuit, & quam etiam pænitentibus promisit: deinde alligavit vulnera, saluberrimis præceptis ea restringens, & vinculis Charitatis obligans: præterea imposuit in jumentum suum; Ut tale enim tractat

tractavit, & tractari voluit Carnem & Corpus suum, dum in stabulo illud collocavit, flagris subjecit, & in Cruce tandem immolavit. Ideo Isaias. c. 63. v. 9. ait: *In Dilectione sua, & in Indulgentia sua ipse redemit eos, & portavit eos, & elevavit eos.* Duxit quoque in stabulum, id est, in hospitium, ubi viatores divertunt, & quiescunt, quodque omnibus patet, nempe in Ecclesiam, ubi ipse eorum, quorum Anima vulnerata est, curam gerit, & alios, ut eandem gerant, constituit. Quantum huic misericordissimo Samaritano Charitatis & Gratitude debet? Quanto studio etiam illum imitaberis? Si Superior es, infunde in vulnera Subditorum vinum & oleum, id est, Severitatem & Clementiam. Si non es Superior, saltem Correctione Fraternali timorem Justitiæ, & spem Misericordiæ Divinæ vulneratis infunde; & peccata, ac defectus aliorum supportans, vel etiam in corpore tuo expians, quasi jumento impone; atque sic curam Proximi habe.

PUNCT. II. *Et altera die protulit duos denarios, & dedit stabulario, & ait: Curam illius habe: & quodcunque supererogaveris, ego, cum rediero, reddam tibi.* v. 35. Duobus denarijs designatur plenus numerus Præmiorum tum Cælestium, tum terrestrium; vel tum Spirituum, tum corporalium Bonorum. Quanta hæc sunt Præmia, reddenda pro debitis officijs Charitatis erga Proximum! Ultra hæc officia, propter Opera Supererogatoria: *Quodcunque supererogaveris: promittitur adhuc amplior Remuneratio præstanda à Christo, cum redierit in extremo die Judicij, quando reddet unicuique juxta Opera sua.*

PUNCT. III. *Quis horum videtur tibi Proximus fuisse*

fuisse illi, qui incidit in latrones? At ille dixit: Qui fecit *Misericordiam in illum. Et ait illi JESVS: Vade, & tu fac similiter. v. 36.* Hæc est responsio ad illam quæstionem Legisperiti: *Quis est meus Proximus?* Misericordiam enim Samaritani erga incidentem in latrones, de qua Christus in Parabola aliud non expressit, quàm (*Homo quidam*) ab ipso Legisperito agnita ut laudabilis, facta testata est, omnem hominem esse nostrum Proximum. Et quia per illum Samaritanum Christus ipse præfiguratur; si Christus Filius DEI unumquemque hominem peccato originali, vel actuali vulneratum pro Proximo suo habuit, an non consequens est, & nobis etiam quemvis hominem ut Proximum habendum, & amandum esse? *Vade ergo, & tu fac similiter.* Et motivum Amoris aliud non require, quàm quia *Homo quidam* similitudine Naturæ, ab eodem Patre Cælesti per Creationem, & ab eodem Redemptore per Sanguinis profusionem tibi conjunctissimus: etiam si nec sit Nobilis, nec Dives, nec Pulcher, nec Doctus, nec Beneficus; neque aliud Amoris epitheton addi sibi mereatur.

MEDITATIO CCCLII.

*Martha & Magdalena Christum
hospitio excipiunt. Luc. 10. v. 38.*

PUNCTUM I. *Factum est autem, dum irent (Judæam peragrando) & ipse intravit in quoddam castellum (Bethaniam) & mulier quædam Martha nomine, excepit illum in domum suam: & huic erat soror, nomine Maria, quæ etiam sedens secus pedes Domini audiebat Verbum illius.*

Disce à Christo, cum Sæculares invisis, vel apud illos divertis, eisdem pijs Colloquijs ædificare. Disce à Martha Christum hospitio cordis tui excipere, Amore enim illum attraxit; si etiam amaveris, veniet, & mansionem apud te faciet: uti Joan. 14. v. 23. promisit. Disce à Maria Magdalena vacuum tempus Spiritualibus Exercitationibus impendere, & ab occupationibus alijs non necessarijs te subtrahere. Disce ab illa semper ultimum locum tenere, & in Mystico Christi Corpore humilibus ac infimis te conjungere.

PUNCT. II. *Martha autem satagebat circa frequens ministerium: quæ stetit, & ait: Domine non est tibi curæ, quòd Soror mea reliquit me solam ministrare? Dic ergo illi, ut me adjuvet.* v. 40. Laudanda est, & imitanda diligentia Marthæ in functionibus Vitæ Activæ, in utilitatem Proximi sive Spiritualem, sive temporalem & corporalem ordinatis; sed vitanda est nimia sollicitudo, & neglectus Rerum Spiritualium, sive Vitæ Contemplativæ: hæc enim est illa Soror, quæ te adjuvet: ideo Christus Marthæ respondit: *Martha, Martha sollicita es, & turbaris erga plurima, quorum sollicitudo animum turbans non est necessaria.* Itaque Martha debet juvare Mariam, & Maria Martham.

PUNCT. III. *Porrò unum est necessarium. Maria optimam Partem elegit, quæ non auferetur ab ea.* v. 42. Illud unum necessarium, quò omnis curæ, & sollicitudo convertenda est, & propter quod omnes curæ animum turbantes, amputandæ sunt, consistit in procuratione Beneplaciti Divini, & inde obtinendæ Salutis Æternæ, quæ procuratio partim habetur per operationes Vitæ Activæ, partim per operationes Vitæ Contemplativæ, quæ sunt optima pars, nunquam

auferenda; quia in Cælo ceſſante Vita Activa, que nunc Contemplationi, velut altera pars, moderatè miſcenda eſt, non ceſſabit. Itaque hîc Contemplatio præferenda quidem eſt Vitæ Activæ, ſed non ſeparanda à toto, cujus eſt optima Pars.

MEDITATIO CCCLIII.

*De eadem Martha, & Magdalena
myſticè acceptis.*

PUNCTUM I. Conſidera verba, in primo Puncto præcedentis Meditationis relata, in ſenſu myſtico & accommodatitio de Chriſti ingreſſu in hunc mundum ad Martham & Mariam, id eſt, ad Eccleſiam militantem, & ad MARIAM Virginem in Cælos aſſumptam intelligi: ideòque in Miſſa Feſti Aſſumptionis legitur hoc ipſum Evangelium. Itaque oculis mentis aſpice B. Virginem in Throno inferiori poſt Chriſtum, & ſic quaſi ad pedes Filij ſui in Cælis conſidentem, & audientem Verbum illius, quo ſcilicet Chriſtus æterna Sapientia Patris communicat Glorioſiſſimæ Matri Theſaurus Scientiæ & Sapientiæ ſuz. Perpende, & gratulare Matri ingens hoc Gaudium, quod Glorioſa cum Filio Glorioſo per novam iſtam, nec amplius diſſolvendam converſationem habebit. Hoc eſt Præmium illius, quia Evangelicam Chriſti Doctrinam, & Verbum ejus, ſecum in terra degentis, ac tentiſſimè audiebat, & obſervando cuſtodiebat, implebátque illud S. Lucæ teſtimonium: *Et Mater ejus conſervabat omnia Verba hæc in corde ſuo. c. 2. v. 51.* Hujus gaudij deſiderio tenebatur S. Paulus, cupiens diſſolvi

solvi, & esse cum Christo. Eiusdem Spe i. Theffal. 4. v. 16. solatur nos dicens: *Et sic semper cum Domino erimus. Itaque consolamini invicem in verbis istis.* Sic ergo cum Maria ad Christi pedes sedebunt, & *Verba Vitæ Æternæ* audient, qui in terra audiunt Verbum DEI, & custodiunt illud: qui scilicet ritè percipiunt & exequuntur Christi Evangelicam Doctrinam, Præcepta, Consilia, Monita, internas Inspirationes &c, & ita per omnia B. Virginem sibi imitandam proponunt in terris.

PUNCT. II. Considera, Ecclesiam militantem præsentia in Cælos Assumptæ Virginis destitutam, de sua solitudine modestè conquerentem dicere: *Domine, non est tibi cura, quòd Soror mea reliquit me solam ministrare? Dic ergo illi, ut me adjuvet.* Luc. 10. v. 40. Perpende, quomodo Christus annuat huic querelæ, & Matrem in Cælesti Solio secum confidentem, simul constituat Adjutricem Ecclesiæ militantis, conferendo illi summam Potentiam, & Misericordiam, quæ licet in terra fuerit maxima, ex clarissima tamen Visione Misericordiæ Divinæ, ad Imitationem sibi propositæ, suo modo quoad intensiorem, & extensionem in immensum excrescit. Itaque tu omnem minus rectè ordinatam solitudinem, & animiurbationem depone, & assume magnam Fiduciam, quòd nec in vita, nec in morte MARIA te solum sit derelictura, quin te adjuvet, & adsit tibi in omnibus actionibus, & in omnibus necessitatibus; modò etiam tu coopereris impetratis auxilijs Gratia, & sic adjuves MARIAM.

PUNCT. III. *Maria optimam Partem elegit, quæ non auferetur ab ea.* v. 42. Considera, quomodo inter co-

hæredes Christi Gloriosissimæ Matri optima Pars attributa sit, ita ut portio Cælestium Bonorum & Gaudiorum, quæ illi obtigit, plurimum excedat omnium aliorum SS. Angelorum, & hominum, in unum etiam collatas portiones; nam tali modo etiam omnes superavit Gratiâ. Unde de illa dicitur Proverb. 31. v. 29. *Multæ filia congregaverunt divitias, Tu supergressa es universas.* Optimam ergo Partem elegit MARIA, quia semper optimam elegit Operationem meritoriam, & eandem optimo modo operata est, & ideo ad summam etiam Sanctitatem, & plenitudinem Gratiæ, & inde ad summam Gloriam in Cælis pervenit, quæ nunquam auferetur ab ea. Unde licet Maria Magdalena forsitan timuerit, ne juberetur à Christo surgere, & juvare Sororem Martham, MARIA tamen Gloriosa penitus secura, & certa Partis suæ sibi nunquam auferendæ, eadem per totam æternitatem beatissime fruitur. Talia Gaudia, procul missis vilibus terræ solatijs, & talem Partem nunquam tollendam tibi elige, & eandem simili modo operandi, semper perfectiore, promerere, æmulans Charismata meliora. Itaque imitare electionem prudentissimam, & gratulare MARIE optimam Partem, nunquam auferendam.

MEDITATIO CCCLIV.

Christus modum orandi Discipulos

docet. Luc. II. v. I.

PUNCTUM I. *Et factum est: cum esset in quodam loco orans, ut cessavit, dixit unus ex Discipulis ejus ad eum: Domine,*

Domine, doce nos orare, sicut docuit & Joannes Discipulos suos. Luc. II. v. 1. Sine dubio externâ Reverentiâ, & Devotione Christus desiderium iniecit rectè orandi; & quia hoc speciale Bonum est, superans vires hominis naturales; ideo meritò à Christo Discipulus quidam id rogavit. Unde patet, quantùm Reverentia, & Devotio externa orantis, serviat ad Devotionem in alijs excitandam; & unde hoc ipsum Donum petendum sit: præterea inde elucet, quàm diligenter ipsi Orationi præmittenda sit instructio ad bene orandum, quæ fit per ipsam præparationem ad orandum, hortante Ecclesiastico c. 18. v. 23. *Ante Orationem præpara Animam tuam: & noli esse, quasi homo, qui tentat DEVM.*

PUNCT. II. *Et ait illis: Cùm oratis, dicite: Pater, Sanctificetur Nomen tuum. &c. v. 2.* Pleniùs hanc orandi formulam refert Matthæus c. 6. v. 9. ubi distinctè exprimit Petitionem tertiam, & septimam, à S. Luca in prima, & sexta inclusam, quam formulam Christus vel bis tradidit, vel S. Matthæus eam per anticipationem, loco tamen opportuno, retulit. Hinc ergo considera puncta, quæ à DEO petenda sunt, & in quibus omnia Bona Spiritualia & corporalia, æterna, ac ac temporalia includuntur.

PUNCT. III. Disce præterea ex Parabola à v. 5. relatâ, modum in Oratione tenendum. 1. ut cum Confidentia. 2. cum Perseverantia. 3. cum Efficacia DEVS oreterur. Primum fiet consideratione, quòd DEVS nos amet tanquam Amicus, imò tanquam Pater nostrî amantissimus. Secundum fiet consideratione, quòd, sicut importunitas perseverantiæ per molestiam generatam extorquet beneficium petitum ab homine,

fic honestas Perseverantiæ evincat per complacenciam Beneficium petatum à DEO. Tertium fiet observatâ hac triplici Orationis instantiâ. Luc. II. v. 9. *Et ego dico vobis: Petite & dabitur vobis: Querite, & inveniatis: Pulsate, & aperietur vobis.* Primum simplicitatis rei desideratæ propositionem, Secundum attentionem, & intensiorem animi, Tertium Operum Meritoriorum additionem denotat. Petitur voce, quaritur mente, pulsatur manu, & opere. Parabola quâ hæc omnia indicantur, ita habet: *Et ait ad illos: Quis vestrum habebit amicum, & ibit ad illum media nocte, & dicet illi: Amice, commoda mihi tres panes, quoniam amicus meus venit de via ad me, & non habeo, quod ponam ante illum, & ille de intus respondens dicat: Noli mihi molestus esse, jam ostium clausum est, & pueri mei mecum sunt in cubili, non possum surgere, & dare tibi. Et si ille perseveraverit pulsans: dico vobis, & si non dabit illi surgens, eoque amicus eius sit, propter improbitatem tamen eius surget, & dabit illi, quotquot habet necessarios. Et ego dico vobis: Petite, & dabitur vobis: Querite, & inveniatis: Pulsate, & aperietur vobis. Omnis enim, qui petit, accipit: & qui querit, invenit: & pulsanti aperietur. Quis autem ex vobis patrem petit panem; nunquid lapidem dabit illi? aut piscem; nunquid pro pisce serpentem dabit illi? aut si petierit ovum; nunquid porriget illi scorpionem? Si ergo vos, cum*

fitis mali, nōstis bona dare filiis vestris; quanto magis Pater vester de Cælo, dabit Spiritum

Bonum petentibus se?

Luc. II. à v. 9.

MEDITATIO CCCLV.

*Christus ad Pharisei prandium**vocatus, Hypocrisin, aliâque vitia**castigat. Luc. II. V. 37.*

PUNCTUM. I. *Et cum loqueretur, rogavit illum quidam Phariseus, ut pranderet apud se. Et ingressus recubuit. Phariseus autem capit intra se reputans dicere, quare non baptizatus esset ante prandium: Luc. II. V. 37. id est, quare non lavisset manus. Judæi enim ex multiplici lotione corporis, & vasorum ad usum necessariorum, Justitiam quandam & Munditiam Legalem sibi fingebant. Considera, quòd sicut iste Phariseus, qui non tantum invitaverat, sed etiam rogaverat Christum, ut secum prandere dignaretur, foris summam humanitatem, familiaritatem, synceritatem, reverentiam &c. illi exhibebat, in animo autem eundem contemnebat, carpebat, averfabatur, & omnes ipsius actiones observabat, ac quantum poterat, perperam interpretabatur; sic plurimi dentur ejusmodi simulati amici, præsertim apud Sæculares, qui foris, & intus idipsum agunt, quod prædictus Phariseus. Unde familiaritas, & conversatio cum illis in tantum admittenda est, quantum exigit Spiritualis illorum Utilitas, & Salus, propter quam Christus prandio adhiberi se passus est. Interea cavendum, ne quidquam in nobis justo vituperio, vel contemptu dignum adverti sinamus; quia in Religiosis etiam leves & apparentes solummodo defectus facilè notantur, & culpantur. Illud etiam faciendum, quod dicitur de Christo.*

Christo. Joan. 2. v. 24. *Ipse autem IESVS non credidit semetipsum eis, eò quòd ipse nõsset omnes, & quia opus eius non erat, ut quis testimonium perhiberet de homine: ipse enim sciebat, quid esset in homine.*

PUNCT. II. *Et ait Dominus ad illum: Nunc Pharisaï, quod deforis est calicis, & catini, mundatis: quod autem intus est vestrum, plenum est rapinã & iniquitate.* 39. Etiam si hac superstitione Legalis Munditiei non teneamur, naturali tamen animi inclinatione volumus omnia habere munda, nitida, & pulchra, quæ exterius possidemus; quid nõ etiam Animam & Conscientiam semper curemus habere mundam & nitidam? Aliud hujus internæ Munditiei incitamentum insinuavit Christus v. 40. proximè sequenti: *Struere. Nonne qui fecit, quod deforis est, etiam id, quod de intus est, fecit? Si ergo Anima est Opus DEI, nullo peccato, sed tem lethifero commaculanda est, ne per istud destruatur Opus DEI.* Itaque monet S. Paulus Rom. 14. v. 20. *Noli propter escam (aut propter aliam creaturam, voluptatemve illicitam) destruere Opus DEI.* Si peritissimi pictoris imaginem fædare, artificii injuriosum est; impium est, maculã deturpare Animam, quam DEVS ad Imaginem, & Similitudinem suam fecit.

PUNCT. III. *Va vobis Pharisaï, qui decimatis mentham, & rutam, & omne olus, & prateritis Judicium, & Charitatem DEI. Hac autem oportuit facere, & illa non omittere.* v. 42. nempe & mortalia & venialia peccata fugienda sunt. *Va vobis Pharisaï, qui diligitis primas cathedras in Synagogis, & salutationes in foro.* v. 43. *Va vobis, quia estis, ut monumenta, quæ non apparent, & lapides, ambulantes supra, nesciunt.* v. 44. quàm scilicet fædant

scdum cadaver intus lateat. Itaque vel maximè ab internis & occultis peccatis Anima munda servanda est; & ab appetitu honoris, qui multorum peccatorum radix est; & ab iniquo, ac temerario iudicio adversus Proximum; & ab omni eo, quod Charitatem DEI tollit.

MEDITATIO CCCLVI.

Christus imploratur Iudex dividunda

Hereditatis. Luc. 12. v. 13.

PUNCTUM I. *Ait autem ei quidam de turba (dum publice ad populum diceret) Magister, Dic fratri meo, ut dividat mecum hæreditatem. At ille dixit illi: Homo, quis me constituit iudicem, aut divisorem super vos? Sic à negotijs sæcularibus, vel à Statu, Vocatione, vel proprio Officio alienis, & impediens, aut nimium distrahentibus, abstinendum est, etiamsi in se bona, & honesta essent. Imò cum ijs hominibus commercium refugiendum est, qui huiusmodi requirunt. Hinc velut ignoto Christus dixit: Homo. Et Luc. 10. cum septuaginta duos Discipulos mitteret binos ante faciem suam, præcepit illis: Neminem per viam salutaris: ne huiusmodi familiaritate, vel non necessario colloquio à munere Prædicandi se ullatenus distrahi, vel retardari sinerent.*

PUNCT. II. *Dixit autem similitudinem ad illos, dicens (occasione, hæreditatem & divitias appetentis) Hominis cujusdam divitis uberes fructus ager attulit: & cogitabat intra se, dicens: Quid faciam, quia non habeo, quò congregem fructus meos? Et dixit: Hoc faciam, destruam horrea*

horrea mea, & majora faciam, & illuc congregabo omnia quæ nata sunt mihi, & bona mea. v. 16. Sicut cura inordinata augendi res temporales avaritia est, sic studium augendi Bona Æterna Providentia est; ut inique homo ille avaritiam evitasset, & Providentiam suam demonstrasset, suum animum potius, quam horrea, capaciores & ampliores reddere debuisset ad Cælestia & Æterna Bona recipienda. Tu ergo ab dicatione omnium rerum temporalium, destrue angusta horrea, solummodo capacia eorum bonorum, quæ congregantur cum labore & sollicitudine, & transeunt cum celeritate; & dilata animum, ad congreganda Bona plurima, maxima, & Æterna: thesauriza tibi, ut sis *in DEVM dives*, id est, meritis erga DEVM. Hanc Sapientiam discite ex similitudine hujus hominis divitis.

PUNCT. III. *Dicam Animæ meæ: Anima, habes multa bona posita in annos plurimos: requiesce, comede, bibes, epulare. Dixit autem illi DEVS: Stulte hæc nocte Animam tuam repetunt à te: quæ autem parasti, cujus erunt? Sic est, qui sibi thesaurizat, & non est in DEVM dives.* v. 19. Hæc nempe est vera stultitia: promittere sibi longam vitam, tempore brevissimo finiendam; putare esse vera bona, & esse sua bona, quæ hinc auferri non possunt, sed alijs sunt relinquenda: vicissim nulla habere bona, vel nonnisi paucissima, de quibus quærenti: *Cujus erunt?* respondere possis: *Mea.* Cujusmodi sunt sola Opera Bona. Ideo S. Joanni Apoc. 14. v. 13. dixit DEVS: *Scribe: Beati mortui, qui in Domino moriuntur. A modo jam dicit Spiritus, ut requiescant à laboribus suis: Opera enim illorum sequuntur illos.*

MEDITATIO CCCLVII.

*Nimia terrenarum rerum sollicitudo
abijcienda. Luc. 12. v. 22.*

PUNCTUM I. Dixitque ad Discipulos (ad omnium
quidem Fidelium, maximè tamen Religiosorum,
voluntariam Paupertatem profitentium, instructio-
nem) *Ideo* (propter priorem similitudinem hominis,
Qui sibi thesaurizat, & non est in DEVM dives. Luc. 12.
v. 21.) dico vobis: Nolite solliciti esse Animæ vestra, quid
manducetis, neque corpori, quid induamini. Luc. 12. v. 22.
Rationes autem deponendæ sollicitudinis ejusmodi
Christus adducit sequentes. 1. Quia, qui dedit id,
quod est plus, non negabit id, quod est minus, tan-
quam immemor, aut pœnitens Beneficij. Hinc ait v.
23. *Anima plus est, quàm esca; & corpus plus, quàm vesti-*
mentum. 2. Quia qui providet creaturis irrationabilibus
& vilissimis de necessarijs; qui nimirum crocitantibus
corvis præbet alimentum, & citò arescentibus lilijs
agri vestimentum colorum, is multò magis provide-
bit creaturis rationabilibus. *Considerate corvos, quia*
non seminant, neque metunt, quibus non est cella, neque
horreum, & DEVS pascit illos. Quantò magis vos pluris
estis illis? v. 24. Considerate lilia, quomodo crescunt, non
laborant, neque nent; dico autem vobis, nec Salomon in omni
gloria sua vestiebatur, sicut unum ex istis, v. 27. Et v. 28.
Si autem fœnum, quod hodie est in agro, & cras in cliba-
num mittitur, DEVS sic vestit: quantò magis vos pusilla fi-
dei? 3. Quia ipsa sollicitudo nostra prorsus est inutilis,
& inefficax. Hinc v. 25. & 26. dicit: *Quis autem vestràm*
cogitans

cogitando potest adijcere ad staturam suam cubitum unum. Si ergo neque, quod minimum est, potestis, quid de ceteris liciti estis? 4. Quia hæc sollicitudo dedecet Fideles majora Bona sperantes, ad majora etiam natos, quam Filios & Hæredes DEI. Unde gentilibus ea relinquendam monet. v. 30. *Hæc enim omnia gentes mundi quærunt.* 5. Quia DEVS tanquam amantissimus Pater scit, potest, & vult, Filijs suis de necessarijs providere. *Pater autem vester scit, quoniam hi indigent.* v. 30.

PUNCT. II. *Veruntamen quærite primum Regnum DEI, & Justitiam ejus: & hæc omnia adicientur vobis.* v. 31. Hanc unicam vult DEVS esse sollicitudinem nostram, nempe ut Regnum DEI intentione & executione omnium actionum nostrarum quæramus. *Quia complacuit Patri vestro, dare vobis Regnum.* v. 32. Et ut pro hoc obtinendo quæramus Justitiam ejus, quâ nempe ipsum promeremur, & quâ Cælites imitemur. Hanc Justitiam petere Christus nos docuit, quærere, his Orationis Dominicæ verbis: *Fiat Voluntas tua, sicut in Cælo, & in Terra.*

PUNCT. III. *Facite autem vobis sacculos, qui non veterascunt, Thesaurum non deficientem in Cælo: quò fur non appropriat, neque tinea corrumpit. Ubi enim thesaurus vester est, ibi & cor vestrum erit.* v. 33. Non tantum itaque quæramus Regnum DEI, sed etiam Thesauros in eodem Regno, qui nec oblivione veterascunt, nec clam auferri, nec corrumpi possunt. Tales Thesauros sunt Bonorum Operum Merita, quæ semper integra nobis manent. Hos Thesauros æstimemus præ bonis terrenis, sive necessarijs, sive non necessarijs, ut illos præ istis amemus. Ubi enim Thesaurus noster est,

per intellectum repositus, ibi & cor nostrum erit; quia eò per cordis & voluntatis affectum feremur.

MEDITATIO CCCLVIII.

*Lumbis Præcinctis, & Lucernis
ardentibus, Preparatio ad Mortem designatur.*

Luc. 12. v. 35.

PUNCTUM I. *Sint lumbi vestri præcincti, & lucernæ
ardentes in manibus vestris, & vos similes hominibus ex-
spectantibus Dominum suum, quando revertatur à nuptijs,
ut, cum venerit, & pulsaverit, confestim aperiant ei.*
Luc. 12. v. 35. Postquam Christus Discipulos suos à
solicitudine rerum temporalium dehortatus fuerat,
adhortatur illos hac similitudine ad solitudinem Re-
rum Æternarum, felici morte obtinendarum: & ad
eam obeundam ita vult esse paratos, quemadmodum,
qui lumbos præcinxit, est paratus ad ambulandum
sine impedimento, quod pedes vel retardare, vel e-
tiam ad lapsum implicare solet, præsertim quando
sursum ascendendum est. Itaque qui pedes, id est,
affectus suos ab omni re terrena, voluptate, hono-
re, conversatione, & amicitia humanâ &c. liberos
habet, & hæc omnia statim deserere paratus est, me-
mor, quòd in Cælo longè majores Honores, Volu-
ptates, Divitiæ, Amici &c. acquirantur, nec ulla mor-
te amplius tollantur, ille lumbos jam habet præcin-
ctos, & expectat Christum, è Nuptijs Cælestibus ad-
se redeuntem, ac comitandum ad illud grande concla-
ve, ubi vigilantibus Servis Cænam Magnam instruet,
& transiens ministrabit. Alius adhuc necessarius mo-
dus

dus lumbos præcingendi est, tollere nimirum omnem
 reatum pænæ, in Purgatorio persolvendæ; hæc enim
 nos, quò minus è terris ad Cælum statim ascendamus,
 aliquamdiu adhuc retardat. Itaque affectu omni
 Bona terrena deserere, hoc ipso, quòd terrena, v
 lissima, vanissima, & per mortem brevi, etiam in v
 tis, re ipsa tollenda sint; proinde nullo eorum ad lon
 gioram vitam ac usum allici se sinere, libenter mori
 ab omni reatu peccati liberum esse, post mortem
 Cælum statim intrare posse, & esse cum Christo,
 lumbos restringere est.

PUNCT. II. Considera etiam, quid sit, lucernas
 ardentes in manibus tenere. Nempe lucernæ in ma
 nibus sunt Opera Bona; sine Gratia tamen Sanctifi
 cante sunt velut lucernæ, aut lampades extinctæ,
 ut itaque ardeant lucernæ, Lux Gratiæ necessaria
 est. Ne ergo ullo gravis peccati flatu, vel olei, de
 est, Bonorum Operum defectu, Gratia extingatur
 diligentissimè cavendum est.

PUNCT. III. *Beati Servi illi, quos, cum venerit Do
 minus, invenerit vigilantes. Amen dico vobis, quòd præ
 cinget se, & faciet illos discumbere, & transiens ministra
 bit illis. Et si venerit in secunda vigilia, & si in tertia vi
 gilia venerit, & ita invenerit, beati sunt Servi illi.* v. 37.
 Quandoquidem certum est, Dominum esse ventu
 rum, simul tamen etiam incertum est, an Dominus
 in prima, vel secunda, vel tertia noctis, id est, vite
 hujus tenebrosæ, vigilia, nempe an in ætate juvenili
 virili, vel senili sit venturus, & an hac vel illâ hora
 ideo constanter lumbos præcinctos, & lucernas ar
 dentes per omnem ætatem, imò per omne momen
 tum esse oportet, ita ut statim sine ulla alia præpara
 tion

tionem mori possis. Neque grave sit, ita semper vigili oculo in obsequijs stare, & Dominum expectare, breve enim omne hoc tempus est, quo DEO servimus; quando autem ipse faciet nos discumbere, & transiens ministrabit nobis, tempus illud æternum est. Quis ergo pro æterno Ministerio Domini non præstet illi Ministerium temporale? Hanc continuam Vigilantiam in Obsequijs Domini, & præparatam Adventus illius expectationem, declarat Christus alia similitudine. v. 39. *Hoc autem scitote, quoniam si sciret Paterfamilias, quâ horâ fur veniret, vigilaret utique, & non sineret perfodi domum suam. Et vos estote parati, quia, quâ horâ non putatis, Filius hominis veniet.* Adeoque in illam horam etiam paratus esse debes, quâ non putas te moriturum. Neque enim per verba illa: *Non putavi: negligentiam præparationis excusabis, sed potius accusabis.*

MEDITATIO CCCLIX.

De Prudenti Cura Animarum.

LUC. 12. v. 41.

PUNCTUM I. Postquam finiêrat Parabolam de præparatione continua ad mortem: *Ait ei Petrus: Domine, ad nos dicis hanc Parabolam, an & ad omnes? Dixit autem Dominus (non directè respondendo, sed subiungendo Parabolam specialem ad Discipulos, & ad eorum in Cura Animarum gerenda successores, indicans, priorem non fuisse specialem ad Discipulos, sed generalem ad omnes; quia nemo scit horam mortis suæ, & quisque pro omni hora debet esse paratus)*

Quis

*Quis, putas, est Fidelis Dispensator & Prudens, quem constituit Dominus super Familiam suam, ut det illis in tempore tritici mensuram? Beatus ille Servus, quem, cum venerit Dominus, invenerit sic facientem. Beatus nempe, qui hominibus Prædicationis, Directionis, Gubernationis, curæ commissis, tritici, id est, Verbi Divini, instructionis, directionis, admonitionis, correctionis, reprehensionis &c. debitam mensuram præstiterit, & suo tempore præstiterit: & neque fuerit nimis parcus, ac remissus, ut neglexerit dicere, aut facere ea, quæ debuisset facere, aut dicere: neque nimis prolixus, aut severus, ut multitudine, vel sublimitate dictorum, capacitatem Auditorum superaverit, patientiam fregerit, rerum difficultate terruerit, nimia admonitione, reprehensione, castigatione irritaverit, vel alienaverit &c. Utroque enim modo, si scilicet vel non det, quod, & quantum debet; vel nimium det, & quasi dilapidet, non meretur aliquis laudem, ac præmium Dispensatoris Fidelis, & Prudentis sive Discreti: sicut etiam, si non dat suo tempore, quo scilicet Auditor est dispositus & indigus, ut recipiat sanam Doctrinam, aut rectam Disciplinam. Quale autem Præmium Fidelis & Prudens Dispensator, aut quale supplicium infidelis & imprudens recipiat, denunciavit Christus sequentibus verbis. v. 44. *Verè dico vobis, quoniam super omnia, quæ possidet, constituet illum (in Cælo per Visionem Beatificam se totum illi communicando) Quòd si dixerit Servus ille in corde suo: Moram facit Dominus meus venire: & caperit percutere servos & ancillas (id est, quocumque modo offendere, ac lædere graviter) & edere, & bibere, & inebriari (id est, potestate sua abuti ad voluptates & honores) veniet Do-**

minus servi illius in die, quâ non sperat, & horâ, quâ nescit, & dividet eum (separabit nimirum à se, & à Societate Sanctorum) partemque ejus cum infidelibus ponet. Nempe haud aliter, quàm is, qui non crediderit, condemnabitur. Id, quod de Fideli Dispensatore dictum est, aut de infideli ac imprudenti, etiam continget Servo bono, & Fideli; aut econtrâ servo nequam, si non suo tempore, & justâ mensurâ debita obsequia reddat Domino, ac Discretionem utatur: ideo *In omni oblatione tua offeres Sal. Levit. 2. v. 13.*

PUNCT. II. Ulteriùs Discipulis suis, tanquam majorem notitiâ Divinæ Voluntatis habentibus, pro responsione ad Petri quæstionem Christus dixit *v. 47. Ille autem Servus, qui cognovit Voluntatem Domini sui (sicut maximè Religiosi, & in Rebus Asceticis versati agnoscunt) & non preparavit (scilicet seiplum ad faciendam Voluntatem Domini) & non fecit secundum Voluntatem ejus, vapulabit multis. Qui autem non cognovit (cognitione tam clara, ac perfecta, vel qui minus culpabiliter ignoravit) vapulabit paucis.* Tu ergo, qui Divinorum Præceptorum, & gravitatis peccati satis clarâ notitiâ habes, tantò amplius caveas Voluntatis Divinæ transgressionem.

PUNCT. III. Pergit Christus ad Apostolos, & ad eos, qui similia Talenta, ac media propriæ & alienæ Salutis procurandæ acceperunt, loquens: *Omni autem, cui multum datum est, multum quæretur ab eo: Et cui commendarunt multum (ut Curatoribus Animarum, & Superioribus) plus petent ab eo.* Ne ergo esto velut servus nequam & piger, qui Talentum suum in sudario abscondit; sed ad propriam Perfectionem secundum datam Gratiam exardesce, & Zelo flagra

322 *Ab Octava SS. Corp. Christi usque ad Adventum,*
ad alios DEI Amore inflammandos. Ideo subiunxit
Christus. v. 49. *Ignem veni mittere in terram, & quid vo-*
lo, nisi ut accendatur?

MEDITATIO CCCLX.

In Sabbato Mulier Contracta

sanitati restituitur. Luc. 13. v. 10.

PUNCTUM I. *Erat autem docens in Synagoga eorum Sab-*
batis. Et ecce Mulier, quæ habebat Spiritum infirmita-
tis (id est, infirmitatem à malo Spiritu causatam, ut
dicitur v. 16.) Annis decem & octo; & erat inclinata, ut
poterat sursum respicere. Luc. 13. v. 10. Misericordes hæc
Muliere sunt, quorum voluntas ita est inclinata ad
bona terrena, ut eadem semper desiderent, in omni-
bus actionibus intendant, & mentem inter orandum
vel operandum nunquam vel rarò ad DEVM elevent
quibus dici potest: *O curvæ ad terras Anima! An non*
plus, quàm octodecim annis mens tua tali modo est in-
clinata? Adverte autem remedium à Christo adhibi-
tum: Quam cùm videret JESVS, vocavit eam ad se, &
ait illi: Mulier dimissa es ab infirmitate tua. Et imposuit il-
li manus, & confestim erecta est, & glorificabat DEVM.
Sic, quando Christus vocat aliquem ad se, nempe ad
Vitam Religiosam, vel ad Recollectionem animi per
Exercitationes quasdam Spirituales, & quando ma-
num imponit, dando auxilia Gratix, conferendo Be-
neficia, infligendo pænas, erigitur animus, ut sur-
sum respiciat, per Orationem & bonam Intentionem
mentem elevet, & per Aspiraciones ad DEVM Con-
versatio ipsius in Cælo sit.

PUNCT

PUNCT. II. Respondens autem Archisynagogus indignans, quia Sabbato curasset *IESVS*, dicebat turbæ: Sex dies sunt, in quibus oportet operari: in his ergo venite, & curamini, & non in die Sabbati. v. 14. Falsum dicit Archisynagogus: sicut enim *DEVS* semper nobis benefacit, nullo die excepto; sic semper oportet nos operari Opera Bona, & curam gerere Salutis Animæ nostræ. Ne itaque ab hoc finamus nos impediri finistris aliorum iudicijs, oblocutionibus, murmurationibus, &c.

PUNCT. III. Respondens autem ad illum Dominus, dixit: Hypocritæ, unusquisque vestrum Sabbato non solvit bovem suum, aut asinum à præsepio, & dicit adaquare? Hanc autem filiam Abrahæ, quam alligavit Satan, ecce decem & octo annis, non oportuit solvi à vinculo isto die Sabbati? v. 15. & 16. Sic sæpe homines majorem curam gerunt animalium suorum, ex. gr. equi, illum reficiendo, pectendo &c. quam tu Animæ tuæ. Erga Proximum verò considera motivum Amoris, quia est filius non tantum Abrahæ, sed *DEI* Creatoris & Redemptoris.

MEDITATIO CCCLXI.

De Sanato Hydropico.

LUC. 14. v. 1.

PUNCTUM I. Et factum est, cum intraret domum cuiusdam Principis Pharisæorum, Sabbato manducare panem, & ipsi observabant eum. Sic ubique quidem, & semper habemus nostros observatores, præsertim autem apud Principes & præcipuas Personas, atque in mensis ac convivij Sæcularium. Itaque Boni Exempli

X 2

odorem

odorem ubique spargas , honori & famæ tuæ , ac tuorum consulas , & quantum fieri potest , hominum non necessaria consortia , ac convivia fugias.

PUNCT. II. *Et ecce homo quidam Hydropicus erant ante illum* (extra vel intra domum depositus, vel ex Fiducia Amicorum, vel insidiis Phariseorum, ut viderent, num Christus Sabbato curaret) *Et respondens JESVS, dixit ad Legisperitos, & Phariseos, dicens: si licet Sabbato curare? at illi tacuerunt. v. 3.* Sic tempore Sacramenti Communionis, quando Christus intrat domum tuam, expone illi animi tui morbos: & confide, quòd ex illius parte nulla mora collationem Sanitatis sit retardatura. Devita etiam politicam, & malignam Phariseorum taciturnitatem, quando sincere loquendum esset. Nec fide hominum silentio; sed cogita, illud, te recedente, in sinistros sermones erupturum, per quos tamen ab operibus Charitatis non finas te ex vano respectu impediri.

PUNCT. III. *Ipse verò apprehensum sanavit eum, et dimisit. Et respondens ad illos, dixit: Cujus vestram animam aut bos in puteum cadet, & non continuo extrahet illum die Sabbati? Et non poterant ad hæc respondere illi. v. 4.* Multò minùs ergo tuam, vel Proximi Animam differas à peccati lapsu extrahere, vel Purgantes Animas ex Purgatorij puteo eripere, vel ex profundo pravæ consuetudinis educere immersam voluntatem. Cave etiam, ne quemquam à te dimittas eorum, qui opem tuam implorant, nisi sanus & melior factus, & ope tua adjutus sit, licet Sabbato, vel importuno tempore, quieti propriæ destinato, accesserit.

MEDITATIO CCCLXII.

*Christus invitatos ad Humilitatem,
invitantes ad Misericordiam hortatur.*

LUC. 14. V. 7.

PUNCTUM I. Dicebat autem & ad invitatos Parabolam, intendens, quomodo primos accubitus eligerent, dicens ad illos: Cùm invitatus fueris ad nuptias, non discumbas in primo loco, ne fortè honoratior te sit invitatus ab illo; & veniens is, qui te & illum vocavit, dicat tibi: Da huic locum: & tunc incipias cum rubore novissimum locum tenere. Sed cùm vocatus fueris, vade, recumbe in novissimo loco: ut cùm venerit, qui te invitavit, dicat tibi: Amice, ascende superius. Tunc erit tibi gloria coram simul discumbentibus. Considera, quid juxta hanc Parabolam sit in novissimo loco recumbere; nempe inter invitatos ad Cælestes Nuptias in hac vita infimum semper eligere; infimum officium, infimum vestitum, habitationem, tractationem corporis, infimum locum in congressibus, infimam æstimationem, apud homines. Sic Christus pro loco Nativitatis suæ elegit Stabulum, pro Matre, Patre Nutritio, Cognatis, Discipulis, Auditoribus Evangelicæ suæ Prædicationis, infimæ coram Mundo conditionis homines. Mortem subivit Crucis maximè infamem, & in loco maximè infami, inter duos Latrones. Hinc Isaias c. 53. v. 3. appellavit illum *Despectum, & novissimum virorum*. Sequere ergo Exemplum, & Consilium Christi pro tempore hoc brevissimo, quod comparatione Æternitatis longè minus est, quàm unum momentum. Inde autem confur-

X 3

get

get tibi Honor & Gloria per totam Æternitatem, coram omnibus simul recumbentibus Angelis & hominibus.

PUNCT. II. *Quia omnis, qui se exultat, humiliatur; & qui se humiliat, exaltabitur, v. 11.* Si nimirum istud non fictè, sicut apud invitatos convivas fieri solet, sed ex corde fiat; ut quis sentiat, sibi competere novissimum locum, & eundem ex corde appetat quemadmodum Christus erat *Humilis corde. Matth. 11. v. 29.* Ecce ingens Præmium veræ Humilitatis: quod partim confertur in hac vita; quia Humiles in animis omnium rectè sentientium exaltantur, superbi autem humiliantur & contemnuntur: partim in altera Vita; quia eò major es in Cælo, quò Humilior in Terra.

PUNCT. III. *Dicebat autem & ei, qui se invitaverat. Cum facis prandium, aut canam, noli vocare amicos tuos, neque fratres tuos, neque cognatos, neque vicinos divites: forte te & ipsi reinvitent, & fiat tibi retributio. Sed cum facis convivium, voca pauperes, debiles, claudos, & cacos: Beatus eris, quia non habent retribuere tibi: retribuetur enim tibi in Resurrectione Justorum. v. 12.* Ita simplex ac rectus debet esse noster Finis, & Intentio nostra in beneficiis & obsequijs Proximo exhibendis, ut nimirum nihil temporale respiciamus, non amicitiam, non cognationem, non habitationis, aut patrij soli propinquitatem, non divitias, non retributionem; sed præcise DEVM in Proximo, etiamsi iste multa in se habet contemptibilia, & bonis corporis, ac fortunæ destitutus sit. Unde ingratitude hominum non tantum non impedire, sed etiam allicere ad bene faciendum nos deberet. Adverte etiam, quomodo Christus

ipsis quoque convivijs Spirituales & Pios Sermones miscuerit, tum invitanti, tum invitatis præbens salutaria, ac defectibus eorum accommodata monita.

MEDITATIO CCCLXIII.

Invitati ad Cœnam se excusant.

LUC. 14. V. 15.

PUNCTUM I. *Hæc cum audisset quidam de simul discumbentibus, dixit illi: Beatus, qui manducabit panem in Regno DEI. At ipse dixit ei: Homo quidam fecit Cœnam Magnam, & vocavit multos, & misit servum suum horum Cœnæ, dicere invitatis, ut venirent, quia jam parata sunt omnia. Et ceperunt simul omnes excusare. Luc. 14. v. 15.* Considera, per invitatos primùm designatos esse Judæos: nunc designari etiam Christianos, qui Fidem & media plurima acceperunt ad Cœnam Magnam in Regno DEI paratam veniendi: hos autem varia impedimenta sibi assumere, quorum prætextu malitiosè sibi persuadeant, licitum esse, ut à Cœna hac emaneant; vel moraliter existiment impossibile, ut DEO, per Servum suum ad eam vocanti, pareant. *Primus dixit ei: Villam emi, & necesse habeo exire, & videre illam. Rogo te, habe me excusatum. v. 18.* Iste prætendit curam necessariam rerum temporalium: *Et alter dixit: Juga boum emi quinque, & eo probare illa. Rogo te, habe me excusatum. v. 19.* Ille prætendit multitudinem suorum laborum & negotiorum (huic dicitur Ezech. 28. v. 16. *In multitudine negotiationis tuæ repleta sunt interiora tua iniquitate, & peccasti: & eleci te de monte DEI, & perdidisti te.*) *Et alius dixit: Uxorem duxi, & ideo non possum venire.*

venire. v. 20. Hic per voluptates carnales, moraliter amplius inevitabiles, sibi quodammodo impossibiles reddidit accessum. Considera horum trium miserum statum, & gaude, hæc impedimenta à te remota esse, neque illis ullatenus te finas implicari, sed oppone illis amorem Paupertatis, curam Rerum Spiritualem, & fugam omnis voluptatis, quæ sensibus blandiri solet.

PUNCT. II. *Et reversus servus nunciavit hæc Domino suo. Tunc iratus Paterfamilias, dixit servo suo: Exi cito in plateas, & vicos civitatis: & pauperes, ac debiles, & cecos, & claudos introduc huc. v. 21.* Per hos in sensu Literali à Christo designabantur Gentiles, qui, velut prædicti miseri homines, Mundo erant contemptibiles, ideoque indigni censebantur Cœnâ Regni Cælestis. In sensu Morali autem indicatur veritas à Christo manifestata, quinam Beatitudine sint potituri. Matth. v. 3. *Beati Pauperes Spiritu: quoniam ipsorum est Regnum Cælorum.* Et cap. 18. v. 8. *Si autem manus tua, vel pes tuus scandalizat te, abscide eum, & projice abs te: bonum tibi est, ad Vitam ingredi debilem, vel claudum, quàm duas manus, vel duos pedes habentem, mitti in Ignem Æternum. Et si oculus tuus scandalizat te, erue eum, & projice abs te: bonum tibi est, cum uno oculo in Vitam intrare, quàm duos oculos habentem mitti in Gehennam ignis.* Esto & tu inter istos voluntarios Pauperes, teque per continuam sensuum Mortificationem, ac eorum quasi abscissionem, & constantem usûs illiciti inhibitionem, à periculis illis, in quæ alias blanditijs suis præcipitare solent, liberum redde, ut cum invitatis ad Cœnam hanc Magnam admitti merearis.

PUNCT. III. *Et ait servus: Domine factum est, &*

imperasti, & adhuc locus est. Et ait Dominus servo: Exi in vias & sepes: & compelle intrare, ut impleatur Domus mea. Dico autem vobis, quod nemo virorum illorum, qui vocati sunt, gustabit Cenam meam. v. 22. Per illos, quos servus compellit intrare, intellige eos, quibus Deus subtrahit impedimenta divitiarum, honorum, & voluptatum hujus Mundi: & quibus largitus est Auxilia valde Efficacia, & moventia. Pro hac necessitate tibi injecta gaude, & fac ex necessitate, ac piâ violentiâ Virtutem, ut prompta ac devota voluntate DEO servias. Noli negligere Divinam Vocationem, ne & tu excludaris à gustatione Cænæ: quæ nimirum in hac vitâ per Spiritualia Solatia prægustatur; & in altera semper tali desiderio ac fame percipitur, quasi primùm fuisset gustata, ita ut semper novo gustu Voluptas illius sentiatur.

MEDITATIO CCCLXIV.

Christi Sectatores omnibus se abdicent.

LUC. 14. v. 26.

PUNCTUM I. Si quis venit ad me, & non odit Patrem suum, & Matrem, & uxorem, & filios, & fratres, & sorores, adhuc autem & Animam suam, non potest meus esse Discipulus. Luc. 14. v. 26. Id est: nec dignus, nec aptus est fieri, vel manere Discipulus Christi; nec sub ejus Disciplina ad Victórias & Triumphos, de hostibus referendos, erudiri, ac inde ad prædam post relatas Victórias, & ad Æternæ Gloriæ Coronam à Christo velut Magistro ac Duce admitti meretur is, qui, quando Consanguinei, vel proprius appetitus sensitivus inclinant

clinant ad aliquid inhonestum, non se gerit velut eorum hostem & inimicum, & ijs non fortiter repugnat ac generosè resistit. Quod quidem omnes Christi Fideles, maximè autem Religiosi, qui præcipue Christi Disciplinam profitentur, sibi dictum eximent, ut malint quoscunque Propinquos offendere vel contristare; quam in illorum gratiam malum facere, vel bonum debitum intermittere, aut contrariationem proprio appetitui aut cupiditati alicui indulgere.

PUNCT. II. *Et qui non baiulat Crucem suam, & venit post me, non potest meus esse Discipulus.* v. 27. Crucis nostræ sunt quælibet adversa, ac contraria nostræ voluntati, à DEO nobis immissa, aut per obligationem injuncta, aut unde unde provenientia. Rejulare autem est, de Divina Manu illa suscipere, subire, patienter ferre &c. Post Christum venire, est illum sequi, & imitari in odio sui, & suorum, & in ferenda Cruce. Hoc iterum maximè proprium sibi vendicent Religiosi.

PUNCT. III. Quia, qui per Fidei Catholicæ, & præsertim Vitæ Religiosæ Professionem ad Christum venit, quasi turrim Perfectionis ædificare, & bellum contra Mundum, Carnem, ac Principem tenebrarum gerere incipit; ideo ad hoc ædificium perficiendum, & bellum feliciter consummandum, sibi de sumptibus necessarijs providere debet: sumptus autem necessarij sunt, re vel affectu renunciare omnibus bonis corporis, famæ, honoris, & fortunæ, quantum ad evitandum peccatum mortale & veniale, vel ad implendum Divinum Beneplacitum, necessarium est. Hinc, postquam similitudinem de non habente

sufficientes sumptus ad ædificandam turrim, vel vires ad bellum, Christus adduxit, subjungit: *Sic ergo omnis ex vobis, qui non renunciat omnibus, quæ possidet, non potest meus esse Discipulus.* v. 33. Exequere ergo tres conditiones, quas in prædicta Lectione vel Concione sua tribus his Punctis propositas, Christus requirit à suo Discipulo, præsertim eo, qui altiorem Perfectio- nis Scholam profitetur, & Disciplinæ ejus militari sub Vexillo Crucis jam adscriptus, sub tam præclaro Du- ce Stipendia meretur, ut omnes homines illius Suavi Dominio subijciat, ac crudeli Dæmonis potestati eri- piat. Etiam si enim primo intuitu & quoad speciem singulæ conditiones videantur difficiles, & graves, revera tamen non sunt: quia odium prædictum Con- sanguineorum & propriæ Animæ, revera est Verus & Syncerissimus Amor. Labor in ferenda Cruce brevis, & levis est, ipsèque Christus Crucem suble- vat, & vires roborat. Pro bonis temporalibus red- dit æternos Thesaurus in Cælo: Pro honore & glo- ria corruptibili, Honorem & Gloriam incorruptam, & nunquam corrumpendam. Præterea Christus sub Vexillo suæ Crucis militantes Discipulos amat, beni- gnè habet, promissa stipendia fideliter solvit, Spolia, Triumphos, & Gloriam cum ipsis dividit, & Vitam illis perpetuam servat. Econtrariò Diabolus, cujus necesse est, ut sis discipulus, si Christi Discipulus non es, etiam si ad divitias, honores, & voluptates in- vitet, hæc omnia solum promittit, & falsò ostendit, non concedit, nec relinquit; sed pro his discipulos suos durè habet, crudeliter tractat, & quidem per totam Æternitatem, nec illis aliud, quàm vincula, car- cerem, mortem, & supplicia, pro obsequijs sibi præ- stitis reddit.

MEDI-

MEDITATIO CCCLXV.

Christus prædicat in Encaniis.

Joan. 10. v. 22.

PUNCTUM I. *Facta sunt autem Encania in Jerosolymis & hyems erat. Et ambulabat JESVS in Templo porticu Salomonis. Circumdederunt ergo eum Judai, & dicebant ei: Quousque animam nostram tollis? Si tu es Christus, d. c nobis palam. Respondit eis JESVS: Loquor vobis, & non creditis; Opera, quæ ego facio in Nomine Patris mei hæc testimonium perhibent de me. Joan. 10. v. 22. Sic Opera nostra Bona de nobis testimonium perhibeant, nos esse Filios DEI Adoptivos; quemadmodum Opera Christi Miraculosa de illo testimonium perhibuerunt eum esse Filium DEI Naturalem. Sine operibus enim nec laudem apud homines, nec fidem, folis verbis nos jactantes, obtinebimus; nec apud DEVM Hæreditatem Æternam merebimur. Sicut enim Judæis aliquando Christus dixit: Si Filij Abrahæ estis, Opera Abrahæ facite: Ita si Filij DEI esse volumus, & Hæredes DEI, Cohæredes autem Christi, Opera DEI faciamus.*

PUNCT. II. *Sed vos non creditis, quia non estis ex Ovibus meis (id est, quia non vultis esse ex Ovibus meis, meam vocem audientibus) Oves meæ Vocem meam audiunt (audire autem est credere, & obedire Doctrinæ Christi) & Ego cognosco eas, & sequuntur me (id est, Exemplum meum) Et Ego Vitam Æternam do eis, & non rapiet eas quisquam de Manu mea. v. 26. Esto & tu ex Ovibus Christi. Si audis Vocem docentis, & seque-*

ris Exemplum præeuntis, agnoscat te, ut dirigat te, & pascat, vitamque tuam servet, & protegat contra rapaces lupos, & insidias Diaboli.

PUNCT. III. *Pater meus, quod dedit mihi* (communicando suam Naturam Divinam) *majus omnibus est* (id est, omnibus rebus creatis) *& nemo potest rapere de Manu Patris mei*: nemo enim per suam infidelitatem, vel invidiam potest eripere id, quod mihi dat, quò minus sim Filius DEI Naturalis. Sic etiam Gratia Adoptionis in Filium DEI est majus Bonum omnibus bonis creatis; & hanc nemo potest eripere, nisi ipsi velimus eam perdere per consensum in peccatum. *Ego & Pater Unum sumus.* v. 30. Scilicet sumus Unum per eandem Naturam. Nos sumus Unum per Gratiā, quā reddimur consortes Divinæ Naturæ. Itaque idem etiam sentiamus, & idem velimus, & omnem separationem ac divisionem horreamus.

MEDITATIO CCCLXVI.

Continuatio Prædicationis.

Joan. 10. v. 31.

PUNCTUM I. *Sustulerunt ergo lapides Judæi, ut lapidarent eum. Respondit eis JESVS: Multa Bona Opera ostendi vobis ex Patre meo: propter quod eorum Opus me lapidatis?* Joan. 10. v. 31. Hóccine meis Naturæ vires excedentibus Operibus, ac Beneficijs à vobis promeritus sum, ut me lapidare velitis? Simili modo DEVS ex nobis quærere posset: Hóccine meis Beneficijs promeritus sum, ut me vestris peccatis quotidie impetere, atque obruere non vereamini? At tu non si-

mili

mili modo retribuas DEO mala pro Bonis. Si veni
homines mala pro beneficijs tuis tibi reddant, cogita
Discipulum non eſſe ſupra Magiſtrum, & te non eſſe
majorem Domino tuo.

PUNCT. II. *Reſponderunt ei Judæi: De Bono Opere
non lapidamus te, ſed de blaſphemia: & quia tu homo
ſis, facis teipſum DEVM. v. 33. Contrarium fecit Chriſtus:
nempe cùm DEVS eſſet, fecit ſeipſum hominem.
Quia Cùm in Forma DEI eſſet, non rapinam arbitratus eſſe
eſſe ſe æqualem DEO, ſed ſemetipſum exinanivit, in ſimilitu-
dinem hominum factus, & habitu inventus, ut homo.
Philipp. 2. v. 6. Verùm nos, ſicut primi Pãrentes no-
ſtri volebant eſſe ſicut Dij, ſic per congenitam ſuper-
biam ſemper volumus eſſe majores, quàm ſimus. Imi-
tare ergo Chriſtum pro ſuperbia tua ſatiſfacientem
& infra omnes te demitte: nec ſuper quenguam te
effer. Et quia ſoli DEO debetur Honor & Gloria
cave, ne te DEVM facias, hæc tibi appetendo.*

PUNCT. III. *Reſpondit ei JESVS: Nõne ſcriptum
eſt in Lege veſtra: quia ego dixi: Dij eſtis? Si illos dicitis
DEOS, ad quos Sermo DEI factus eſt, & non poteſt ſolvi
Scriptura: quem Pater Sanctificavit, & miſit in Mundum
vos dicitis: quia blaſphemas: quia dixi; Filius DEI ſum.
Si non facio Opera Patris mei, nolite credere mihi: ſi autem
facio, & ſi mihi non vultis credere, Operibus credite. v. 34.
Sicut Chriſtus ex eo, quia à Patre Sanctificatus eſt
per Sanctitatem increatam Naturæ Divinæ, & crea-
tam, ſcilicet per Gratiam Sanctificantem, ſibi ſpe-
ciali jure debitam, oſtendit, ſe Filium DEI eſſe, adeo
que DEVM: ſic illud: Dixi: Dij eſtis: cura, ut de te cum
veritate dicatur per ſemper inhærentem tibi Gra-
tiam Sanctificantem, quâ evadis conſors Divinæ Na-
turæ.*

turæ: & ut Opera, Filij DEI propria, hanc veritatem confirmet. Deinde perpende, quòd, sicut Opera Miraculosa Christi merebantur Fidem, sic Opera Meritoria, & Satisfactoria mereantur Charitatem. Intuitu horum nobis re ipsa dicit: Si me non vultis amare propter me, abstrahendo à meis Operibus, & Beneficijs, propter Opera & Beneficia præstita amate.

MEDITATIO CCCLXVII.

De Inventione Ovis perditæ.

LUC. 15. V. 1.

PUNCTUM I. Erant autem appropinquantes ei Publicani, & peccatores, ut audirent illum. Et murmurabant Pharisei & Scribæ dicentes: Quia hic peccatores recipit, & manducat cum illis. LUC. 15. V. 1. Non Phariseos & Scribas, sed ipsos peccatores imitare, quos peccando secutus es. Appropinqua DEO per Pænitentiam, & audi illum per Obedientiam Mandatorum, ac pete inter peccatores recipi in Sinu Divinæ Misericordiæ, quia DEVS peccatores recipit: Cor enim Contritum, & Humiliatum non despiciet, & cum receptis in Gratiam manducabit, sive in Mensa Eucharistica, sive in Mensa Cælesti, ubi transiens etiam ministrabit illis; sive in Mensa Spiritualis Solatij: Secura enim Mens, quasi Juge Convivium.

PUNCT. II. Et ait ad illos Parabolam istam, dicens: Quis ex vobis homo, qui habeat centum oves, & si perdiderit unam ex illis, nonne dimittit nonaginta novem in deserto, & vadit ad illam, quæ periérat, donec inveniat eam? V. 3. Et cum invenerit eam, imponit in humeros suos gaudens.

V. 5.

v. 5. Sic DEVS non tantum innumeram multitudinem Angelorum reliquit in Cælo, & Genus Humanum in terra perditum quæsit, donec inveniret, sub Crucis onere humeris imponeret: sed & te in Regio Vate Pf. 118. v. ult. precantem: *Erravi, sicut vis, quæ peristi: quare Servum tuum*: Suavi & efficaci modo, velut humeris portans, ab errore viæ tuæ vocavit. Quid nî igitur & tu singulari studio deinceps cures Pastori tuo semper adhærere, eumque Duce sequi, id unum sollicitus, ut à Piorum Cætu, sive Vita Communi, nunquam ad ullam singularem & proprio appetitui accommodatiorem vivendi rationem deflectas. Gratus etiam agnosce Beneficium, quo Deus te humeris suis imposuit, protegendo, ne frequentius ad lapidem offenderes pedem tuum, & faciendo, in via Mandatorum DEI deficeres: utque hoc Beneficium tibi deinceps etiam præstare pergat, studeas ex eius Ovibus Dilectis.

PUNCT. III. *Et veniens domum, convocat amicos & vicinos, dicens illis: Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam, quæ periërat. Dico vobis: Quòd ita Gaudium erit in Cælo, super uno peccatore Penitentiam agente, quàm super nonaginta novem Justis, qui non indigent Penitentia*
 v. 6. Non quidem erit istud Gaudium de Conversione majus, quàm Gaudium de Perseverantia nonaginta novem Justorum: erit tamen Gaudium aliquot Speciale, quod speciali modo recreabit Angelos, & Animas Beatas in Cælo, quo non delectat Gaudium de Perseverantia multitudinis Justorum. Unde et opposito poterit etiam colligi ingens tristitia de aversione Justi à DEO. Itaque tam bene meritis Patroni & Tutoribus tuis non tristitiam, sed gaudium affertur

tuâ & multorum à te reductorum hominum Conversione.

MEDITATIO CCCLXVIII.

Parabola de Filio Prodigio.

LUC. 15. V. 11.

PUNCTUM I. *Ait autem* (aliâ Parabolâ explicans Gaudium super uno peccatore Pœnitentiam agente) *Homo quidam habuit duos filios, & dixit adolescentior ex illis Patri* (utpote sicut junior, ita imprudentior; quemadmodum omnis peccans est imprudens) *Pater, da mihi portionem Substantiæ, quæ me contingit. Et divisit illis Substantiam* (quâ utendum fuisset ad negotiandum; sicut Gratiam Sanctificantem & Habitus Supernaturales Virtutum DEVS in hac vita secundum portiones proportionatas Meritis distribuit, ut eas per Opera Virtutum augeamus) *Et non post multos dies congregatis omnibus adolescentior filius peregrè profectus est in regionem longinquam, & ibi dissipavit Substantiam suam vivendo luxuriosè.* Sic omnis peccans mortaliter, dissipat Substantiam suam, nempe Gratiam Sanctificantem, Charitatem, & omnes Virtutes Morales, omniâque præcedentia Merita. Idque contingit, quia à Cælestis sui Patris conspectu longius discedit per oblivionem Divinæ Præsentia. Ne ergo tu tantorum Bonorum jacturam facias pro voluptate, aut bono temporali levissimo; sed DEVM tibi semper præsentem statue, & magni æstima tibi divisam Substantiam, finemque divisione intentum, ut non solum non dissipet, sed augeas Substantiam Paternam.

Y

PUNCT.

PUNCT. II. *Et postquam omnia consummasset, factus est fames valida in regione illa, & ipse cepit egere. Et adhesit uni civium regionis illius. Et misit illum in vilam suam, ut pasceret porcos. Et cupiebat implere ventrem filiquis, & nemo illi dabat. v. 14.* Considera miserum statum peccatoris. Amisâ enim Gratiâ, & Habitibus Supernaturalibus, Voluntas non amplius excitatur Gustibus Spiritualibus Rerum Divinarum & Piarum Exercitationum. Et quia homo sine gaudio & pabulo Animæ esse non potest, sicut non potest esse sine cibo, ideo incipit servire Appetitui sensitivo iste autem jubet pascere porcos, sensibus nimirum bestialibus pabulum præbere, eodémque pabulo nempe filiquis voluptatum, sensus oblectantium, cupit etiam Voluntas saturari; quas dum ad satietatem non obtinet (neque enim Voluntas potest cum peccatis communi cibo saturari) hinc algore & fame boni alicujus, quo satiari se posse sperat, cruciatur, & multumque ignobili servitute ac turpissimarum voluptatum, velut filiquarum desiderijs, despicabilis redditur ac illarum continuâ fugâ, & celeri transitu magis affligitur, quàm satiatur. Pudeat ergo Ingenium ac DEO genitum Filium tam foedæ servitutis, tædæ tam inhonestæ, molestæ, ac insatiabilis famis.

PUNCT. III. Considera, quomodo Gratia, excitans ad Pœnitentiam Justificantem, homini peccatori proponat felicitatem eorum, qui DEO servant amore Filiali; & etiam eorum, qui DEO servant amore Mercedis Æternæ, & ideo Mercenarij vocari possunt. Vicissim verò considera, quomodo etiam proponat propriam infelicitatem, & periculum æterni interitus. Unde peccator ad sanio rem mentem,

PUNCT.

ad rationem suam rediens, istaque secum perpendens, concipit propositum Pœnitentiæ, & ineundæ cum DEO novæ Amicitia; ut indicant illa verba: *In se autem reversus dixit: Quanti Mercenarii in domo Patris mei abundant Panibus* (id est, Cibis & Medijs Spirituibus ad augendam & nutriendam Gratiam, ac Gustibus, & Solatijs veris & utilibus ad Vitam) *Ego autem hic fame pereo! Surgam* (à peccatis meis, in quibus jaceo) *& ibo ad Patrem meum, & dicam ei: Pater, peccavi in Cælum & coram te* (nempe in DEVM, qui in Cælis est, & qui Pater est nostrî amantissimus) *jam non sum dignus vocari filius tuus: fac me sicut unum de Mercenarijs tuis* (nempe non sum dignus Gratiâ Filiorum, & Favoribus eorum, qui Amore Filiali tibi serviunt; fac, ut siam capax Mercedis Æternæ, & per obsequia mea, tibi deinceps præstanda, illam merear) Pro hac Gratia excitante, tibi & alijs peccatoribus semper concessâ, gratias age, eamque tibi, & alijs precare. Observa etiam formulam Corde Contrito & Humiliato eliciendi dolorem de peccatis, quæ in eo consistit, ut doleas de DEO offenso, ut Patre summè Bono & Amabili; teipsum despicias, & proponas DEO servire, etiam sine specialibus Favoribus Filiorum.

MEDITATIO CCCLXIX.

Continuatio ejusdem Parabolæ.

Luc. 15.

PUNCTUM. I. *Et surgens venit ad Patrem* (nimirum deserens consuetudinem peccandi, ipsûmque peccatum, gressibus & meritis Bonorum Operum venit

Y 2

peccator

peccator ad DEVM, & impetrat Auxilia Actualia
 Pœnitentiæ ad Gratiam recipiendam) Cùm autem
 huc longè esset (quia nondum egit sufficientem Pœni-
 tentiam) vidit illum Pater ipsius (nempe DEVS oculis
 Misericordiæ illum respexit) & Misericordiâ motus
 & accurrens cecidit super collum ejus, & osculatus est eum
 Luc. 15. v. 20. Idem facit DEVS, quando ex Misericordiâ
 appropinquat peccatori per Gratiam Cooperantem & Efficacem, & quando alliciendo ad Spem
 Veniæ illum jam Amore Beneficentiæ complectitur,
 ac deosculatur. Simili modo surge & tu. Veni ad
 Patrem. Concipe Spem & Fiduciam Veniæ ac Misericordiæ
 Paternæ; & dignum te redde Osculo Paterno, & precare: *Osculetur me Osculo Oris sui.* Cant.
 V. I.

PUNCT. II. *Dixitque ei filius: Pater, peccavi in Cœ-
 lum, & coram te, jam non sum dignus, vocari filius tuus.*
 v. 21. In his verbis includitur, & significatur actus
 Perfectæ Contritionis, quæ mox meretur Gratiam
 Justificationis, ex Amore DEI, ut Optimi Patris, &
 ut Majestatis Infinitæ, qualis in Cælo videtur, & con-
 litur, ac amatur à Beatis, & ob quam causam humiliter
 rogatur Venia de commisso peccato, idque sum-
 mè displicet. Unde hujus Contritionis effectus pro-
 prius ac verus sequentibus verbis describitur: *Dixit
 autem Pater ad servos suos: citò proferte Stolam primam (id est
 est, eandem vel similem Gratiam, quâ prius, velut
 talari toga, Anima contegebatur) & induite illum, &
 date Annulum in manu ejus (pretio & splendore annulorum
 manu significatur pretium & splendor Bonorum Operum,
 rum, qui per peccatum interciderat, & ad pristinum
 valorem per Justificationem restituitur) & Calcet*

menta in pedibus ejus (his denotatur Protectionis, & Auxilij Divini favor, ad Viam Mandatorum inoffenso pede decurrendam, & progressum in Virtutibus faciendum) *Et adducite Vitulum saginatum, & occidite, & manducemus, & epulemur.* Hac convivali Lætitia denotatur mutuuum Gaudium, quod habet DEVS & Angeli super uno peccatore Pænitentiam agente, & quod nascitur in animo peccatoris, cui Secura Mens est, quasi Juge Convivium. Potes per hunc Vitulum & Epulationem etiam intelligere Christum in Cruce occisum, & per S. Communionem, vel per Passionis, rursus Animam reficientis, participationem, in Convivium nobis appositum. Ex his perpende Misericordiam & Charitatem DEI erga peccatorem, Pænitentiam agentem, dantis media Justificationis, & tam perfectè condonantis peccata. Age itaque gratias DEO pro istis Medijs, & eorum frequentem usum tibi propone; nec contentus ipse ad Patrem per Pœnitentiam rediisse, alios etiam ejusmodi Filios Prodigos, Peccatores inquam, ad Patrem reducere, & ad veram Pœnitentiam impellere assabora; aut si id Officij tui vel Statûs ratio non admittet, eam per Orationem tuam saltem, & Bona Opera illis impetrare stude.

PUNCT. III. Considera, quòd, licèt per Pœnitentiam Justificantem tam perfectè remittantur peccata, & ea tantum Gaudium DEO & Angelis pariat, ut is, qui nunquam peccavit, quodammodo, invidere possit; huic tamen, qui cum veritate ad Patrem dicere potest: *Eecce tot annis servio tibi, & nunquam Mandatum tuum praterivi.* v. 29. imprimis Paternas Blanditias DEVS exhibeat (ut indicatur per verba ista: *Pater ergo illius capit rogare illum*) & ita etiam respondeat:

Y 3

Fili

Fili, tu semper mecum es, & omnia mea tua sunt. O quantum hæc verba Gaudium parere debent in animo continentis suam Innocentiam, quantam gratiarum actionem, quantam sollicitudinem Perseverantiam, quantam Fiduciam, & Spem Præmij! E contra quantum dolorem, pænitudinem, humilitatem, & fidem in animo tuo excitent, si nequeas dicere: *Et tot annis servio tibi &c;* sed si brevi solum tempore viêris optimo Patri, & frequenter Mandata ejus præteriveris!

MEDITATIO CCCLXX.

De Villico iniquitatis.

LUC. 16. v. 1.

PUNCTUM I. *Dicebat autem ad Discipulos suos: Hic quidam erat dives, qui habebat Villicum, & hic dissipatus est apud illum, quasi dissipasset bona ipsius.* Luc. 16. v. 1. Per hunc Villicum designatur homo, qui unius peccato mortali dissipat Bona Supernaturalia Gratia Sanctificantis, & omnium Habituum dependentium à Gratia: Et qui Bona Naturalia animi vel corporis ex.gr. Ingenium, Intellectum, Scientias, Valetudinem corporis, ejus integritatem, membra, potentias internas & externas malè usurpat, vel ad fines malos: qui etiam officium sibi commissum malè administrat. Hic Villicus diffamatur apud DEVM per ipsius universalem Scientiam certissimam & inevitabilem, quæ minimæ quæque culpæ illi sunt perspectæ. Perpetua de itaque, qualia & quanta bona Villicationi tuæ commissa sint; quid & quantum dissipaveris; & pro quantum villicus

vilibus rebus, voluptatibus, aut honoribus.

PUNCT. II. *Et vocavit illum: & ait illi: Quid hoc audio de te? Redde rationem Villicationis tuæ: jam enim non poteris villicare.* v. 2. Bis Villicum Dominus vocat ad reddendam rationem Villicationis suæ. 1. quando illum evocat ex hac vita, dum Anima è corpore egreditur in eodem loco, quò fit dissolutio unionis. 2. quando illum vocat ad Judicium Universale in Valle Josaphat. In utroque Judicio, nimirum Particulari & Universali, quælibet minima dissipatio innotescit Judici, & pro qualibet decernitur proportionata pæna; quæ ubi aliquando decreta fuerit, non mutatur Sententia in æternum. Itaque Dominus exigens rationem Villicationis de toto tempore vitæ nostræ est Omniscius, infinitè Justus in præmiando & puniendo, & Immutabilis sive Inflexibilis in judicando. Idem in Universali Judicio per Omnipotentiam suam in momento infundit singulis hominibus notitiam distinctam & claram omnium actionum, præmio vel pænâ dignarum, à toto Genere Humano præstitarum: ut omnibus pateat, Domini Rationem exigentis æquitas, & Villici dissipantis iniquitas; sicut & boni Villici Probitas ac Fidelitas.

PUNCT. III. Postquam Villicus, convocatis debitoribus Domini sui, debita sua imminuit, ut à Villicatione amotus, in domos eorum reciperetur; *Laudavit Dominus Villicum iniquitatis, quia prudenter fecisset.* Et subjecit: *Et Ego Vobis dico: Facite vobis amicos de Mammona iniquitatis: ut, cum defeceritis, recipiant vos in Æterna Tabernacula.* v. 9 Laudavit Dominus Villicum iniquitatis non absolutè, sed respectivè & juxta Prudentiam mundanam hujus Sæculi, quæ non attendit,

an juſtè, an injuſtè agat, modò providè agat; hanc autem Prudentiam, ſimul cum Juſtitia jungendam docuit Chriſtus imitandam eſſe à Filijs Lucis, qui propter ſuam avaritiam & immiſericordiam reprehendebat; ut nimirum, non quidem poſt redditam rationem Villicationis (quia tunc nimis ſerò id fieret ſed dum tempus eſt, de Mammona iniquitatis, id eſt de bonis ſuis, vel iniquè acquiſitis, vel ad iniquitates & peccata ſervientibus, Eleemoſynas Pauperibus elargirentur: ut intuitu earum DEVS conferret Auxilia Efficacia Pœnitentiæ Juſtificantis. Sic enim ad hæc obtinenda pauperes illi, quorum miſeria ſublevatur, adiumento ſunt; & ideo ipſi quodammodo dicuntur, ſuos Benefactores recipere ad Æterna Tabernacula. Si autem Eleemoſyna, aut aliud opus Miſericordiæ corporalis, ſive corpori Proximi præſtitum, tam utile & efficax eſt ad impetranda Mediæ Juſtificationis; quantò magis erunt opera Miſericordiæ Spiritualis, Vivis vel Defunctis præſtitæ? Et Villico iniquitatis profuit iniuſta debitorum Domini ſui remiſſio; quantò magis proderit, ſi remittamus debitoribus noſtris, ad hoc, ut & ipſe DEVS dimittat nobis debita noſtra?

MEDITATIO CCCLXXI.

De Divite Epulone, & Lazaro.

LUC. 16. v. 19.

PUNCTUM I. *Homo quidam erat Dives, qui induebatur Purpurâ & Byſſo, & epulabatur quotidie ſplendide. Erat quidam Mendiculus, nomine Lazarus, qui jacebat*

ianuam ejus, ulceribus plenus, cupiens saturari de micis, quæ cadebant de mensa Divitis, & nemo illi dabat: sed & canes veniebant, & lingeabant ulcera eius. Factum est autem, ut moreretur Mendicus, & portaretur ab Angelis in Sinum Abrahamæ (id est, ad Limbum Patrum) Mortuus est autem & Dives, & sepultus est in Inferno. Luc. 16. v. 19. In hac Historia, modo Parabolico & Allegorico à Christo recensitâ, ut avaros Judæos ad Misericordiam iterum, sicut in præcedenti Parabola, pelliceret, considera miserum statum eorum, qui in hac vita voluptatibus, & prosperitatibus fruuntur; & felicem eorum, qui Paupertate, Doloribus, & Contemptu premuntur. Illorum enim gaudia sunt momentanea, & supplicia æterna; istorum verò adversa sunt similiter momentanea, & Gaudia Æterna. Hanc mutationem Mors velocissima, & ideo infelicissima; vel Felicissima adducit. Vide ergo, ut prudenter eligas.

PUNCT. II. Elevans autem oculos suos, cum esset in tormentis, vidit (oculis mentis) Abraham à longè, & Lazarum in Sinu ejus. v. 23. Nimis serò oculi elevantur in tormentis; hinc potiùs oculi jam nunc avertendi sunt à vanitate & voluptate hujus Mundi, & elevandi in Cælum ad Cælestia Gaudia procuranda, ne veniamus ad tormenta. Considera etiam, quantum hoc sit futurum tormentum Damnatorum, videre & scire, tam multos Cælestibus Gaudijs perfrui, se autem ab illis elongatos, & in tormentis positos ob voluptatem jam præteritâ, & brevissimo tempore perceptâ, vel ob adversitatem aut molestiam brevissimam recusatâ, gravissima quæq; pati. Atque hoc tormentum, quod pæna Damni vocatur, longè gravius est, quàm omnis pæna Sensûs; videre scilicet magnitudinem &

æternitatem Doni amissi, facilitatem & efficaciam neglectorum Mediorum illud obtinendi, vilitatem & brevitatem boni, per peccatum mortale quæsi.

PUNCT. III. *Et ipse clamans (id est, vehementissimè desiderans) dixit: Pater Abraham, miserere mei, mitte Lazarum, ut intingat extremum digiti sui in aquam, ut refrigeret linguam meam, quia crucior in hac flamma.*
24. Hæc, quia nec Anima Lazari, nec Anima Epulonis corporibus suis erant unitæ, Parabolicè & Allegoricè dicta sunt: iisque significatur, Animam Epulonis vehementissimè desiderâsse quodvis levissimum doloris sui lenimen, & levamentum, quod sperabat miseratione Lazari sibi præstandum; erga quem tamen ille fuerat paulò antè tam immisericors, quamvis & ipse esset Filius Abrahæ, atque ad eodè Progenitore, à quo Dives Epulo, descenderet. Post Resuscitationem corporum autem, de vero ardore linguæ ac sitis prædicta verba intelligi possunt. Considera itaque gravissimam pœnam Sensûs, quæ prius in sola Anima, deinde etiam in corpore post Resurrectionem Mortuorum sustinenda erit: & quomodo vel maximè pœnæ conformentur peccatis, ut, per quæ quis peccavit, per eadem puniatur. Quia nempe Dives quotidie epulabatur splendidè, oblectans linguam, & immisericors erat erga Lazarum; ideo torquetur maximè in lingua; & cui micæ etiam de Men-

sa sua cadentes negabat, ab hoc jam nec guttam aquæ impetrat.

MEDITATIO CCCLXXII.

Continuatio eiusdem Historiæ.

LUC. 16.

PUNCTUM I. *Et dixit illi Abraham : Fili recordare , quòd recepisti bona in vita tua , & Lazarus similiter mala : nunc autem hic consolatur , tu verò cruciaris. V. 25.* Hæc verba non solatium , sed ingens Animæ tormentum afferunt , quale est , per totam Æternitatem recordari , & animo volvere , quòd bona vitæ temporalis jam transierint , & solus remaneat cruciatus æternus ; & quòd mala Beatorum similiter jam transierint , illi verò nunc fruuntur Æternis Gaudijs & Solatijs. Diligenter autem inter se compara hujus vitæ felicis vel infelicis Brevitatem , & alterius felicis aut infelicis Æternitatem , per quam nec Beati possunt transire ad statum infelicem , nec Damnati ad statum felicem. Et ideo Abraham hæc subiecit : *Et in his omnibus (scilicet inter Solatia Lazari , & cruciatus Divitis , inter Sinum Abrahæ & Infernum , in quo Epulo sepultus est) inter nos & vos Chaos magnum firmatum est : ut si qui volunt hinc transire ad vos , non possint (id est , nulli sint , qui absolutè & efficaciter velint) neque inde huc transmere. Hæc Veritas semper obversatur Damnatis , eosque desperatione æterna torquet.*

PUNCT. II. *Rogo ergo te , Pater , ut mittas eum in domum Patris mei. Habeo enim quinque fratres , ut testetur illis , ne & ipsi veniant in locum hunc tormentorum. V. 27.* Hæc verba non ex Charitate Fraternali , ac commiseratione proveniunt , sed ex metu proprii cruciatûs tibi

fibi augendi prolata sunt, ex eo, quòd fratres suos pravo exemplo seduxerit. Considera ergo, quomodo illi, qui in hac vita prava societate, exemplo, cooperatione, sibi mutuò causa Damnationis fuerunt sibi etiam sint futuri causa graviorum suppliciorum odiorum, rixarum, imprecationum. &c. In semetipso morali indicatur etiam, quomodo Anima Damnata optet, ne jungatur corpori, & in quinque Fratribus suis, nempe quinque Sensibus corporeis, nova supplicia pati cogatur. Considera ergo, quænam illa sint supplicia quinque externorum, sive corporeorum Sensuum, & quomodo eadem in Inferno Anima frustra cupiat evitare; sed evitare ea debuisset, & potuisset, si suos sensus, cum corpori adhuc unita erant, cohibuisset.

PUNCT. III. *Et ait illi Abraham: Habent Moysen & Prophetas; audiant illos. At ille dixit: Non, Pater Abraham: sed si quis ex Mortuis jêrit ad eos, Penitentiam agent. Ait autem illi: Si Moysen & Prophetas non audiant, neque, si quis ex Mortuis resurrexerit, credent. v. 29.* Considera, quantum etiam hoc sit futurum tormentum Damnatorum, quando recordabuntur, quòd habuerint sufficientia Media ad Salutem, quòd fuerint in S. Scriptura bene versati, vel quòd habuerint Moysen, nempe Superiores; & Prophetas, nempe Concionatores, Adhortatores &c. Et quòd tamen nec S. Scripturæ oraculis, nec Superiorum mandatis, nec quorumcunq; hominum commonitionibus, adhortationibus, consilijs &c. obediverint. Tu autem, dum temerarius es, noli obdurare cor tuum. Noli negligere Media ordinaria Salutis, nec alia extraordinaria, miraculosa &c. requiras, aut frustra expectes; quandoquidem

quidem ista illis non sunt efficaciora, nec unquam facile impetranda.

MEDITATIO CCCLXXIII.

*Matrimonij Vinculum indissolubile,
& Præstantia Cælibatûs.*

Matth. 19. v. 3. Marc. 10. v. 2. Luc. 16. v. 18.

PUNCTUM I. *Et accesserunt ad eum Pharisei, tentantes eum & dicentes: Si licet homini dimittere Vxorem suam quacunque ex causa? Qui respondens ait: Non legistis, quia, qui fecit hominem ab initio, Masculum & Fæminam fecit eos? Et dixit: Propter hoc dimittet homo Patrem, & Matrem, & adhærebit Vxori suæ, & erunt duo in carne una (unione Contractûs Matrimonialis consummati, & ab Auctore Naturæ firmati) Itaque iam non sunt duo, sed una Caro. Quod ergo DEVS conjunxit, homo non separaret. Matth. 19. v. 3. scilicet separatione vinculi, quæ solùm in Lege Mosaica à Deo per Moylen in certis casibus permessa erat, ob duritiem Judæorum adversùs Uxores suas; in Lege Gratix autem rursus abrogata, & in eundem statum, quo ad Mundi initium fuerat, restituta est. Neque enim poterat in Lege Naturæ, & Ab initio Creaturæ, sive Creationis Generis Humani, Vinculum Matrimonij ullo pacto, aut contrahentium consensu dissolvi. Hinc itaque collige, si Vinculum Matrimonij consummati inter Conjuges, Lege Naturæ, & Lege Gratix (quando inter Baptizatos contractum est) insolubile statuitur, quia ambo sunt una Caro; quantâ curâ servanda sit Unio inter hominem & DEVM, quia ambo sunt unus Spiritus, quando*

quando quis per Baptismum fit Membrum Ecclesie, Christo indissolubili Vinculo desponsata? (cujus indissolubilis Vinculi signum est ipsum Matrimonium Christo institutum.) Idem sentiendum, quando etiam per Gratiā Sanctificantem Anima DEO unitur, & fit consors Naturæ Divinæ: denique etiam, quando Anima per Vota Religiosa DEO desponsatur. Cur ergo, ut quia Vinculum Triplex difficilè rumpitur. Triplex illud Vinculum nunquam rumpatur, cum quodlibet eorum longè majora Bona afferat, quàm Vinculum Matrimonij Carnalis. Per Unionem enim inter Christum, & inter Membra Ecclesie, Christo per Baptismum unitæ, homini communicatur Fructus Sacramentorum, Sacrificiorum, & Meritorum Christi ac Ecclesie, si ab ipso met obex non ponatur. Per Unionem Gratiæ Sanctificantis homini communicantur Dona & Fructus Spiritus Sancti in hac vita, & Æterna Felicitas in altera. Per Vinculum Religiosæ Professionis, sive Votorum Religionis communicantur omnia Bona, annexa Vitæ Religiosæ. Quod ergo DEVS conjunxit, homo non separet.

PUNCT. II. *Dicunt ei Discipuli eius: Si ita est causa hominis cum Uxore, non expedit nubere. Qui dixit illis: Non omnes capiunt Verbum istud: sed quibus datum est.* Matth. 19. v. 10. Ecce quàm clarè Christus approbet Discipulorum assertionem. Considera ergo, quare non expediat. Quia Bona Matrimonij comparatione Vitæ Cælibis sunt exigua; onera verò, & incommoda sunt gravissima, nec relaxatione Vinculi unquam amplius, nisi per mortem, facilè evitari possunt. Unde Matrimonium à duplici Jugo dicitur Conjugium, quia uterque Conjux Jugum subit, & per dissolutiones

sensiones, contentiones, rixas &c. sæpe in diversa trahit. Gratias age DEO, quòd tibi dederit ipsâ utilitatis experienciâ capere Verbum istud: & ideo alacriter fer Jugum Christi, de quo ipse ait: *Jugum meum suave est.* Matth. II. v. 30.

PUNCT. III. *Sunt enim Eunuchi, qui de matris utero sic nati sunt: & sunt Eunuchi, qui facti sunt ab hominibus: & sunt Eunuchi, qui seipsos castraverunt propter Regnum Cælorum.* v. 12. Per ultimos intelliguntur, qui ex Voti obligatione nequeunt licitè contra Continentiam agere. His autem in Præmium promittitur Regnum Cælorum, & specialis Laureola in Regno Cælorum, & Media efficaciora, ac securiora Regni Cælorum. Nam *Qui sine Vxore est, sollicitus est, quæ Domini sunt, quomodo placeat DEO. Qui autem cum Vxore est, sollicitus est, quæ sunt Mundi, quomodo placeat Vxori, & divisus est.* I. Cor. 7. v. 31. *Et Mulier innupta, & Virgo cogitat, quæ Domini sunt, ut sit Sancta Corpore & Spiritu. Quæ autem Nupta est, cogitat, quæ sunt Mundi, quomodo placeat Viro.* Ibid. Vide autem, quantò melius & facilius sit, placere DEO, quàm homini; & quantam studium Soli DEO placendi animi quietem pariat; quantas vicissim studium placendi homini curas & sollicitudines generet, & quàm sæpe frustretur.

MEDITATIO CCCLXXIV.

De vili aestimatione nostrorum

Operum. Luc. 17. v. 7.

PUNCTUM I. *Quis vestrum habens servum arantem, aut pascentem, qui regresso de agro dicat illi: Statim transi, recum;*

recumbe: & non dicat ei: *Para, quod cenem, & praece-
re, & ministra mihi, donec manducem, & bibam, & post
hac tu manducabis, & bibes?* Si ita decet hominem cum
homine agere, qui est ejusdem Naturæ, sed solum for-
tûs & conditionis inæqualis, & intuitu exiguæ me-
cedis temporalis; quantò magis pro Obsequijs Dei
præstitis, non debemus statim velle accipere Refecti-
onem aliquam, sive Spiritualem, nempe Gaudia & Sa-
luta interna; sive temporalem, ut nimirum nostris
labores, excolendis nostris & aliorum Conscientijs
impensi, adeoque in agro Domini colendo, & Domi-
nico Grege pascendo, tolerati, statim compensentur
liberaliori cibo, & potu, vel extraordinarijs corporis
solatijs? Itaque si labores, ærumnæ, molestiæ conti-
nua serie succedant, & multiplicentur, non fatige-
mur, non queramur, non Divina aut humana Soli-
tudo requiramus; sed tempus exspectemus, quo & nobis
in Cæna Regni Cælorum recumbere, atque à la-
boribus requiescere liceat.

PUNCT. II. *Nunquid gratiam habet servo illi, qui
fecit, quæ ei imperaverat? Non puto. v. 9.* Sic & nos pro
Operibus in Obsequium DEI præstitis indignos nos
censeamus, ut DEVS ullos extraordinarios Favores
& Gratias nobis exhibeat; nec ab homine gratitudi-
nem, aut laudem requiramus, ut DEVS sic quasi per
homines nobis gratias agat.

PUNCT. III. *Sic & vos cum feceritis omnia, quæ
præcepta sunt vobis, dicite; Servi inutiles sumus: quod debui-
mus facere, fecimus. v. 10.* Sic ergo vilipendende
sunt omnes actiones nostræ; quia ex una parte sunt
DEO ad suam majorem Felicitatem prorsus inutiles,
ex altera parte sunt DEO innumeris titulis debitæ, tan-
quam

quam Creatori, Conservatori, Redemptori, Supremo Domino, continuo Benefactori maximo, & gravissimè à nobis & sæpissimè peccatis læso. Unde, quidquid fecerimus, necdum, quantum debuimus, fecimus, sed modicum quid, summè illi debitum. Ideo omni Favore & Gratiâ adhuc indignos nos æstimemus vi operis nostri; & omnia, quæ accipimus, Divinæ Misericordiæ & Munificentiæ in acceptis referamus.

MEDITATIO CCCLXXV.

Parabola Pharisæi arrogantis,

& Humilis Publicani. Luc. 18. v. 9.

PUNCTUM I. Dixit autem ad quosdam, qui in se confidebant tanquam Iusti, & aspernabantur ceteros, Parabolam istam. Duo homines ascenderunt in Templum, ut orarent: unus Pharisæus, & alter Publicanus. Pharisæus stans, hac apud se orabat: *DEVS* gratias ago tibi, quia non sum, sicut ceteri hominum; raptores, iniusti, adulteri, velut etiam hic Publicanus. Jeiuno bis in Sabbato (id est, in hebdomade, unde dies numerabantur, prima Sabbati, secunda Sabbati) Decimas de omnium, quæ possideo. Luc. 18. v. 9. Considera, hîc à Christo describi hominem Superbum, qui licèt dicendo: *DEVS*, gratias ago tibi &c. omnia sua bona Gratia Divinæ adscripserit (alias enim non tantùm Superbus, sed etiam Hæreticus fuisset) tamen non Humilis, sed Superbus erat; quia adhuc sibi de suis bonis complacuit, seipsum & sua æstimavit, & alijs prætulit. Unde talem de Superbia reprehendit S. Paulus 1. Cor. 4. v. 7. *Quid autem*

rem habes, quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloriaris, quasi non acceperis? Ne ergo Phariseus ille sibi complaceret, & notorio peccatori gravissimo se preferre auderet, cogitare debuisset, quod si DEVS sibi Auxilia alteri, & alterius Auxilia sibi dedisset, aliter longè Sanctius, & ipse adhuc pejùs vixisset. Preterea debuisset timere suam inconstantiam, & mutabilitatem, ne scilicet ipse, uti factum est, fieret alter peccatore deterior, & peccator melior ipso. Adhuc non debuisset cogitare ac respicere mala, quæ non habebat; & bona, quæ habebat: sed convertere oculos ad mala, quæ habebat; & ad bona, quæ non habebat. Et licet non invenisset in se gravia peccata, debuisset metuere, ne eadem se laterent; ac diceret apud se, quemadmodum S. Paulus: *Nihil enim mihi conscius sum, sed non in hoc justificatus sum.* 1. Cor. 4. 4. Neque tantùm debuisset sibi gratulari, quod quædam magna & mortalia peccata non commiserit, sed potius animo revolvere multitudinem venialium suorum peccatorum, & propter hæc dignum se censere, qui sinatur successivè labi in gravissima peccata, atque adeò tanta, ut fieret omni peccatore deterior. Imò debuisset ab omni vana complacentia atque ab aliorum contemptu cavere sibi, ne propter hanc ipsam Superbiam à DEO desereretur. Quod itaque Phariseus ad evitandam Superbiam debuisset facere, tu facito.

PUNCT. II. *Es Publicanus à longè stans, nolens nec oculos ad Cælum levare: sed percutiebat pectus suam, & dicebat: DEVS propitius esto mihi peccatori.* v. 13. Confitebor tibi hîc à Christo describi hominem Humilem; qui agnitis suis peccatis, vilissimam de se habet opinionem.

nem, & omnes alios se meliores æstimans, de se solo precatur: *DEVS propitius esto mihi peccator*: Qui propterea etiam semper vilius & deterius eligit, quemadmodum iste Publicanus elegit locum à Sanctuario, five à Sancto Sanctorum longè remotum; námque verè Humilis eligit semper locum infimum, officium infimum &c. Indignum etiam se cenlet aspectu Cæli, & omni Favore Cælesti, imò omni bono. Ideo Publicanus nec oculos volebat ad Cælum levare. Præterea vilissimam illam opinionem, quam Humilis habet de se, vult etiam ab alijs de se haberi. Hinc non occultat, nec dolet, si defectus sui alijs innotescant, sed potius eos ipse manifestat; sicut iste Publicanus tundens pectus, ac profitens se peccatorem, audiente Phariseo, hujusmodi Humilitatis de se exemplum dedit, æquissimo animo ferens, se à Phariseo contemni.

PUNCT. III. *Dico vobis: Descendit hic justificatus in domum suam ab illo (id est, Præ illo)* Quia Phariseus vel non habuit Gratiam Justificantem propter alia præcedentia peccata; vel habitam amisit per injustum & gravem contemptum Proximi; vel si habuit & retinuit, tamen omne ejus Jejunium, & solutio Decimarum, non tantum Gratia Justificantis merebatur, quantum merebatur Publicanus perfectè Contrito & Humiliato Corde. *Quia omnis, qui se exultat, humiliabitur; & qui se humiliat, exaltabitur.* Luc. 14. v. 11. Superbia enim est radix omnium vitiorum: Humilitas autem, teste Gregorio Lib. 23. Moral. c. 13. Magistra est, omniumque Mater Virtutum. *Quia DEVS Superbis resistit, Humilibus autem dat Gratiam.* 1. Petri. 5. v. 5. Expende hinc etiam Divinam Misericordiam

356 *Ab Octava SS. Corp. Christi usque ad Adventum*
dian, quàm prompta sit ad dandam Veniam; &
quàm verè Pœnitens David Ps. 50. de Clementissi-
mo DEO dicat: *Cor Contritum & Humiliatum DEVS*
despicias.

MEDITATIO CCCLXXVI

Christus Parvulis Manum imponit

Matth. 19. v. 13. Marc. 10. v. 13. Luc. 18. v. 15.

PUNCTUM I. *Tunc oblatis sunt ei Parvuli, ut Manus eis*
imponeret, & oraret. Matth. 19. v. 13. Per hanc
Manuum Impositionem, & Orationem designatur,
& quasi præfiguratur Sacramentum Confirmationis
in quo Christus per Episcopum idem facit. Unde se-
cut parentes Parvulorum, vel ipsi etiam Parvuli,
qui fuerunt adultiores, pro summa gratia habuerunt
quando Christus illis Manus imposuit, & oravit, sive
benedixit illis; ita pro summa gratia habendum est
Sacramentum Confirmationis, nec ejus effectus fru-
straneus, & inutilis per torporem nostrum redden-
dus; sed in illius virtute contra visibiles & invisibiles
hostes fortiter & constanter pro Fide, pro Virtute,
pro Gratia primæ, in Baptismo acceptæ, conservatio-
ne pugnandum. Ex hac Manuum impositione etiam
discant illi, qui Proximi Salutem procurant, duo se
præstare debere; primum, ut manus ei imponant,
id est, opere juvent; alterum, ut pro eo orent.

PUNCT. II. *Discipuli autem increpabant eos (scilicet*
offerentes; vel ut Marcus c. 10. v. 13. ait: Commi-
nabantur offerentibus, id est, serio vultu repellabant
ne Christum à conversatione cum adultis, atque à
Prædicando.

Prædicatione impedirent) *JESVS* verò ait eis: *Sinite Parvulos, & nolite eos prohibere ad me venire: talium est enim Regnum Cælorum.* Matth. 19. v. 14. Considera, si Christus Apostolos, bono fine & zelo impediētes adductionem Parvulorum, reprehendit, & ut Marcus ait: *Indignè tulit*: quāto magis reprehensione & indignatione digni sint futuri, qui scandalizatione, vel seductione Parvulorum, eos à Christo abducunt, vel qui debitam curam ipsis non impendunt, ut Christo per Gratiam, & aliquando per Cælestem Gloriam conjungantur. Perpende etiam, quare Christus liberum ad se accessum, & Regnum Cælorum Parvulis promittat: nempe propter eorum Innocentiam, Humilitatem, & Simpliciter. In his imitare Parvulos, & patebit tibi liber accessus ad Christum, & janua Regni Cælorum: aliàs inquit Christus Marc. 10. v. 15. *Quisquis non receperit Regnum DEI, velut Parvulus, non intrabit in illud.*

PUNCT. III. *Et complexans eos, & imponens manus super illos, benedicebat eos.* Marc. 10. v. 16. Si hoc Christus præstitit Parvulis per ætatem, quāto magis idem præstabit Parvulis per Virtutem Humilitatis? Amplexabitur enim illos, sibi conjungendo per Amorem & Gratiam: imponet illis Manum, protegendo eos ab hostium infidijs, & adversis; & præterea Benedictionibus, ac specialibus Favoribus replebit.

MEDITATIO CCCLXXVII

*Opulentus ac Nobilis Adoleſcens
Chriſtum ſequi recuſat.*

Matth. 19. v. 16. Marc. 10. v. 17. Luc. 18. v. 18.

PUNCTUM I. *Et cum egreſſus eſſet (JESVS) in viam
procurrens quidam (quem Matthæus dicit fuiſſe Ado-
leſcentem: Lucas etiam ait, fuiſſe Principem, id eſt,
Reguli prædivitis Filium) genu flexo ante eum, rogabat
eum: Magiſter bone, quid faciam, ut Vitam Æternam per-
cipiam? Marc. 10. v. 17. Quantum hic habuit deſide-
rium conſequendæ Salutis Æternæ! Currit ad Chri-
ſtum, humiliat ſe genuflexo, cum illo deliberat de
ſtatu, quomodo vitam ſuam iſtituat. Sed quia non
plenè fuit indifferens ad deſerendas divitias ſuas,
parùm profecit: abiit enim, qualis venit; quia ille
voluit mordicùs tenere, ac DEVM potiùs trahere ad
votum proprium, quàm relicto impedimento per
meliorem Statum ad illum tendere. Non ſic ulli rei
creatæ voluntas tua adhæreat; ſed potiùs propter
Vitam Æternam paratus ſis omne impedimentum
removeſe, ac quidquid ad illam aptius eſt, animo in-
differenti amplecti. Duplex enim Classis hominum
eſt, quæ Vitam Æternam nunquam percipiet; Pri-
ma eſt, quæ quidem illius magno deſiderio tenetur;
ſed Media nulla vult adhibere. Altera vult quidem
etiam adhibere Media, ut prædictus Adoleſcens; ſed
ea duntaxat, quæ ſibi placent, non quæ DEO: cum
tamen Mediorum conſtitutio, & deſignatio ab illo
facienda ſit, qui optimè novit, quid unicuique ad Sa-
lutem*

litem maximè expediat, & quid eam impediatur. Tertia itaque Classis hominum est, Vitam Æternam certò, ut ex sequentibus constabit, perceptura, quæ & Divina Præcepta constanter studet observare, & DEO ad Perfectiorem Vitæ Statum Vocanti parata est obedire, omniâque impedimenta abijcere. Unde ulterius perpende, quid Christus prædicto Adolescenti responderit, & quid de negotio Salutis senserit.

PUNCT. II. **JESVS** autem dixit ei; quid me dicis Bonum? Nemo Bonus, nisi unus **DEVS**. Præcepta nōsti. Marc. 10. v. 18. Tunc interrogans Adolescens Dixit illi: *Quæ?* **JESVS** autem dixit: Non homicidium facies: non adulterabis: non facies furtum: non falsum testimonium dices: honora Patrem tuum & Matrem tuam: & diliges Proximum tuum, sicut te ipsum. Dicit illi adolescens: Omnia hæc custodivi à juventute mea: Quid adhuc mihi deest? Matth. 19. v. 18. In hoc mutuo colloquio proponitur tibi imitanda Christi respondentis Humilitas, & adolescentis interrogantis Integritas. Si enim Christus tantum pro homine habitus ab Adolescente, hoc ipso etiam nihil Boni sibi attribui voluit; quamvis revera ei ut DEO competeret titulus Boni Magistri; quantò magis nos homines peccatores nihil Boni nobis debemus attribuere, aut ab alijs velle attribui? Interea tamen non debemus intermittere ullum bonum, ut & ipsi custodiamus omnia Præcepta: quorum custodiam Christus pro fundamento posuit, cui reliqua structura Perfectionis imponi debet. Et tunc infunde DEVM omnem Laudem & gratiarum actionem refunde, si tu quoque dicere possis: Omnia custodivi à juventute mea. Et dole, si non possis dicere.

PUNCT. III. Quare etiam frequenter ex teipso:

Z 4

Quid

Quid adhuc mihi deest? Nunquam verò, etiamsi nullus violati Præcepti tibi conscius sis, te æstimes comprehendisse, ut cum S. Paulo dicere possis Philipp. 3. v. 13. Fratres ego me non arbitror comprehendisse. Vnum autem, quæ quidem retro sunt, obliviscens, ad ea verò, quæ sunt priora, extendens meipsum, ad destinatum persequor ad Bravium supernæ Vocationis DEI in Christo JESU. Quicumque ergo Perfecti sumus, hoc sentiamus.

MEDITATIO CCCLXXVIII.

Continuatio ejusdem Argumenti.

Matth. 19.

PUNCTUM I. *Ait illi JESVS: Si vis Perfectus esse, vende, vende, quæ habes, & da pauperibus, & habebis Theaurum in Cælo: & veni, sequere me. Matth. 19. v. 21.* Ex his verbis considera 1. Dignitatem Status Voluntariæ Paupertatis, qui ab ipso Christo Adolescenti Diviti ad Perfectionem deesse dicebatur. Considera 2. ad Statum Voluntariæ Paupertatis præsupponi desiderium Perfectionis. Si ergo elegisti hunc Statum, semper ardeat in te desiderium Perfectionis. Considera 3. Ad Perfectionem non sufficere, omnia deseruisse, & dedisse pauperibus: sed insuper dici tibi à Christo: *Veni, sequere me.* Hunc Ducem ad Perfectionem sequi debes, postquam impedimenta deposuisti.

PUNCT. II. *Cum audisset Adolescens verbum, abiit tristis: erat enim habens multas possessiones. v. 22.* Sic qui Vocationem suam negligunt, vel qui Perfecti esse nolunt, nec Perfectionem assequuntur, nec in hac

vita verè lætantur; sed tristitiâ & stimulis Conscientiæ semper aguntur. Vera autem lætitia studio Perfectionis obtinetur. Gratias itaque age DEO, si divitias & alia impedimenta à te removit, vel si animum tuum ab illis efficaciter avulsit; quod Beneficium, sicut prædicto Adolescenti, omnia DEI Mandata à juventute sua custodienti, non contigit; sic innumeris alijs, longè te melioribus, & dignioribus negatum est. Necessè est ergo, ut respondeas Beneficio efficacis Vocationis. Denique considera, signum animi inordinatè adhærentis creaturæ esse, si ob ejus subtractionem contristetur: *Quia*, ut inquit S. Augustinus lib. 1. de Serm. Dom. in Monte. c. 3. *Non relinquitur sine dolore, quod cum delectatione retinetur.* Ut itaque minimè tristeris, nulli creaturæ inordinatè adhæreas.

PUNCT. III. *JESVS* autem dixit Discipulis suis: *Amen dico vobis: quia Dives difficilè intrabit in Regnum Cælorum. Et iterum dico vobis: Facilius est, camelum (sive animal gibbosum, sive funem nauticum intelligas; utrumque enim impossibile est) per foramen acûs transire, quàm Divitem intrare in Regnum Cælorum.* v. 23. Divitiæ enim illicium, & instrumentum sunt gravium peccatorum, & tentationum difficulter superabilium; imò sine Gratia DEI speciali nunquam superandarum. Ideo Christus Discipulis in animo suo dicentibus: *Quis ergo poterit Salvus fieri? Dixit: Apud homines hoc impossibile: apud DEVM omnia possibilia sunt.* v. 26. Agnosce Felicitatem tuam, quòd tanto periculo damnationis exemptus sis; & fac, ut erga oppositam Paupertatem eo amore feraris, quem meretur is, qui ab æterno interitu te eripuit. Unde neque

362 *Ab Octava SS. Corp. Christi usque ad Adventum,*
in minimo eam offendas, sed summo illam studio
colas.

MEDITATIO CCCLXXIX

*Premia Spontaneam Paupertatem
proficientibus destinata.*

Matth. 19. v. 27.

PUNCTUM I. *Tunc respondens Petrus, dixit ei: Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te: quid ergo erit nobis? Matth. 19. v. 27. Vide, an hoc ipsum cum veritate dicere possis; & an re, & affectu reliqueris omnia, ut nulli creaturæ animus adhæreat. An etiam sequaris Christum, insistens Vestigijs ejus, & in neutram partem deflectas. Deinde si omnia reliquisti, pudeat iterum rei vilissimæ adhærere. Si Ducem Christum elegisti, neminem alium deviantem sequaris.*

PUNCT. II. *JESVS autem dixit illis: Amen dico vobis, quòd vos, qui secuti estis me, in Regeneratione (id est, in Resurrectione mortuorum) cum sederit Filius hominis in sede Majestatis suæ, sedebitis & vos super Sedes duodecim (id est, tot, quot estis futuri, sequentes me) judicantes duodecim Tribus Israël (per quas universitas hominum significatur, etiam non descendentium ab Israël.) Et omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, propter Nomen meum, centuplum accipiet, & Vitam Æternam possidebit. v. 28. S. Marcus ita refert c. 10. v. 29. Respondens JESVS ait: Amen dico vobis: Nemo est, qui reliquerit domum, aut fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut filios, aut agros propter me, & pro-*

pter *Evangelium* (ejus consilio, & promissione impulsus) qui non accipiat centies tantum, nunc in tempore hoc (id est, qui non accipiat pro bonis temporalibus Spiritualia, & Solatia Spiritualia plusquam centies æstimabilia ijs, quæ ex bonis temporalibus, & ex Con sanguineis percipiuntur) domos, & fratres, & sorores, & matres, & filios, & agros, cum persecutionibus, & in *Saculo futuro Vitam Æternam*. Considera, quæ, & quanta sint hæc Promissa. Sicut enim Christo in præmium suæ Obedientiæ data est Potestas, significata per verba paulò ante mortem prolata: *Veruntamen dico vobis: Amodo videbitis Filium hominis, sedentem à Dextris Virtutis DEI, & venientem in nubibus Cæli*. Matth. 26. v. 64. Sic sequentibus Christum promittitur proxima Assessio coram Christo Judice, id est, proxima Dignitas & Excellentia supra alios, & Gratia ac Favor apud Supremum Judicem; quali gaudet, qui affidet, non ut judicandus, sed ut judicaturus, seu calculo suo comprobaturus sententiam in alios proferendam. Deinde promittitur Centuplum in hoc mundo, & Vita Æterna in Cælo. Quis pro tantis Promissis non dimittat bona vilissima hujus Mundi? Quis non sequatur præeuntem, ut assideat sedenti à Dextris Virtutis DEI?

PUNCT. III. Observa, inter maxima præmia Voluntariæ Paupertatis, & Sequelæ Christi, numerari etiam *Persecutiones*. Unde hæc inter maxima bona à nobis computandæ sunt, & grato ac læto animo suscipiendæ, nec admittendæ prosperitates temporales, nisi *Cum Persecutionibus internis, vel externis*.

MEDI

MEDITATIO CCCLXXX

Parabola Vineæ.

Matth. 20. V. I.

PUNCTUM I. *Simile est Regnum Cælorum (id est, Re-*
Regni Cælorum) hominì Patrifamilias, qui exiit
mò manè conducere Operarios in Vineam suam. Et egressus
circa horam tertiam, vidit alios stantes in foro otiosos: &
dixit illis: Ite & vos in Vineam meam, & quod iustum fue-
rit, dabo vobis. Illi autem abiérunt. Iterum autem exiit
circa sextam & nonam horam, & fecit similiter. Circa
decimam verò exiit, & invenit alios stantes, & dicit illis:
Quid hìc statis tota die otiosi? Dicunt ei: Quia nemo nos con-
duxit. Dicit illis: Ite & vos in Vineam meam. Considera-
per istam diversam horam, quâ DEVS vocat Opera-
rios in Vineam suam, designari i. variam ætatem ho-
jus Mundi, quæ fluxit à tempore Adami usque ad Noë
deinde horâ tertiâ, à Noë ad Abraham: postea horâ
sextâ, ab Abraham ad Moysen: posthæc horâ nonâ, à
Moysen ad Christum: denique horâ undecimâ, à Chri-
sto ad finem Mundi. Quo tempore licet vita huma-
na adeò brevis sit, ut comparatione priorum æta-
tum sit velut una hora respectu diei (quia prius ho-
mines aliquot sæculis vitam protraxerunt, ut patet
ex Gen. c. 5.) tamen habet efficacissima Media, tan-
tum Gratix & Glorix in Cælo sibi comparandi, per
opera longè præstantiora, Doctrinæ & Exemplis Chri-
sti conformia, per Sacramenta novæ Ecclesiæ, & Sa-
cificium ejusdem, quantum sibi comparârunt, qui
nongentis & amplius annis vixerunt. Gaude, & gra-
tias

tias age DEO, quòd ultima hac ætate Mundi vocatus sis: & brevitatem Servitij Divini, laboris intensione compensa, ut consummatus in brevi expleas tempora multa. Sap. 4. v. 13.

PUNCT. II. Considera, per prædictam horæ diversitatem 2. denotari diversam ætatem humanam, scilicet pueritiam, adolescentiam, juvenilem, virilem, & senilem ætatem, quâ homines DEO in Ecclesia, vel in Religione servire cæperunt, tempore præterito stantes otiosi. Dole itaque de jactura temporis præteriti, & fervore novo supple præcedens otium, haud excusabile ex eo, quòd nemo te conduxerit: nec admitte, ut à junioribus supereris. Cogita denique tempus vitæ reliquum ultimam horam esse. Ideo S. Joannes Epist. 1. c. 2. v. 18. scribit: *Filioli, novissima hora est.*

PUNCT. III. Considera, prædicta horarum diversitate 3. etiam cujusque diei intervalla distingui: unde quoties nova hora insonuit, cogita, te à DEO vocari ad operam; & ita quamvis horam impende, quasi ea ultima esset futura. Si enim unica hora potuit compensare præcedentium horarum remissionem, & languorem, quantum merebuntur multæ horæ ferventer peractæ?

MEDITATIO CCCLXXXI.

Continuatio Ejusdem Parabola.

Matth. 20.

PUNCTUM I. *Cum serò autem factum esset, dicit Dominus Vineæ Procuratori suo: Voca Operarios, & redde illis*

illis mercedem, incipiens à novissimis usque ad primos. Matth. 20. v. 8. Considera plenam mercedem, quâ redduntur Corporis & Animæ Beatitudo, differri usque ad finem Mundi, & tunc, cum ita serò factum fuerit, omnes Operarios vocatum iri, ut singuli mercedem accipiant. Noli ergo recipere mercedem in hoc mundo, ne sis inter illos, quibus dicitur: *Receperunt mercedem suam.* Matth. 6. v. 5. Præterea considera, novissimos fore primos in recipienda mercede, & primos fore novissimos: quo tamen non ordo temporis, sed dignitatis indicatur: non enim, qui diutiùs, sed qui ferventiùs ac intensiùs DEO servivit, alteri in Gloria retributione præferetur.

PUNCT. II. *Cùm venissent ergo, qui circa undecim horam venerant, acceperunt singulos denarios: Venientes autem & primi arbitrati sunt, quòd plus essent accepturi: acceperunt autem & ipsi singulos denarios. Et accipientes murmurabant adversus Patremfamilias, dicentes: Hi novissimi unâ horâ fecerunt, & pares illos nobis fecisti, qui portavimus pondus diei, & aestûs &c.* Considera, his verbis non significari, omnes Beatos fore pares in Gloria, sed solum significari, quòd qui breviori tempore vixerunt, aut DEO servièrunt, Meritis possint æquari aliis diutiùs, sed remissiùs servientibus: neque tamen isti verè murmuraturos; sed modo loquendi parabolico significari æquitatem Judicis, etiamsi hominum iudicio videatur iniquum, quòd isti diutiùs quidem, sed remissiùs servientes, non plus præmij accipiant. Ideo excute languorem ac remissionem, & non tantum contende æquare, sed etiam superare eos, qui languescunt in Divino Obsequio consenuerunt. Considera etiam, quòd sæpe unicus fervens actus place

placeat DEO, quàm mille languidi ac remissi: & unum devotum *Ave MARIA* multis Rosarijs distractè recitatis præstet.

PUNCT. III. *Sic erunt novissimi primi, & primi novissimi: Multi enim sunt Vocati, pauci verò Electi. v. 16.* Esto ergo de numero paucorum: nec tepidorum exemplis à studio Perfectionis te finas abduci; nec statim credas, id, quod à pluribus fit, rectius fieri. Non sit tibi satis, te vocatum esse ad Religionem; sed cura etiam, ut sis Perfectus & Electus.

Annotatio.

Nota, hîc finiri Tertium Prædicationis Annum, & sequi gesta Anno Christi Trigesimo Quarto, Prædicationis Quarto, mense Martio, cujus Die vigesimo quinto Crucifixus est.

MEDI-